

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELIZA RAINE

ROSE WILSON

BOOK ONE
OF THE
HADES TRIALS

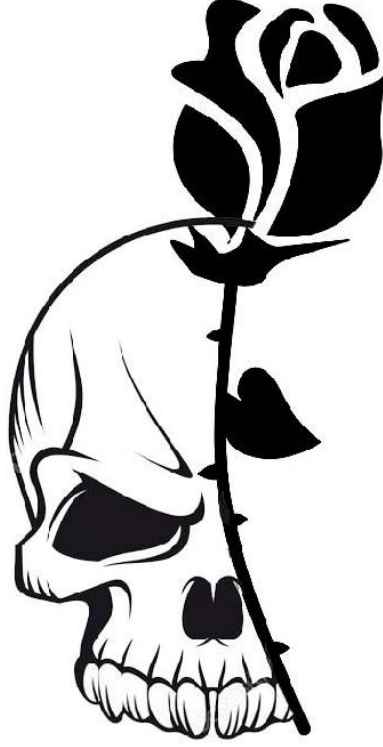
THE
POWER
OF
HADES

HADES'İN GÜCÜ

HADES DENEMELERİ

ELİZA RAİNE
GÜL WILSON

*Buna ikna olan herkes için
içlerinde bir cehennem tanrıçası var...*

İÇİNDEKİLER

Bölüm 2

Bölüm 3

4. Bölüm

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

9. Bölüm

10. Bölüm

Bölüm 11

12. Bölüm

13. Bölüm

14. Bölüm

15. Bölüm

16. Bölüm

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

20. Bölüm

21. Bölüm

22. Bölüm

23. Bölüm

24. Bölüm

25. Bölüm

26. Bölüm

27. Bölüm

Okuduğunuz için teşekkürler!

Kan. Nereye baksam kan vardı. Vede ateş. Alevler hareketsiz yattıkları bedenleri yakıyordu.

Sen ne yaptın?

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bir baş dönmesi dalgası beynime çöktü ve dizlerimin üzerine düştüm. Kayalık zeminde çatırdadıklarında acıyı hissetmedim, sadece beyaz elbiseme sıçrayan kıpkırmızı kanı gördüm.

Sen ne yaptın?

'Persephone?' Biri adımı seslendi ve döndüm, ısı yüzümdeki deriyi yaktı. 'Neredesin?'

Gürültü yapmadım. Beni bulmasını istemiyordum. Kimsenin beni bulmasına izin veremezdim. Bunun benim hatam olduğunu anladıklarında hepsiyle yüzleşemedim. *onunla yüzleşemedim* . Bakışlarım benden sadece yirmi adım ötedeki bir kadının vücuduna takıldı. Teni yanarken bile yüzü huzurluydu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Ona ne yaptığına bak..

Adımı tekrar haykırdığını duyduğumda dayanılmaz bir acı başımı yırttı. Onlar yanarken ben yaşayamazdım.

'Pers? Bu bir erkek ismi değil mi?'

Dudaklarımdan kayıp gitmeden önce bir imbiği ısırdım ve onları gülümsemeye zorladım. Bugün bir müşteriye küfür ettiğim için kovulduğum gün *değildi* .

'Bu Americano'da süt ister misin?' Tezgahın karşısındaki çarpık sırtışıla uzun, kaslı adama sordum.

"Hayır, ben kahvemi acı severim," dedi ve kaşlarını bana doğru salladı. Gri gözleri parladı ve onlara baktığımda tekrar başka tarafa bakmanın garip bir şekilde zor olduğunu gördüm. Etrafta dönen morları görebildiğime emindim. "Yani," dedi yaka kartımı göstererek. 'Ebeveynler bir erkek mi istedi?'

Gözlerinin üzerimde yarattığı hoş etkiden sıyrılarak iç çektim.

'Numara. Persephone'nin kısaltması,' dedim, buharı tüten kahvenin üzerine plastik bir kapak koyup ona doğru kaydırarak. 'Sonraki!' Aradım.

'Vardiyanı ne zaman bitiriyorsun? Daha sonra meşgul müsün?' dedi. Sıradaki bir sonraki müşteri olarak ona yan yan baktım, bastonlu, küçük, yaşlı bir kadın, kaşlarını çatarak öne çıktı.

"Yoldan çekilmen gerek," dedim ve yaşlı kadına özür dilercesine başını eğdi. Solgun saçları öne döküldü ve doğrulurken elini saçlarının arasından geçirdi, göğüs kasları dar mavi tişörtünün altında gerildi.

'Çok üzgünüm hanımefendi. Ben de bu hoş genç bayana bu öğleden sonra planları olup olmadığını soruyordum,' diye gülümsedi. Hanımefendinin somurtkanlığı kaybolup yerini kızaran yanaklarının altında bir gülümsemeye bırakırken gözlerimi devirdim.

"Eh, şanslı olan sen değil misin?" dedi bana.

'Hayır, değilim. Korkarım bu öğleden sonra planlarım var," dedim ukala adama.

"Yazık," dedi, bu sefer gülümsemesi tam olarak gözlerine ulaşmadı ve onun yerine içlerinde şeytani bir parıltı oluştu. Görüşürüz Persy, dedi ve kafeden çıktı. İçimden tuhaf bir ürperti geçti ve küçük yaşlı kadına dönerken başımı salladım.

Yerinde olsam planlarımı iptal ederdim, dedi yanakları hâlâ pembeydi. 'Böyle görünen çok fazla erkek yok, içinde bile New York.'

Tecrübelerime göre, en güzel erkekler kaçınılması gereken en iyi erkeklerdir, dedim ona. 'Şimdi, sana ne getirebilirim?'

Easy Espresso'daki vardiyam iki saat daha sürdü ve sürekli kafein açlığı çeken müşteriler beni meşgul etse de, o büyüleyici gözleri aklımdan çıkaramıyordum. Yine de söylediğim şeyi kastetmiştim. İkinci cümlesi sana çıkma teklif etmek olan iyi cilalanmış adamlar benim için kesinlikle hayır-hayırdı. Ne yazık ki tipim, zahmetsizce havalı, yırtık kot pantolonlar, yağlı tişörtler, tamamen dikkati dağılmış, stereo-tipik olarak erkek gibi tamir eden ya da bina yapan adamlardı. Kısacası, kahve dükkanlarında çalışan kızları asla fark etmeyen veya onlarla sohbet etmeyen türden bir adam.

Bir yıldır Easy Espresso'da çalışıyordum. Nefret etmedim ama sevmedim de. Beni yanlış anlamayın, küçük bir yerel kahve dükkanında barista olarak çalışmak, sıraların her zaman on kişi

derinliğinde olduğu ve herkesin sınırlı ve aceleci olduğu büyüklerden birinde çalışmaktan daha iyi. Easy Espresso'nun daha rahat bir havası vardı, içinde sadece üç küçük masa ve dışarıda aynı olan bir kuru temizleyici ve bir fırın arasında sıkışmıştı. Patronum Tom bir pislik değildi ki bu New York benim için nadir ve bir ilkti ama orada daha fazla kalamayacağımı biliyordum. New York Botanik Bahçeleri'nde sadece bir dönem kalmıştı ve mezun olduğumda gerçekten sevdiğim şeyi yaparak bir iş bulabilecektim.

Stacey öğleden sonra 2'de vardiyamı devralmak için geldiğinde motorcu ceketime omuz silerken bir heyecan dalgası hissettim.

"Yarın görüşürüz," diye hızla ona seslendim ve daha çirkin kahverengi önlüğünü giymeden kapıdan içeri koştum. Küçük seramdaki çiğdemler nihayet açılmalı ve Toprak Bilimi dersinden sonra özel bahçemin tasarımlarını gözden geçirmek için Profesör Hetz ile tam bir saatim vardı. Yeterince iyi bir iş çıkarsaydım, beni peyzaj tasarımcısı bursu için öne çıkarırdı ve aslında hayalimdeki kariyerde bir şansım olurdu. Ve çatı bahçelerinin şehri ele geçirme şekli, benim de kalacak kadar iş bulmam için iyi bir şanstı Manhattan.

Eski püskü sarkık çantamı omzumun üzerinden yukarı çekerek metro girişine doğru koşarken sııttım. Botanik Bahçeleri ve güzel kubbeli ders binam Bronxyirmi dakika uzaklıktaydı ve Toprak Bilimi başlamadan önce sadece otuz dakikam vardı. Gözüme bir şimşek çarptı ve bakışlarımı yukarı kaldırdım. Gökyüzünde bir anda kara bulutlar dolaşıyordu. *garip* . Tüm hafta boyunca kuru ve sıcak olacağı tahmin ediliyordu ve Nisan ayına kasvetli bir yağışla başladıktan sonra şehir biraz güneş ışığını hak ediyordu. İnsanlar adımlarını hızlandırarak ve kaşlarını çatarak etrafımda acele etmeye başladılar. Şemsiyem yoktu ve küçük deri ceketim beni fazla kuru tutamayacaktı, bu yüzden koşumu bir sprinte yükselterek metro alt geçidinin

kapağını hedefledim. Ani bir gök gürültüsü kalbimi göğsümde hoplattı ve gürültü sokaklarda yankılanıp etrafımı saran yüksek binalardan sekerken yavaşlamaktan kendimi alamadım ve tekrar gökyüzüne baktım. Hava hızla kararmıştı ve hâlâ yağmur yağmamasına rağmen, güneş kalın, kara bulutlar tarafından tamamen kapatılmıştı. İçlerinde kıvılcımlar saçan mor şimşekleri görebiliyordum ve ardından bir gök gürültüsü daha koptu. Bu o kadar gürültülüydü ki dudaklarımdan istemsiz bir çığlık kaçtı, ellerim istemsizce kulaklarıma uçu. Korku içimi sarmaya başladı. Şehirde dışarıda bir şimşek fırtınası sırasında kalacak yer yoktu.

"Güvenli olduğu yere girmelisin Persy." Bakışlarımı şimşek dolu bulutlardan aşağı çevirdim ve daha önceki sarı saçlı güzel çocuğu benden on metre ötede gördüğümde çenem düştü. Gözlerimi bir o yana bir bu yana çevirerek sokaklarda bir tek o olduğunu anladım. Herkes nereye gitmişti? Yaklaşık otuz saniye önce elli kişi koşuşturmuş olmalı! *Bu gerçekten çok tuhaf olmaya başladı* . İçimde bir panik oluşmaya başlamıştı ve geriye doğru bir adım attım. Güzel çocuk bana gülümsedi, sonra göz açıp kapayıncaya kadar tam önümde duruyordu.

Nefesim kesildi, nabzım fırladı ve bir adım daha geri çekildim ama gözlerimi ondan alamadım. Üstümdeki parlamalarla birlikte irislerinde mor şimşekler çakıyordu. Tamamen güzel ve tamamen ürkütücüydü. Kalbim kaburgalarıma çarparken kaslarım seğirdi. Her parçam ondan uzaklaşmak istiyor ama hareket edemiyordum.

'Kimsin?' nefes aldım.

"Söylersem bana inanmazsın," diye sıırıttı. "Ama reddedilmekten hoşlanmıyorum."

Korkumu bir öfke dalgası sardı. Güzel çocuk reddedilmeyi kaldıramadı mı? Aklım, lise boyunca bana zorbalık yapan, herkes bakarken hayatımı cehenneme çeviren ve kimse bakmıyorken daha da kötü olan Ted Hammond'un bir görüntüsüyle doldu.

"Yani kızlar seninle ilgilenmediğinde gösterişli fırtınalar mı yapıyorsun?" Kaşlarımı ona kaldırdım. Usulca güldü ve uzamaya başladığına yemin ettim, zaten zayıf olan bedenimi fark etmeye başladı. Söylediklerimden anında pişman oldum, içimi küçülten o tanıdık çaresizlik hissi. *Onu durduracak kadar güçlü değildim.* Yıllardır hayatıma egemen olan aynı düşünceydi.

Ahhhh Persephone. Bunu yapıyorum, gösterişli fırtınalar yapmaktan çok daha kötü.' Soluk bir mor parlamaya başlamıştı ve gökten aniden bir şimşek çakıp tam üzerine çarptığında çığlık attım. Ondan ışık fışkırdı ve arkamı dönüp kaçtım, içgüdülerim sonunda beni ele geçirdi. "Nereye gidiyorsun küçük Persy? Benden kaçış yok!' Bomboş kahkahalar boş sokaklarda yankılandı ve göğsüm sıkışmaya başladı, daha hızlı koşarken ciğerlerim yanmaya başladı. Nereye gittiğimi bilmiyordum, panik yapma veya düşünme yeteneğimi kör eden bir panik, vücudumu hareket etmeye zorlayan hayvani bir kaçma ihtiyacı. Bir başka mor parıltı beni bir anlığına kör etti ve bir şimşek asfalta inerken savruldu. Arkamı döndüğümde, terk edilmiş sokağın ilerisindeki metro girişini fark ettiğimde, yanan asfalt kokusu burun deliklerimi doldurdu.

Hadi ama Persephone, seni krallığına götüremeden seni kızartırsam Hades bana çok kızar.

Hades? Az önce Hades mi dedi?

Koşmaya devam ettim, spor ayakkabılarım caddede hızla metroya ulaşmak için çırpınıyordu. Yıldırım kesinlikle yer altına inemezdi. Ama yaklaştıkça metronun girişi parıldadı ve önümdeki dünya 6. Cadde'den çayıra dönüşürken adımlarım sendeledi, metro girişi karanlık ve ağzı açık bir mağara ağzına dönüştü. Sert bir şekilde tökezledim ve bir dizimin üzerine sert asfalt yerine yumuşak çimenlerin üzerine düştüm. Artık nefesim sığıdı, aklım başım dönüyordu ve ayaklarımı tırmalayıp arkamı döndüm. Bu nasıl oluyordu? *Neler* oluyordu? Etrafımı saran

uçsuz bucaksız yeşil çimenleri ve güzel çiçekleri işlemeye çalışırken bir baş dönmesi dalgası beni kapladı.

'Neredeyim?' ığlık atarak etrafımda şimşek gözlü güzel çocuğu aradım. Kara bulutlar hala tepelerinde yuvarlanıyor, mor renkte yanıp sönüyordu. 'Neden buradayım? Sen de kimsin?' Gözlerimi hayal kırıklığı ve korku yaşları doldurmaya başladı. Gitmem gereken bir sınıf vardı. Profesör Hetz'e bahemi göstermem gerekiyordu. Aylarca üzerinde çalıştığım, tüm geleceğimin bağlı olduğu bahçe... Bir yanım bahçenin en küçüğü olması gerektiğini biliyordu ama aylardır aklımdın her köşesini meşgul ediyordu. Kimsenin beni zayıf ya da fakir olarak göremeyeceği yeni bir başlangıç için bir şanstı. Bu arpık halsinasyonda ya da her neyse, gerçek bir şeye tutunmak zorundaydım ve sahip olduğum tek şey bahemdi.

Bir gök gürültüsü daha patladı ve parıldayan bulutlardan şiddetli ve soğuk yağmur yağmaya başladı. Bir fke kükremesi saldım, hala çılgınca dönüyor, günümü bu kadar berbat eden pisliği arıyordum.

'Neredesin, seni korkak pi?!' çığlık attım. Sanki cevap verircesine, yağmur daha şiddetli yağdı ve şimşekler her tarafımda yeryüzüne doğru yol aldı.

ÜÇ

Etrafımda bir halka halinde toprağa zikzaklar çizen en az on yıldırım çizgisi, o kadar parlak ışık kollarım içgüdüsel olarak sıırıslıklam yüzümü örtmek için uçu. Çıkardıkları cıyıklama sesi kafatasıma o kadar derinden nüfuz etti ki korkudan başım döndü. Güvenli bir yere gitmem gerekiyordu, yıldırımın beni yakalayamayacağı bir yere. Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki ışığı temizlemeye çalıştım ama boş çayırdaki görebildiğim tek şey mağara ağzıydı. Bir metreden daha yüksek olmayan küçük bir höyük içine kurulmuştu, toprağa inen taş basamaklar karanlıkta zar zor görülebiliyordu.

Gitmemi istediği yer orası mıydı? Bu da düşünmem gereken en son yer olduğu anlamına geliyordu. Etrafımda başka bir gök gürültüsü yankılandı ve korkmuş bedenim korkuyla sızdı.

Olduğum yerde kalamayacağıma karar verdim ve mağaraya doğru koşarken sıırıslıklam olmuş saçlarımı yüzümden geriye ittim.

Karanlığa adım atarken eğildim ve yağmurdan ani rahatlamayı memnuniyetle karşıladım. Koşmaktan ve bağırmaktan nefes nefese, en üst basamağa oturdum ve kırılan düşüncelerimi düzenlemeye çalışırken çayıra baktım. Ellerim titriyordu ve ağzım kurudu ve adrenalinin içimde kabardığını biliyordum. *Böyle bir şey olamaz*, dedim kafamdan, yüzümü buruşturarak. Bir çeşit sinir krizi geçirmiş olmalıyım ya da felç

falan. Belki bana araba çarpmıştı? Açıkça, şimşegi kontrol edebilen muhteşem bir adam beni büyü yaparak bir çayıra çekip bir mağaraya girmem için bana elektrik vermemiştir. Açıkça. Çünkü bu tam bir çılgınlık olurdu. Bir sonraki seviye çılgın.

Derin bir nefes aldım ve uzun siyah saçlarımı savurmaya başladım. Halüsinasyon için kesinlikle ıslaktı. Çantamı okşadım, gerçi bu hareket işe yarar bir şeyden çok alışkanlık dışıydı. Cep telefonumun pili yoktu. Hem ben kimi arayacaktım ki? Muhtemelen 6. Cadde'de baygın yatıyordum ya da şu ana kadar bir ambulansın arkasında şansım yaver gitti. Umarım sağlık görevlileri telefonumu şarj eder ve kardeşimin numarasını bulur. Bunu çözecekti. Sam işleri halletmede iyiydi.

Uzun bir nefes daha aldım. Daha iyi hissetmeye başlamıştım. Bunun gerçek olmasının hiçbir yolu yoktu. Bir mağarada, bir çayırdaki, ışıktan yapılmış bir adam tarafından takip edilmedim. *olamazdım* . Ve eğer bunların hepsi bir rüyaysa, o zaman etrafa bakmaktan zarar gelmezdi. Sonuçta, eğer komadaysam ya da bir boktan durumdaysam, bir süre burada olabilirim. Yeni bulduğum özgüvenimi vücuduma kanalize ederek ayağa kalktım, halüsinasyon gören bacaklarımın ne kadar titrediğini görünce şaşırdım. Ve halüsinasyonlu tenim ne kadar soğuktu.

Altımdaki karanlığa gözlerini kısarak bakarak, açıkçası çok yoğun bir halüsinasyon, diye düşündüm. Bunlar hep oldu değil mi?

Önüme sallanan, ıslak bir spor ayakkabı koydum ve çoraplarımı gıcırdayarak mağaraya dikkatlice bir adım attım. Harika. Acaba bu basamakların altında bir çamaşırhane olma ihtimali ne kadardı, merak ettim? Dürüst olmak gerekirse, eğer her şeyi rüyamda görüyorsam, o zaman muhtemelen oldukça yüksektir. Karanlığa doğru bir adım daha atarken, belki aşağıda beni bekleyen başka güzel şeyler de hayal edebilirim, diye düşündüm. Belki limonlu kek. Ya da kirli tulumlu bir dizi seksi adam ve hepsine yetecek kadar büyük bir duş.

Çok geçmeden on basamak aşağı indim ve gözlerim ışık eksikliğine alışmaya başladı. Taş basamaklar aşınmış ve pürüzlüydü, bu yüzden yavaş hareket ediyordum ama sanki uzayıp gidiyor gibiydiler. On dakika sonra, pis mekaniklerle ilgili fantezilerim zihnimi meşgul etmekte zorlanıyordu. İçimdeki panik boğazıma doğru ilerlemeye çalışırken umutsuzca mutlu düşüncelere tutunarak aşağı indim. Hangi cehenneme gidiyordum? Havanın ısındığına yemin edebilirdim, ancak bunun nedeni kurumuş ve hareket ediyor olmam olabilirdi. Ya da belki de beni sıcak yapan endişeydi. Anksiyete beni her zaman ısıtırdı.

Bir saat gibi gelen, ama muhtemelen ıslak bir ayağı diğerinin önüne koyarak on beş dakikaya daha yakın olan bir sürenin ardından, sonunda önümde bir ışık titremesi gördüm. *Mavi* ışık. Adımlarımı hızlandırdım, hala tehlikeli adımlara dikkat ediyordum ama dünyada neyin titrek mavi ışığa neden olabileceğini bulmaya hevesliydim. Belki de bedenimin *gerçekte nerede* olduğu, halüsinasyonlarıma sızan ambulans ışıklarıydı. Adımlar bir virajı dönerken nefesim hızlandı. Aplikler, her biri mavi ateşle yanan bir meşale tutan aralıklarla kayalık duvarları kapladı.

"Bu ne..." diye mırıldandım, elimi tereddütle bir tanesine götürüp, şiddetli sıcaklığı hissedince hızla geri çektim. Şey, diye düşündüm, kaşlarımı kaldırarak, etkilendim. Belki de beynim, kredi verdiğimden daha fazla hayal gücüne sahipti. *Merak ediyorum, burada başka neler var?*

Basamaklar düzleşip, daha fazla meşalelerle çevrili uzun, düz bir koridora dönüşmeden önce çok daha ileri gitmem gerekmiyordu. Daha güvenli bir yere geldiğimde daha hızlı yürüdüm, periyodik olarak tünel çatısına baktım. Klostrofobik değildim, ama yeraltındayken, başınızın üstündeki dünyanın arada bir sabit olup olmadığını kontrol etmek mantıklı görünüyordu. Yaklaşık bir mil yürüdüm, hepsi duvarlardaki

meşalelerle aynı mavi parıldayan, antik Yunan harflerine benzeyen, oyulmuş kapalı bir ahşap kapıya ulaştım. Ortadaki demir halkaya uzandım ve tereddütle çektim. Kapı kıpırdamadı. Tüm o basamakları geri, fırtınalı çayıra geri dönmek zorunda olma düşüncesinden korkarak daha da sert çektim. Kapı bir milimetre bile kıpırdamadı ve yüzüğü hayal kırıklığıyla düşürürken hırladım. Tahtaya vurdu ve sonra iki kez sekti, darbeler dar odada yüksek sesle çınladı. Dondum, gürültü beklenmedik ve sinir bozucu. Yavaşça bir gıcırtı duyuldu ve kapıdan hızlı bir adım attım. Açık sallanıyordu.

Hayal gücümün mavi ateşle başarılı olduğunu düşünseydim, o zaman önümde duran kadın için acayip bir ödülü hak ederdi.

Soluk tenliydi ve baştan ayağa tene kadar uzanan siyah deri giyiyordu ve çok fazla dekolte gösteriyordu. Yüzlerce minik, sıkı gümüş örgünün arasından geçen simsiyah saçlar, yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ve bu, kafatasının traşlı alt yarısındaki karmaşık siyah deseni gösteriyordu. Gümüş takılar kulaklarını, bileklerini ve ellerini kaplıyordu, hepsi keskindi. Göğüslerinden hançer gibi küpeler sarkıyordu ve uçları parıldayan pençe benzeri uçlarla biten parmak kılıfları takıyordu. Alnına tek bir siyah taşla parıldayan bir taç sarılıydı, bu da en dikkat çekici özelliğine dikkat çekti. *Hiç öğrencisi yoktu.* Gözleri saf beyazdı.

Cehenneme hoş geldin, dedi gülümseyerek.

DÖRT

Başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş halde izlerken, beyaz gözlerinden sızmaya başladı ve elektrik mavisi irisler ve koyu renkli gözbebekleri oluşmaya başlarken sırtışı kayboldu.

'Numara. Lanet olsun. Yol," dedi yavaşça. Ağzımı oynattım ama hiçbir kelime çıkmadı. Ben ona boş boş baktım, o da arkasını döndü. 'Seni buldu. O gerçekten seni buldu. Aman tanrım, Hades... Vay canına. Kahretsin, kahretsin, kahretsin!' Ayağını yere vurdu, ipeksi sesi perdede yükseldi ve elleri yumruk haline geldi.

'Beni kim buldu?' diye yarı fısıldadım. "Ve... neden herkes Hades hakkında konuşuyor?"

Kadın siyah kaşları çatılırken alt dudağını ısırıldı. O, başını salladı.

'Zeus. Zeus seni buldu. Buna inanmıyorum.

Bir kahkaha patlattım ve o bir elini kalçasına dayadı, gülümsemeden.

"Komik değil, kahrolası bir felaket."

'Neden bahsediyorsun? Ve sen kimsin?' Dedim, sözleriyle kendime güvenim arttı. Küçüklüğümden beri Yunan mitolojisine takıntılıydım. Bu *kesinlikle* aptal beynimin uyduracağı bir şeydi.

'Ben Hekate. Ve sen Persephone'sin. Ve burada olmaman gerekiyor, bahsettiğim şey bu.'

'Hekate? Sihir tanrıçasında olduğu gibi mi?'

"Diğer şeylerin yanı sıra, evet," dedi benimle ilgili. 'Yani... o zaman bazı şeyler hatırlıyor musun?'

'Klasik çalışmalardan mı? Evet, çok şey hatırlıyorum," dedim kaşlarımı çatarak. "Okuldan sonra Yunanlıları ve Romalıları incelemeye devam ettim."

'Klasik çalışmalar. Doğru," dedi Hecate, yavaşça başını sallayarak. "Hiçbir şey hatırlamıyorsun..." diye sözünü kesti, bana tek kaşını kaldırarak. İkimi de ona doğru kaldırdım.

'Neden bahsediyorsun?' Sonunda konuşmayınca dedim. Bir iç çekti.

Hades seni gördüğünde aklını kaybedecek. Ama sanırım Tanrıların Tanrısı'nı kızdırdığın için aldığın şey bu. Kahrolası aptal.

Hades kahrolası bir aptal mı?

'Evet. Ama tanrı aşkına, bunu onun önünde söyleme. Ya da ona benim söylediğimi söyle.'

Bu kadar hayal gücüm olduğunu bilmiyordum, diye soludum.

'Ne?'

'Bu olmuyor' dedim ona. "Seni ben icat ettim."

Yüzünü çarpık bir gülümseme kapladı ve mavi gözleri parıldadı.

'Bu doğru mu?'

'Olmalı' dedim. 'Zeus ve Hades ve Yunan tanrıları yoktur. Eminim yapsalardı şimdiye kadar fark ederdik.' Ben kelimeleri söylerken bile, şüphe ve panik onlarla savaşıyordu. Bir şeyler yanılttı, Çok, çok yanılttı. *Gerçek dünyanın bir yerinde muhtemelen ciddi şekilde yaralanmış ya da ölmüş olacaksın* , diye kendime hatırlattım.

"Uzun zamandır ölümlüler diyarındasın Persephone," dedi Hecate sessizce.

'New York' dedim ona. 'Ve yirmi altı yıldır oradayım. *Tüm hayatım* . Son cümleyi vurguladım.

"Elbette," dedi, tamamen aldandığımı söyleyen bir sesle. 'Ben şimdi seninle ne bok yemem gerekiyor?'

"Eh, belli ki birini bekliyordun," dedim, beyaz gözlerini düşünerek. Beni cehenneme kabul ettin.

Evet, Hades Denemelerinin son yarışmacısını bekliyordum. Sadece sen olmanı beklemiyordum.'

'Hades Denemeleri mi?'

Hecate, "Biliyor musun, tüm bunları kafasından uydurmuş biri için, neler olduğu hakkında çok az fikrin var," dedi. Bir fikri vardı. Midem yine huzursuzca yalpaladı.

'Öyleyse neden bana söylemiyorsun?' Bir tür kontrolü yeniden kazanmak için ellerimi kalçalarımın koydum ama önümdeki kadın açıkça benim olabileceğimden yüz kat daha sertti.

'TAMAM. Zeus, Hades'in bir eşe ihtiyacı olduğuna karar verdi. Kadınlar, bir dizi Denemeyi tamamlayarak Yeraltı Dünyasının Kraliçesi pozisyonunu kazanmaya çalışıyorlar. Bugün buradaki son yarışmacıyla tanışmam gerekiyordu.'

'Hades sadece beğendiği birini seçemez mi?' diye sordum kendi soruma kaşlarımı çatarak. Bu kesinlikle çılgıncaydı.

'Numara. İlk karısının ardından bir daha evlenmeyeceğine yemin etti, ancak son zamanlarda Zeus'u oldukça büyük bir şekilde üzdü. Ve büyük adamın cezaları derinden kesiyor.'

'Hades bir ceza olarak zorla mı evlendiriliyor?'

'Evet.'

"Peki... bütün bunların benimle ne ilgisi var? Ve sen benim kim olduğumu nereden biliyorsun?'

Güzel yüzünden endişeli bir bakış geçti, sonra büyük bir iç çekti ve gözlerini kapadı.

"Ne kahrolası bir karmaşa," diye soludu ve gözlerini tekrar açıp benimkilere sabitledi. "Sana söylemeyi reddedebilirdim, ama sanırım er ya da geç öğreneceksin."

'Neyi buldun mu?'

'Sen Hades'in ilk karısısın.'

Ona bakarken bir an başım döndü. Sonra, histerik bir kahkaha dudaklarımdan köpürdü, kelimeler kafamda tekrarlandıkça daha da yükseldi.

'Bunun aklına nasıl geliyorum?' Gülerек iç geçirdim. 'Kendimi ölümler kralının karısı mı yaptım? Gerçek lanet ne?' İçimden taze bir kahkaha yükseldi, eğilip ellerimi dizlerime bastırırken kaburgalarım ağrımaya başladı. 'Yani, kötü çocuklara aşık olmak var ama Hades? Yeraltı Lordu mu? Aşırı hakkında konuşun!'

"Bugünün gidişatını böyle görmedim," diye içini çekti Hecate. Bir süre daha gülmeme izin verdi, adrenalın kaynaklı dengesizlik duyularımı ele geçirirken gözlerimden yaşlar süzüldü. 'Tamam mısın?' diye sordu, kahkahalar azalmaya başlayınca ıslak yanaklarımı dürttüm. Başımı salladım.

'Ben çok bittim. Tüm bunlarla bitti. Şimdi uyanmam gerekiyor.'

Persephone, bu bir rüya değil, dedi, öne çıkıp kolumu sıkıca kavrayarak.

'Ah!' diye bağırdım, kahkaham aniden kesilerek.

'Görmek? Bunu hissedebiliyor musun?'

"Evet," dedim sertçe, kolumu geri çekerek.

'Bu gerçek. Ve sana söylediğimde bana güven, Zeus ya da Hades ile yatmak istemezsin. Ya da bu konuda Olimpiyatçılardan herhangi biri. Zeus seni bulup buraya getirdiyse, Denemelerde yarışmak zorundasın. Ve bunun... sonuçları var.'

ona kaşlarımı çattım.

'Numara. Hayır ben özür dilerim.' Döndüm ve katı topraktan yapılmış bir duvara çarptığımda midem yalpaladı. "Koridor nereye gitti?" diye sordum, sesim zayıftı. Etrafımda mavi bir ışık parladı ve Hecate'ye döndüm. Gözleri yine süt beyazıydı ve elleri yüzünden kalkmıştı. Avuçlarından ince, mor dumanlar çıkıyordu ve yavaş yavaş bir hançer haline geldiler ve önümde havada

hafifçe dönüyorlardı. Kalbimin göğsümde atmaya başladığını hissettim. Oturmam gerek, dedim, bacaklarımın altımda sallandığını hissederek.

'Persephone, senin bu diyarda bir geçmişin var. Bir geçmiş i fşa etme özgürlüğüm yok.' Sesi daha önce konuşmasına kıyasla tuhaf bir şekilde resmileşmişti. Ama Hades'in seni gördüğüne çok şaşıracağını ve çok kızacağını söyleyebilirim. Ve daha az memnun olacak başkaları da olacak. Bu silah burada, Olympus'ta bir tanrı üzerinde bile çalışacak ve onu her zaman üzerinde tutmalısın.'

Hançer titreyen ellerime doğru süzüldü ve tereddütle ona uzandım. Dokunmak sıcaktı ve kulpun her iki yanına küçük yeşil taşlar yerleştirilmişti. Bunun dışında kayda değer değildi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ona bakarak. Tuttuğumda gerçek hissettiriyordu. *Fazla gerçek* . Gözlerimi sıkıca kapattım. *Uyan, uyan, uyan. Sam, hangi cehennemdesin? Beni uyandır!*

Hiçbir şey olmadı. Yine de bu bir şey ifade etmiyordu. Hades'in karısı olmamın imkanı yoktu. Çok fazla Netflix izliyordum.

Ama içimde bir şeyler gergindi, neredeyse bu çılgınlığın gerçek olmasını arzuluyordu. *Niye ya? Bunu neden isteyeyim ki?* Görünüşe göre zaten bir kez evli olduğum ve sonra tamamen unuttuğum bir tanrının karısı olmak için hangi dünyada rekabet etmek isterim? Bahçeler tasarlamak istedim! Canlıları büyütme istedim! Sihirli bir hançer ve kızgın tanrıların olduğu bir mağarada olmak istemedim!

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım Hekate'ye bakarak. 'Bugün bursumla ilgili bir toplantı yapacaktım.'

Hecate'in yüzünde bir acıma parıltısı belirdi, gözleri yeniden maviye döndü.

"Üzgünüm," dedi sessizce. 'Zeus bir pislik. Ona bunu da söylediğimi söyleme.'

'Beni geri gönderebilir misin?'

Hüzünle başını salladı.

"Senin ve Hades adına, keşke yapabilseydim. Ama büyük adamı geçmek yok." Başını yana eğdi bana. Derinlerde bir yerde bunun gerçek olduğunu biliyorsun, değil mi?

ona baktım.

"Bir şeylerin ters gittiğini biliyorum," diye itiraf ettim.

'Belki krallığı gördüğünde, bir kısmı sana geri döner. Umarım hepsi değildir," diye ekledi sessizce. kaşlarımı çattım.

"Eğer söylediklerin doğruysa, Hades beni gördüğüne neden kızacak? Düştük mü?"

'Bunun gibi bir şey. Sana ne olduğunu sadece o anlatabilir. Ve muhtemelen yapmamayı seçecektir.'

'Niye ya?'

'Persy, sana söyleyemem, o yüzden sorma, tamam mı?' dedi, sesinde bir hiddet parıltısı.

'Persi mi?'

Bana özür dileyen bir bakış attı.

'Üzgünüm. Sana böyle hitap ederdim. Sen gitmeden önce...'

'Arkadaş mıydık?'

'Evet. O zamanlar daha havalı saçların vardı. Ve çok daha iyi giyim anlayışı.'

Deri ceketime ve yırtık kot pantolonuma, sonra da şık siyah kedi takımına baktım.

Ah, dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden. Beynim tamamen yavaşlamış gibiydi, neredeyse artık işlemeyi reddediyor gibiydi. "Doğru düşünemiyorum," dedim Hecate'ye. 'Ve aniden çok yorgun hissediyorum.'

'Hadi sana biraz yiyecek ve kuru kıyafet alalım. Belki sert bir içki. Tanrılar biliyor, birine ihtiyacım var," dedi ve elini uzattı.

Bir an duraksadım, sonra aldım.

BEŞ

Hecate'i ahşap kapıdan takip ettim ve mavi alevlerle aydınlanan diğer koridorlardan geçtim. Gümüş takılarını yansıttılar ve yaptıkları ışık ve desenlerin yürürken yıpranmış zihnimi meşgul etmesine izin verdim. Duvarlar yolu kapatıyormuş gibi görünüyorsa, nereye gittiğimize odaklanmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını düşündüm. Gerçekten bir şeye odaklanmanın bir anlamı yoktu. Bütün bu çılgın durum, kontrolümün çok ötesinde görünüyordu. İnanılmaz derecede yorgundum ve bu taklit yerde uyumanın beni gerçek dünyada uyandırıp uyandırmayacağını merak ettim.

Hecate omzunun üzerinden bana, "Teknik olarak seni bir saat içinde tanrılara sunmam gerekiyor, ama onlara biraz geç kalacağımızı bildireceğim," dedi. "Zeus şaşırmayacak pislik," diye hırladı.

'Neden gelip beni buldu?'

"Sana zaten söyledim, çünkü bu Hades'i üzecek."

'Ah evet. Görünüşe göre eski kocam benden nefret ediyor.' gözlerimi devirdim. *Deli deli.*

Vay canına, bunu hiç söylemedim, dedi yavaşlayarak ve bana bakarak.

'Sen de yaptın!'

Hayır, seni gördüğüne kızacağını söyledim. Burada olmaman gerekiyor.

'Doğru. Bu, şu dağınık boşanma olaylarından biri mi?' diye sordum iç çekerek. Bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmiyordu.

'Hımm, öyle bir şey. Biraz hasar sınırlaması olması gerekecek. Elimden geleni yapacağım ama...' Sustu. Parıldayan mavi işaretlerle kaplı başka bir kapıya ulaşana kadar bir daha konuşmadı, ki artık Yunan olduklarından emindim. Persy, bu senin için biraz tuhaf olacak. Bana kızma, tamam mı? Sadece... normal davran.'

ona baktım.

"Korkmak için çok yorgunum," dedim ona. Doğruydı. Düşüncelerim gitgide ağırlaşıyordu ve bacaklarım bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordum. Adrenalin etkisini yitiriyordu. "Ayrıca burada normalin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye belirttim. "Nerede olduğumu bile bilmiyorum."

'Olimpos'tasın. Daha doğrusu Başak.

'Başak? Yıldız işareti gibi mi?'

'Olimposluların her birinin kendi alanı vardır ve evet, sizin dünyanızda onlar yıldız işaretleridir. Hades'in krallığı Başak'tır.'

'Yıldızım Oğlak' dedim. 'Bu kimin krallığı?'

'Artemis. Ve o ve Hades anlaşılamazlar. Ayrıca, bir centaur olman dışında, onun bölgesi de yasaktır. O yüzden kot pantolonun altında bir at cesedi saklamıyorsan, ziyaret etme fikrinden vazgeç.'

'Doğru' dedim. Sentorlar. Elbette burada centaurlar vardı. Yorgunluğumu hafif bir panik dalgası sardı. Bu olamazdı. *Ama öyleydi*. En azından Hekate hakkında güvendiğim bir şey vardı. *Muhtemelen kendi hayal gücümün bir ürünü olduğu ve onu tam da bu nedenle icat ettiğim için*. Bu yerdeki her şeye ve herkese sanki tamamen sıradanmış gibi davranmaya çalışırdım, diye kesin olarak karar verdim. Başka ne seçeneğim vardı? Çıldırarak bana hiç iyi gelmeyecekti. Bu berbat durum hakkında hiçbir şey yapamadığım sürece, onunla birlikte gidebilirim.

Kapının diğerk tarafındaki oda o kadar da tuhaf değildi. Bir tarafında elbise askıları, diğerk tarafında uzun bir tezgah ve üzerinde bir ayna bulunan bir giyinme odası gibiydi. Yine de ışıık artık mavi değildi, kayalık duvarlar gün ışığına yakın soluk bir parıltı veriyordu.

'Başak'ın tamamı yeraltında mı?' diye sordum, sonra hemen istememiş olmayı diledim. Burada uzun süre kalmayı beklemiyordum ama dışarısı olmayan bir yerde olmayı cidden kaldıramıyordum. Panik içimi kapladı ve yeni tutum ayarlamamı raydan çıkarmakla tehdit etti.

Hepsi değil, hayır, dedi Hecate, tezgahın altındaki bir dolabı açmak için eğilerek. Doğruldu ve bana düz kesilmiş bir bardak verdi. Bir tanesine tutundu ve gözlerinin süt rengine dönmesini izledim. Kırmızı sıvı bardağını doldurmaya başladı ve ben de aynı şeyin benimkinde olduğunu görmek için aşağı baktım.

'Bu ne?'

Mavi, irislerine dönerken, Şarap, dedi.

'Şarap çağırabilir misin? Sürekli sarhoş olurdum," dedim etkilenmiş bir şekilde. Bana göz kırptı.

'Olmadığımı kim söylüyor?' Sıvıdan büyük bir yudum aldı ve tereddütle bardağımı dudaklarıma götürüp nefes aldım. Siyah kuş üzümü ve kiraz gibi ilahi kokuyordu. bir yudum aldım.

Vay canına, dedim istemsizce. Hecate dudaklarını büzerek bana baktı.

'Aslında Olympus'u yeniden keşfedebilmen için oldukça kıskanıyorum. Bir şeyi ilk yaptığın an her zaman en iyisidir," diye içini çekti.

'Ve ilk etapta neden ayrıldığımı bana söyleyemez misin?'

'Numara. Kendimden bile emin değilim ama öyle olsaydım Hades beni öldürürdü.' Elini salladı, gözleri yeniden bembeyaz oldu ve aynanın önündeki tezgahın üzerinde birdenbire çikolatalı bir kek belirdi. Cevap olarak midem guruldadı.

"Büyünle istediğin her şeyi yapabilir misin?" Ona sordum.

"Çok şey yapabilirim," diye omuz silkti ve beni aynanın önündeki bir sandalyeye doğru yönlendirdi. 'Ama hepsi eğlence ve oyun değil. Ben de hayaletlerin tanrıçasıyım. Bu çok daha az eğlenceli, söyleyebilirim.'

'Yok canım?' diye sordum, beni oturtup arkamda dururken. Siyah, ıslak saçımın bir tutamını kaldırıp bir tokat sesiyle ceketime geri düşmesine izin verirken aynada onu izledim.

'Evet. Çoğu insan, ruhlarının bedensel varlıklar olarak sıkışıp kaldığını bulmaktan pek heyecan duymaz. Bazen onların pisliklerini çözmeye çalışan bir pisliğin içinde yüzüyormuşum gibi geliyor.'

'Bu yüzden mi yeraltında yaşıyorsun? Hayaletler yüzünden mi?'

'Ahh. Şimdi, saçın için bir şeyler yapmalıyız. Ve biraz kek ye. Daha iyi hissedeceksin.

Reddetmeyi düşündüm, yeraltı dünyasından yemek yememekle ilgili bir şeyler hatırladım ama pasta harika görünüyordu ve kokuyordu. Bütün bu yer taklit, diye hatırlattım kendime ve pastadan bir dilim aldım. Ne zararı olabilir ki? Bir ısırık aldım, tattığım en zengin çikolata dilimin üzerinden kayarken ağzımda ateşler yükseldi.

Aman tanrım, diye mırıldandım pastanın etrafında.

Tanrılar, diye düzeltti Hecate beni. 'On iki. Ve unutma.'

"Doğru," başımı salladım. Arkamdaki elbise raylarını karıştırırken aynada ona baktım.

"Ben öyle bir şey giymiyorum..." O doğrulup tek kaşını kaldırırken sustum.

'Ne gibi?'

"Senin gibisin," diye beceriksizce bitirdim. 'İçinde harika görünüyorsun! Ama göğüs bölgesi konusunda o kıyafetin gerektirdiği kadar... kendimden emin değilim.'

'Persy, hatırladığım kadarıyla bu çok boktan bir şey. Ama merak etmeyin, biraz daha muhafazakar bir şey planlıyordum.

Dar deriyle Hades'in önüne çıkarsan bir şeyleri kırabilir," dedi askıdaki yeşil elbiseye kaşlarını çatarak. başımı salladım. Belki sözde eski kocamla tanıştıgımda bu daha mantıklı gelmeye başlar. Belki değil. Pastayı bitirdim ve şarabın geri kalanını yapıştırdım, şimdiden çok daha uyanık hissetmeye başladım.

"Öyleyse, bana Denemelerden bahset," dedim. 'Ne yapmam gerekecek?'

"Eh, bunu daha sonra öğrensen iyi olur," diye yanıtladı kaçamak bir tavırla. İçimden bir alarm geçti. *Önemli değil, gerçek değil*, dedim kendi kendime.

'Tehlikeli mi?'

Hekate omuz silkti.

Askıdan uçuk mavi bir şeyi kaydırarak, "Birkaç can kaybı oldu," dedi.

'Ne?' Dedim yüzünü ona dönebilmek için sandalyemde dönerek. 'Yaralılar? Ne tür kayıplar?'

"Merak etme, şansın yaver giderse Hades seni geri çekmenin bir yolunu bulur," dedi bana gülümsedi ama yalan söylediğini biliyordum. Derin bir nefes aldım.

"Yeşilleri severim," dedim, hala korkulukta olan elbiseyi işaret ederek.

'Ah. TAMAM.'

"Ve biraz daha şarap alabilir miyim?"

'Hekate, saçım neden beyaz?' Sesimi olabildiğince düz tuttum ama yine de titriyordu. 'Bugün yeterince tuhaf şeylerle uğraştım ve bunu listeye ekleyebileceğimden emin değilim.'

'Şşş, daha hepsini bir arada görmedin. Harika görünüyorsun.'

Aynayı benden gizlemiş, onu dumanlı bir siyaha çevirmişti, ama ben omzuma düşen ve şimdi sol göğsümün üzerine düşen bir tutam saçı görebiliyordum. Soluk yeşil elbise boyundan askılıydı, sadece orta derecede bir dekolte gösteriyordu ama

belimin etrafı dardı. Elbisenin alt yarısı sıvı gibi yere akıyor, hareket ettiğimde turkuaz parlıyordu ve uyluk yüksekliğindeki bir yarık artık kurumuş ayaklarımdaki altın bağcıklı sandaletleri gösteriyordu.

Dikkatimi çeken küçük beyaz saç parçası olmasaydı, kıyafetle oldukça heyecanlanırdım.

'Tamam, hazır mısın?'

'Bir seçeneğim var mı?'

'Hayır. Ta da!'

Ayna temizlendi ve ağzım açık kaldı. Saçlarım *beyazdı* . Yaşlı bir insanın griye dönmesi gibi değil, beyaz. Başımı iki yana salladım ve gümüşü tellerin ışığı yakaladığını gördüm. Yumuşak bukleler halinde yerleştirilmiş ve yarı bağlanmış, her yerde Hekate'ninki gibi bir sürü küçük örgü vardı. Birkaç başıboş bukle kulaklarıma düşerek çıplak omuzlarımı okşadı. Yansımama bakmak için biraz daha yaklaştım. Yeşil gözlerim bir şekilde daha yeşil görünüyordu, taze çimen gibi, onları çevreleyen ve patlatan koyu renkli astar. Derin bir mor, dudaklarımı daha dolgun gösteriyordu ve elmacık kemiklerim de daha keskin görünüyordu.

'Senin neyin var... Beni nasıl böyle gösterdin...' Cümlelerin hiçbirini bitiremedim. Kendimi göstermeyi başardığımdan bin kat daha iyi görünüyordum.

Hekate bana ışınlandı.

"Seni eski elbiselerinden birkaçını giydirene kadar bekle," dedi gözleri parlayarak. "Gerçi bizim de biraz dövüş ekipmanına ihtiyacımız olacak."

'Savaş?' Kaşlarımı kaldırdım. Ağabeyimle uğraşmak dışında, ben gerçekten bir dövüşçü değilim. Ben daha çok 'şeyleri sev, bir şeyler büyüt', kız tipiyim.

'Eminim hepsi geri gelecektir.' Ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Bunun ne anlama geldiğini ona sormanın bir anlamı

yoktu. Ben sadece buna eşlik edecektim. 'TAMAM. Sanırım hazırsın. Şu şarabı bitir ve gidelim.'

İçkimin geri kalanını bir kadehe indirdim ve ayağa kalkarken omuzlarımı yuvarladım.

'Ben hazırım' dedim ve elimi tuttu.

'İyi. Üzgünüm.'

'Ne için?'

"Bu," dedi ve gözleri süt rengine döndü.

ALTI

Etrafımdaki dünya sallandı, beyaz ışık etrafımda parlak bir şekilde yanıp söndü. Gözlerimi kapadım ve Hecate'nin elini daha sıkı tuttum, sonra neredeyse anında yok olan bir kalabalığın mırıltısını duydum. gözlerimi açtım.

Aman tanrım, diye fısıldadım.

Beyaz mermer bir odadaydım, sıra sıra oturan insanlarla karşı karşıyaydım. Ve 'insanlar' kelimesi gevşek bir tanımdı. Yarısından fazlası insan gibi görünse de, çoğu öyle değildi. Yüzü ciddi şekilde şekilsiz, deri kanatları sırtından çıkmış bir kadın ve teni tahtadan yapılmış gibi görünen güzel bir bayan vardı. Ayağa kalkmış olsaydı on metre boyunda olması gereken bir adam vardı, teni parlak altın rengindeydi ve tüylü bacakları bir kediye benzeyen ve gagası bir buruna benzeyen bir yaratıktı. Arkada, beyaz mermer duvarın hemen önünde üç minotor, bir centaur ve tahta bacaklı ve saçları kendiliğinden hareket ediyormuş gibi görünen inanılmaz kıvrımlı bir kadın vardı. Derin bir nefes aldım. *TAMAM. On, hayır, hayal gücüme göre bunu yüz puan yapın .*

"Seni uyardım," diye mırıldandı Hecate, hâlâ elimi tutarak. Ona bakmak için döndüğümde, odanın kenarlarının eksik olduğunu fark ettim, bunun yerine kenarlarda aralıklı sıralanan büyük Yunan sütunları. Ve onların ötesinde alevler vardı. Ve sadece herhangi bir alev değil. Sıçrayan ve dans eden ve sadece kırmızı olmayan gökdelenlerden daha büyük alevler. Morlar,

maviler ve portakallar kıpkırmızı arasında titreşti ve çenemin yavaşça düştüğünün belli belirsiz farkındaydım.

"Çok güzel," diye nefes aldım.

"Yeraltı dünyasına hoş geldiniz," diye gürledi bir ses.

Son duvara döndüm ve dizlerim anında tekrar zayıfladı. Bir taht odasıydım, şimdi fark ettim. Odanın sonunda yükseltilmiş bir kürsü vardı ve platform boyunca uzanan büyük sandalyelerde on bir kişi oturuyordu. Yine de bunların insan olmadığını biliyordum, gözlerim onları anlamaya çalışırken hepsinin üzerinde gezindi. *Bunlar tanrılardı.* Her biri bana bakarken, onlardan neredeyse havada elle tutulur bir güç yayılıyordu.

Gördüğüm en güzel kadın sandalyesinde öne doğru oturarak, "Seni burada ağırlamak gerçekten Zeus'un yeri değil," dedi. "Bu onur Hades'e gitmeli, ama o... şu anda rahatsız." Kahve rengine teni vardı ve pastel pembesi saçları vardı ve vücudunu bir elbise gibi sarmıştı, ortası ve uzun bacaklarını tamamen açıkta bırakıyordu. Soluk dudakları saçlarıyla uyumluydu ve gözleri neredeyse siyahtı. Ben Afrodite, dedi.

Tüm sıvı ağızımdan tamamen çıkarken ona baktım. Hekate elimi sıktı.

"Yay," dedi ağzının kenarıyla. Başımı eğip bir nefes daha aldım.

Bir tutuş, bir tutuş.

'Ben-' demeye başladım, doğruldum, ama bir adam ayağa kalktı ve sözümü kesti.

Sen Persephone'sin, dedi gözleri parlayarak ve mor enerji etrafında çatırdayarak.

'Sen!' Dedim, içimde hayat fışkıran öfke. O Zeus'tu! Aptal mor şimşekleri ve pislik gülen gözleriyle.

'Ben!' siyah sakalı ve saç kahve dükkanındaki muhteşem sarışıninkine dönüşerek gülümsedi. "Bize katılmana çok sevindim," dedi. 'Kısa tanıtımlar? Cahil kalman senin için kabalık olur.' Ona dik dik baktım ama dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Burası kavga çıkarmanın yeri değildi, bunu ben bile söyleyebilirim.

"Bu benim kardeşim Poseidon," dedi, yanındaki koltukta delicesine mavi gözlü, sıkılmış görünen bir adamı işaret ederek. Bu da benim güzel karım Hera. Diğer tarafındaki heybetli görünüşlü bayan başını bana doğru eğdi ve ben de ona karşılık verdim. Mürekkebi koyu teni ve başını bir taç gibi çevreleyen karmaşık görünümlü bir örgünün içinde turkuaz mavisi saçları vardı. Onun da gerçek bir tacı vardı, alevlerin iki yanımızdaki yansımalarıyla parlıyordu.

"Bunlar ikizler, Artemis ve Apollo," dedi, ikisi de geniş gülümsemelere sahip iki hafif, altın saçlı figürü işaret ederek. Artemis on beş yaşından büyük görünmüyordu, erkek kardeşi belki sadece birkaç yaş büyüktü. "Bu Dionysos." Zeus, benim dünyamdan kıyafetler giymiş, dar deri pantolon ve göbeği açık Hawai gömleği giymiş bir adamı işaret etti. Dionysos, bir tutam siyah saçın altından bana tembel bir sırıtış verdi.

Seni tekrar görmek güzel Persy, dedi. Ona kalınca göz kırptım.

"Bu Hermes," dedi Zeus ve kızıl saçlı, düzgün sakallı bir adam bana ışınlandı. Karşılığında dudaklarıma sıçrayan küçük gülümsemeye engel olamadım. Onda yarışan nabzımı hafifçe azaltan bir şey vardı. "Afrodit ile yeni tanıştınız, bu onun kocası Hephaestus." Afrodit'in yanında kambur omuzlu ve yamuk yüzlü bir adam oturuyordu, bedeni büyük bir deri trabzana batmıştı. Bana bakmadı. "Bu da Ares ve Athena," diye bitirdi Zeus. Tam Yunan zırhı giymiş devasa bir adam kırmızı tüylü miğferindeki göz aralığından bana baktı ve beyaz toga giymiş, omzunda bir baykuş olan güzel, sarı saçlı bir kadın bana hafifçe gülümsedi.

Athena büyürken her zaman favorim olmuştu. Kitaplarımda en adil ve en zeki ama yine de vahşi olan tanrıça olarak tasvir edildi ve Ted Hammond bana her fazla yaklaştığında bunu kanalize etmeye çalıştım. *Ona karşı koyabileceğimden değil* , diye düşündüm acı bir şekilde. Ares'in iri yarı bedeninin yanında otururken bile, Athena onunkinden daha büyük bir güç yaydı ve içimde saygılı bir kıskançlık yükseldi.

başımı eğdim.

'Hepinizle tanıştığım memnun oldum. Yine de itiraf etmeliyim, biraz kafam karıştı," dedim olabildiğince resmi bir şekilde, dudaklarım hafifçe uyuşmuştu. 'Görünüşe göre hepiniz beni hatırlayamadığım bir hayattan tanıyorsunuz.'

Athena sandalyesinden kalktı ve benim bir şeyle, büyüyle, güçle ya da beklentiyle karıncalandı, emin değildim.

'Persephone, geçmişini iyi bir sebeple unutturdun. Şu anda burada olman son derece uygunsuz ama bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. İlâhların Rabbi bunu temin etmiştir.' Tembel bir omuz silkmeye tahtına geri dönen Zeus'a yandan bir bakış attı.

Eyvah, dedi.

'Bunun senin için zor olabileceğini biliyorum ama Olympus'a ilk gelişinmiş gibi davranman gerekiyor.'

"Ee, bu benim için zor olmayacak," dedim. 'Bu yeri veya hiçbirinizi hayatımda daha önce hiç görmedim.'

'Beni yanlış anlıyorsun. Geçmişte neler olduğunu öğrenmek isteyeceksiniz. Ama bu aptallık olurdu. On iki Olympian'ın o anıları sizden silmekle doğru kararı verdiğine güvenmeli ve işi öyle bırakmalısınız. Tekrar başla. Bugünden itibaren.'

Kaşlarımı çattım, bu güzel, bilge kadına tapmak için hissettiğim mecburiyete karşı kafa karışıklığı ve öfkeyle savaşıyordum. Güçlerinin iş başında olduğunu puslu bir şekilde biliyordum. Yani, o bir tanrıçaydı, bana istediğini yaptırabilirdi. Ama anılarımı silmeleri doğru muydu? Bana evli olduğumu

söyle, sonra daha fazla bilmeme izin vermeyecek misin? *Evlî!* Düşünce gülünçtü. Altı aydan fazla bir erkek arkadaşım bile olmadı, bir kocadan ne isterim ki? *Bunların hiçbirî gerçek değil, seni aptal. Kim umursar ki? Ses, yarışan düşüncelerimin arasından süzüldü. Sam seni birazdan bir hastane yatağında uyandıracak.*

Athena'ya gülümsedim.

İyi, dedim. Başını yavaşça bana çevirdi.

'Bunun gerçek olduğuna inanmıyor musun?'

Hiçbir şey söylemedim ve tanrıça uzun bir nefes verdi.

"Baba, zalim olabilirsin," dedi sessizce, sonra tekrar tahtına oturdu.

"Eğer Hades itaatsiz bir çocuk gibi davranmasaydı, ben olmak zorunda olmazdım," diye havladı Zeus.

'Ve onun? Bunu hak ettiğine inanıyor musun?' dedi Hera, ilk kez konuşup beni işaret ederek. Zeus oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı.

'Unutuyorsun kardeşim, tehlikeli olma potansiyeli var. Oyunların bu kadar ileri gitmemeli," dedi Poseidon, konuşurken delici mavi gözleri beni terk etmiyordu.

'Tehlikeli?' yankılandım.

"Tehlikeli," diye tekrarladı, ifadesinde başka bir yerde ve hızlı olmak istememe neden olan bir şey vardı.

Hecate, yanımda öne çıkarak, "Yargılamalar sırasında onun arkadaşı olacağım, o kimse için bir tehlike olmayacak," dedi. Tamamen yalnız olmadığımı hatırlayınca içimi bir rahatlama ve minnet sardı. Görünüşe göre Hecate bir zamanlar arkadaşımıydı.

'Hımm. Emin olmak için ona bir muhafız atamak istiyorum. Benim seçimim," dedi Poseidon sonunda gözlerini gözlerimden çekip Zeus'a bakarak.

Athena çabucak, "Ona da bir muhafız seçmek istiyorum," dedi.

"Eminim ki burada olsaydı Hades yapardı," diye ekledi Hera. Zeus gözlerini devirdi ve içini çekti, ben de Hecate'ye baktım.

'Neden bir korumaya ihtiyacım var ki?' ona tısladım.

Hecate, beni görmezden gelerek, "Güçlerinin kilidi açılmadı," dedi yüksek sesle. 'Bir korumaya ihtiyacı yok.'

'Güçler mi?' Histerinin tekrar aklımı kurcaladığını hissederek ona ağzım açık kaldım. *Tabii ki kendime bu çılgın, kahrolası fantezide güç verirdim. Neden olmasın?* "Dur tahmin edeyim," dedim, yüzümü açık bir gülümsemenin kapladığını hissederek. *Dünyada herhangi bir güce sahip olabilseydim, bu ne olurdu?* Kolaydı. 'Bitkileri büyütebilir miyim?'

Hecate kaşlarını çatarak bana baktı.

'Bunu nereden bildin?'

"Çünkü Hades onu ölümlüler dünyasına gönderirken doğa sevgisini terk etti," dedi Hera, o kadar alçak sesle onu zar zor duydum.

Odaya bir sessizlik çöktü ve renkli alevler iki yanımızda dans ederken başım döndü.

Persephone'ye kendi muhafızını seçmesini öneriyorum. İlk Yargılamadan sonra seçeneklerimizi bu akşam sunacağız' dedi Athena otoriter bir şekilde.

"Kabul," dedi Zeus öne doğru oturarak. 'Şimdi, Hades'in bize katılacağına inanmıyorum-'

'Peki neden böyle kardeşim?' bir ses patladı. Odadaki sıcaklık keskin bir şekilde düşerken tüylerim diken diken oldu. Birdenbire neden bu kadar korktuğumu bilmememe rağmen, korku içimde gezinmeye başladı. Hecate'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissettim ve Zeus'un gözleri kamburla tahtına otururken parladı.

'Hadis! Sonuçta başarabildiğine çok sevindim! Senin için bir sürprizim var.'

Platformun ortasında siyah duman toplanmaya başladı ve hızla insansı bir şekle dönüştü.

"Aptalca rekabetiniz için başka bir yarışmacı, kuşkusuz," diye tısladı kızgın, kaygan ses ve geri adım atıp ilerlemeye devam etmek için güçlü bir dürtü hissettim.

"Gerçekten," dedi Zeus, yüzüne bir gülümseme yayıldı. Duman şimdi neredeyse katıydı, ama tam olarak değil, önümdeki form yarı saydam, akıcı ve özelliksizdi.

Bana dönene kadar.

Bir an için dünya tamamen ortadan kayboldu. Gördüğüm ilk şey gözleriydi, dönen dumanın geri kalanı o kadar kısa bir süreliğine insan formuna dönüşüyordu ki neredeyse onu kaçıırıyordum. Ama iri omuzlarını, koyu renk pantolonunu ve gömleğini, belinin etrafındaki kemerin ortasındaki parıldayan oniksleri gözlerim yeniden onunkilerle buluşmadan önce kaydettim. *Onlar gümüştü.* Beyaz ya da gri ya da soluk mavi değil, parıldayan gümüş rengiydi ve şokla dolmuştu. Tanımadığım duygular içimi kemirmeye başladı ve aniden içimde bir şey özgür olmak için çaresizce zihnime çarpıyordu. Bu his başımı döndürdü ve midemi bulandırdı.

Bu adamı tanıyordum . Bunun çılgın bir rüya olduğuna dair tüm fikirler, halüsinasyon gördüğüm tüm fikirler, tutunduğum tüm mantıklı düşünceler ve gerçekler, o umutsuz gümüş birikintilerine bakarken parçalandı. Bu adamı tanıyordum. *Bu gerçektir.*

O perili gözlerde aniden öfke patladı ve ben yüzünün geri kalanına bakamadan katı formu gitmişti. Odayı bir güç patlaması sardı ve zihnimi saf bir korku sararken haykırdım. Genellikle en kötü kabuslarıma, kan ve ölüme, kan ve ateşe atfedilen görüntüler kafamı doldurdu ve beni diğer her şeye kör etti. Kanın keskin kokusunu alabiliyordum, ateşin kükrediğini duyabiliyordum, baktığım her yerde insanlar ölürken çevremde yankılanan çığlıkları hissedebiliyordum. *kan içinde boğuluyordum.* Bacaklarım altımda buruştuğunda nefes nefese kaldım, mermere

 arparken dizlerimin  atırdamasını hissedemeyecek kadar ileri gittim.

'Bunun anlamı ne?' diye bağırdı Hades, o kadar yüksek sesle ellerimi kulaklarıma kapattım, gözlerimi sımsıkı yumdum. Yardımcı olmadı. Tek görebildiğim, parçalanmış cesetler, üzerlerini yalayan alevlerdi. Yeterince hava alamadığım için çaresizce boğazımı tırmaladım. *Korku ve kan içinde boğuluyordum.*

'Hade!' Uzaktan Hekate'nin sesini duydum. 'Gücü yok, onu  ld receksin!'

Deh et anında eriyip gitti, içimi yatıştırıcı bir sakinlik kapladı. Hecate yanıma   melirken titreyen ellerimi ıslak yüzüme bastırarak havayı yuttum.

Sorun değil, dedi sessizce. ' yi olacaksın.'

"Herkes gitsin," dedi kaygan ses. Sessizce konuşmasına rağmen, kelimeler gün gibi açıktı. 'Sen hariç kardeşim. Sen ve ben konu mamız gerekiyor.'

YEDİ

Hecate bizi taht odasından zar zor kurtarmıştı ve dehşet ve adrenalin karışımı sonunda beni alt edip midem bulanmaya başladığında ben hâlâ onun koluna yapışıyordum.

"Kırmızı şarap ve çikolatalı kek artık o kadar çekici değil," diye mırıldandı Hecate, soyunma odasının zemininde yarattığım dağınıklığa tiksintiyle bakarak. Sonra bir fısıltı sesi geldi ve kusmuk kayboldu. "Al," dedi bana bir bardak su uzatarak. Titreyen ellerimle aldım ve beni tabureye oturttu. Hades'in gücünün kontrolünü bu şekilde kaybettiğini hiç görmemiştim. Üzgünüm.'

"Gücü ne, insanları korkutarak mı?" diye sordum, sesim acı bir tıslamayla çıkıyordu.

"Şey, hayır, ama bu insanlar için talihsiz bir yan etki."

'Ha.' Uzun, titrek bir nefes aldım.

"Gördüm... Korkunç şeyler gördüm," dedim sessizce.

'Ölü insanlar?' diye sordu tek kaşını kaldırarak, başını bana doğru kaldırırken örgüleri parlıyordu. Başımı salladım.

'Evet. Bir sürü ölü insan.

'Hades, Ölülerin Efendisidir. En güçlü olmasa da tüm Olimpiyatçıların en ürkütücüsüdür ve öfkesi herhangi bir insanın ölümü görmesine neden olabilir. Ve güven bana, bu Hades'in gerçek öfkesiydi. Dudağını ısırarak bir nefes verdi. 'Gerçek

formunun görünmesine izin verdi. Seyirci ile. Bu... Olympus'ta onun gözlerini gören çok, çok az insan var.'

Çaresizlik ve güçle dolu o gümüş küreler zihnimi doldurdu.

Onu tanıyorum, dedim sessizce, bardağıma bakarak.

"Evet," dedi Hecate ve önümde çömeldi, mavi gözleri şefkat doluydu.

Ama... Hayatım. New York'taki hayatım...'

Gerçek hayatım, sanki bir oyun ya da bir rüyaymış gibi dönen kafamda uzak geliyordu. Kaydığını hissedebiliyordum. New York'ta bir yerde ölüyor olduğum için mi? Bunların hepsi de yakında bitecek mi? Yoksa bu gerçek miydi? *Hades'in gözleri...* Hayatımda hiç bilmediğim kadar kesin bir şekilde biliyordum ki, bu gözleri ilk kez görmüyordum. Benim için bir anlam ifade ettiler, özüm kadar. Ama ne? Bir koca için aşk mıydı? Aşk gibi gelmiyordu. Ve gücü insanların zihinlerini kabuslarından sahnelerle doldurma gücüne sahip birini nasıl sevebilirdim ki?

"Onunla ilk görüşmenin böyle olduğu için üzgünüm. Oldukça boktan olacağını biliyordum ama... Neredeyse seni öldürmek kesinlikle ideal değildi. Ama sana her şeyin yoluna girebileceğini düşündüğümü söylediğimde bana güvenmelisin. Belki. Eğer hızlı öğreniyorsan ve senin bu kadar... insan olmana engel olabiliriz.'

Hecate'ye gözlerimi kırptırdım.

"Doğru," dedim sonunda, daha yapıcı bir şey için bir kayıp.

"Güçlerini açığa çıkarmanın bir yolu olmalı ama bunu yavaş yavaş yapmamız gerekecek. Ve hangi aptal gardiyan olursa olsun, sonunda bunu bileceksin.' Ayağa fırladı. 'Ya Athena'nın ya da Hades'in gardını alacağınızı ummak istiyorsunuz, Poseidon'un ki tam bir eğlence olacak.'

'Neden tehlikeli olduğumu düşünüyor?'

Persy, boka döndük, sana söyleyemem, o yüzden sormayı kes.

'Sormayı bırak?' Yorgunluğumun içinden bir öfke dalgası geçti. 'Ciddi misin?'

Bak, Athena'nın demek istediği buydu. Geçmişin geçmişte kaldığını kabul etmelisin ve hepsi bu.'

Yüzündeki kendinden emin ifade titrerken bir memnuniyet duygusu hissederek ona baktım. Daha önce hayatımda kimseyi korkuttuğumu düşünmemiştim. Ama daha önce hiç böyle görünmemiştim ya da hissetmemiştim.

Kaçırıldım, tüm hayatımın bir yalan olduğu ve varlığından haberdar olmadığım bir kocam olduğu söylendi. Bu yeterince kötü değilse, şimdi benim tek yapmak istediğim ölümlerle dolu bir dünyada yaşamak için daha önce benimle evlenmemeye karar vermiş aynı adamla evlenmek için yarışmamı istiyorsun. tüm hayatım bir şeyleri büyütmek.'

Sesimin artan perdesinin ve hacminin farkında olarak ve hiç umursamadan tabureden kalktım. "Sana soru sormamamı nasıl beklersin?"

Sakin ol, dedi Hecate sessizce.

'Sakin ol? Deli misin? Tabiki öylesin! Cehennemde yaşıyorsun ve şarap yaratabiliyorsun, neden seninle konuşuyorum ki?' Döndüm, gözlerimi sımsıkı kapattım ve ellerimi tekrar yüzüme bastırdım. Onu kaybetmek üzereydim ve paniğin göğsümü sıkıştırdığını hissedebiliyordum. 'Sınavları yapmıyorum. Burada olmak istemiyorum. Etrafı ölümle çevrili, ölümü *somutlaştıran* bir yaratıkla hiçbir şey yapmak istemiyorum .' Yaşlar gözlerimin arkasını yakıyordu ve onları daha sıkı kapattım. "Bu kabus gibi, lütfen bırak beni. Bırak gideyim. Kime sorduğumu bilmiyordum, umutsuzca yalvarmanın gerçekleşmesini istiyordum. Burada kalamam. Bu okuldan daha kötüydü. Bu, alay edilmekten, karavan çöprü olarak adlandırılmaktan ve bana saçma sapan şeyler atılmasından daha kötüydü. Bu, Ted Hammond'ın boğazımı solumasından, beni pençelemesinden ve el yordamıyla el yormasından daha kötüydü. Yanan bedenler, kanın kokusu, felç eden korku...

"Üzgünüm Persephone. Rekabet etmek zorundasın.' Arkamdan Hecate'nin sesi gergin ve üzgün geliyordu. "Şimdi seni uyumaya göndereceğim. İlk Duruşmadan önce seni uyandıracağım.'

Hayır, lütfen-' dedim, onunla yüzleşmek için kamçıldım ama o görüş alanına girmeden bilincimi kaybettim.

Gözlerimi kırptırdım ve etrafımdaki dünya kasvetli bir şekilde görüş alanıma girdi. Bir yatakta, yumuşak bir şilte üzerindeydim ve kalın tüylü bir yorgan üzerime çöküyor, tüm başımı kaplıyordu. Yine de boğucu olmaktan çok rahat hissettiriyordu ve son birkaç saatin anıları bir dalga gibi üzerime çökerken onu ellerimle kavradım ve kendime daha sıkı sardım. Farkındalık kalbime ağır gelirken boğazımda sert bir yumru oluştu. Panik, adrenalin, hafif histeri geçici olarak körfezdeyken, doğrulduğumda ve bacaklarımı yataktan salladığımda, kendi gerçeğim yerine hala bu boktan gerçeklikte olacağımdan yüzde yüz emindim. Bunun gerçek olduğunu biliyordum. Her ne kadar ihtimal dışı olsa da, özümde derinlerde bir şey, hatta belki de ruhumda böyle bir şey varsa, bunu biliyordu.

Lanet olsun, diye mırıldandım. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Şimdi ne yapardım? Athena'nın sözlerini düşündüm. Bırakıp devam etmem gerekiyordu. Hecate, Denemelerde yarışmam gerektiğini söyledi. Yeraltı Dünyasının Efendisi ile evlenmek için. Ben titredim. O canavarla evlenemezdim. Hiçbir yolu yok. Yani, Tanrı aşkına o dumandan yapılmıştı! O derin gümüş gözler zihnimde parıldadı.

Onunla bir kez evliydin . Nasıl? Bu nasıl mümkün oldu? Onu sevmiş olamazdım. Çok korkutucuydu. Ve kendimi tam bir pısrık olarak görmesem de kana ve işkenceye düşkün sadist bir tip değildim. Dumandan ve ölümden oluşan bir adamla

sevişmenin nasıl bir şey olacağı aklıma geldi. Muhtemelen alıştığımından çok daha sapıktı. *Dur*, diye azarladım kendimi.

Tek yapmam gereken Denemeleri kazanmamaktı. O zaman onunla evlenmek zorunda kalmazdım. Ve her ihtimalde, zaten hiçbir şey kazanmazdım. Denemeleri kaybettikten sonra ne olacak? Bu dünyada burada mı kalacaktım? Yoksa New York'a geri dönmek mi? Her ikisinin de yeraltında kalmaktan daha iyi olacağını sanıyordum. Olympus'ta bahçıvan mı çalıştırdılar?

Seçeneklerimi tartarken örtülerden dışarı bakmayı reddederek yatakta kıpırdamadan yattım. Sürekli geri döndüğüm bir şey, panik ve inkarın bana pek iyi gelmeyeceğiydi. Hecate'in önerdiği gibi savaşmak zorunda kalırsam, tehlikeyle karşı karşıya kalabilirim. Bu da güçlü olmak anlamına geliyordu. Özellikle iyi olmadığım bir şey. Kavgalardan kaçınmakta iyiydim, onlara girmekte değil. Ama kolay bir hedef olmak istemedim, annem ve babamın bu sefer bir ev almaya gücü yetmediği için değil, insan olduğum ve herkesten daha zayıf olduğum için. Bununla baş edemezdim. Tekrar olmasın. New York'ta kendimi tutabileceğimi hissettiğim bir noktaya gelmem altı yılımı almıştı. Hayallerimin peşinden gitmem ve gerçekten ilerleme kaydetmem için altı yıl. Beni aldattıklarında kibirli güzel çocukları güvenle geri çevirebileceğim bir noktaya gelmek için altı yıl. Zeus'un yüzü Ted Hammond'inkiyle birleşerek zihnimi doldurdu ve kaşlarımı çattım. Yüzümü yastığa gömerek, meydan okuma beni diri diri diri diri diri bükerek, bu bir daha olamaz diye düşündüm. Hiçbir yolu yok.

Hecate, eskiden güzel elbiselerim olduğunu söyledi. Ve güçler. Hiç onun kadar belalı olduğumdan şüpheliydim ama Poseidon bana tehlikeli demişti. Belki de olanlar hakkında endişelenmek yerine Athena'nın tavsiyesini dinlemeli ve geçmişte neler olduğunu öğrenmeyi unutup devam etmeliydim - yeni bir tür tehlikeli haline gelmeliydim. Hiçbirinin düzüşmek istemediği yeni bir Persy. Özellikle de şu mor gözlü pislik, Zeus.

'Tak, tak?' Kapıdan soru soran bir ses geldi ve derin bir nefes aldım.

'Evet?' Seslendim ve isteksizce yorganı başımın üzerinden çektim.

'İyi, uyandın' dedi Hecate, maun ağacından devasa bir kapıdan odaya girerek. Penceresiz bir odadaydım, tüm duvarlar zengin bir lacivertle boyanmıştı ve tavan, giyinme odası duvarlarının sahip olduğu aynı gün ışığı parıltısını yaydı. Eski moda ama pahalı görünen gardırop ve tuvalet masası ile renkli sıvılarla dolu cam şişelerle dolu dolaba göz gezdirdim.

'Bu bir bar mı?'

'Evet.'

"İyi," dedim ve örtüleri tekmeledim. Büyük küçük dolaba doğru ilerledim ve kare bir sürahidenden iki boş bardaktan birine biraz amber sıvısı döktüm.

'İçmeden önce bunun ne olduğunu bilmek ister misin?' diye sordu Hecate, ama başımı iki yana salladım ve boğazımdan aşağı indirdim. Yandı ve gözlerim sulanmaya başladı ama tam da ihtiyacım olan şey buydu. Karnımdaki ateş, diye düşündüm, dişlerimin arasından nefes alarak. Karnımda ateşe ihtiyacım vardı.

'Lütfen bana eskiden sahip olduğum en kötü şeyi giydirir misin?' diye sordum Hecate'ye, ona bakarak. 'Çıldırma'yı bitirdim.'

"Oğlum, bunu söylediğini duyduğuma sevindim," dedi gözleri parlayarak. Ve bir iblisle savaşmak üzereyken, badass tam olarak istediğiniz tarzdır.

Şiddetli yeni kararlılığım ona bakarken sallandı.

'Bir şeytan?'

"Evet, ama bu senin ilk Denemen olduğu için düşük dereceli bir tane. İnan bana, kıçlarını giymeleri zor değil.'

"Hecate, biriyle en son dövüştüğümde on beş yıl önce Sam'di."

'Sam kim?'

'Erkek kardeşim. En azından, onun kardeşim olduğunu sanıyordum," diye yanıtladım, hüzün mideme fiziksel bir yumruk gibi çarpıyordu. "Sanırım onu bir daha görmeyeceğim," diye fısıldadım.

"Hades'le evli olduğunda canın ne isterse onu yapabilirsin, bu yüzden endişelenme," dedi umursamazca. Omuzlarını silkerken kulaklarını kapatan gümüş parlıyordu. Hades'le evlenmemek için ne gerekiyorsa yapacağımı söylemek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Belki de henüz tüm planlarımı paylaşmak o kadar iyi bir fikir değildi. Ve eğer onları çekmeyi başarırsam, kardeşimi kaybetmek zorunda kalmazdım.

'Doğru. Peki, bir iblisle nasıl savaşırım?'

'Hangi tür olduğuna bağlı.' Dolaba döndü ve hayal edebileceğim her renkte sıra sıra elbiseler ortaya çıkarmak için onu açtı. "Bizde senin eski eşyalarının çoğu yok, ama onları biraz sihir yapacak kadar iyi hatırlıyorum," diye bana göz kırptı.

Teşekkürler, dedim. "Ama cidden, bir iblisle nasıl savaşırım?"

SEKİZ

Hiç zaman yokmuş gibi görünen bir anda, Hecate ile taht odasına geri döndüm, onun bizi taşırken yaptığı parlak sallantıdan başım hafifçe dönüyordu. Küçük bir kazanç olarak aldığım bu sefer midemin içeriğini yerinde tutmayı başardım.

Beyaz saçlarımı şimdi yüksek bir kuyrukta toplamıştım, zümrüt taşlarla süslenmiş gümüş bir bant onu yüzümden uzak tutuyordu. Hekate, "İblis hakkındaki görüşünüzü engellemek için" demişti. Benim kıyafetlerim de 'yoldan çekilmek' için yapıldı, siyah olan esnek deri pantolon ve pençeleri itecek kadar kalın olması gereken biraz daha az esnek deri korse. Giysinin göğüslerimin üzerine zar zor geldiği göz önüne alındığında, herhangi bir pençe daha yükseğe nişanlanırsa ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Hecate son on dakikayı böyle yaparak geçirdiğinden, *sadece yoldan çekil, dedim kendi kendime*. Uzak durmakta iyiydim ve hızlıydım. Geçen yıl boyunca her gün kıcımlı koşarak dışarı attığımda vücudumu eğittiğimi düşündüğüm şey tam olarak bu değildi ama şimdi sahip olduğum için mutluydum.

Taht odası maalesef boştu ve kürsüye yaklaşma fırsatını yakaladım. Artık üzerinde sadece iki taht vardı, devasa, heybetli ve nefes kesici. Bir tanesinin tamamen kemikten yapılmış gibi görüldüğü için Hades'e ait olduğunu varsaydım. Kemerli sırtı kaplayan kafataslarını, sandalye bacaklarını oluşturan uzun uzuv

kemiklerini, yükseltilmiş kollardan aşağı doğru uzanan kavisli kaburga kemiklerini aldığımda titredim. Neredeyse canlı görünen siyah bir şey tahtı kemiklerin altında bir arada tutuyor gibiydi ve gözlerimi sinir bozucu şeyden diğer sandalyeye çektim.

Taht kafataslarından ne kadar sert olursa olsun, ikinci taht neredeyse daha korkunçtu. Her şey gül asmaları şeklinde kalın dikenli tele benzeyen bir şeyden yapılmış gibiydi. Koltuğun sırtını ve koltuğunu keskin, pürüzlü kenarları olan büyük metal güller oluştuyordu ve birinin kendini parçalara ayırmadan nasıl böyle bir şeyin üzerine oturabildiğini anlayamıyordum. Bacaklar ve kollar boyunca sıkıca sarılmış sarmaşıklardan ölümcül görünümlü dikenler çıktı ve uzun bir nefes vererek başımı salladım. İki taht, bakmak için kafa karıştırıcı ve acımasızdı ve sinirlerimi daha da kötüleştiriyorlardı. Bunun yerine taht odasının kenarlarını yalayan devasa alevlere döndüm.

Altımızda ne var? Hekate'ye sordum.

Daha fazla ateş, diye omuz silkti.

"Yaptığın sihirli taşıma işi olmadan bu odaya girmenin bir yolu var mı?"

'Bildiğim kadarıyla hayır.'

'Hayır, başka yolu yok. Ama bunun hoş olduğunu düşünüyorsan, taht odamı görmelisin.'

Kimin konuştuğunu bildiğim için yavaşça arkamı döndüm. Kibir barıydı.

"Zeus," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Hecate başını öne eğiyor ve bana sivri bir bakış fırlatıyordu. Ama başımı eğmeyecektim. Bu pislik tarafından zorbalığa uğramayacağımdan emin olmak için bu benim fırsatımdı.

'Sen Allah'ın Rabbinin huzurundasın. Biraz saygı göstermeni öneririm," diye sırttı. Kahve dükkanındaki sarışın çocuk formundaydı.

Bana borçlusun, diye tısladım. "Kardeşinle aptalca oyunlar oynamak için beni kaçırdın. Eşit olana kadar benden hiçbir saygı görmeyeceksin.'

Zeus'un gözleri kararırken Hekate'nin nefes alışını duydum ve sörfçü adam yapısı önümde genişlemeye başladı.

"Kim olduğumu hatırlatman gerektiğine inanıyorum, küçük ölümlü," dedi gülümsemesi artık gözlerine ulaşmıyordu. Mor şimşek etrafında ateş etmeye başladı, mermeri cızırdatarak, ama ben yerimi tuttum. Bu noktada, kaybedecek neyim vardı? Bu Denemelere bugün gerçekten başlamam gerekseydi, zorbalığa uğrayarak başlamazdım.

Mor şimşek daha da yaklaşıırken ona baktım.

Bulmak için onca zahmete girdiğin kızı öldürürsen başın belaya girmez mi? diye sordum şarkılı bir sesle.

'Sorun? Ben? Kimse Zeus'u cezalandırmaz!' Artık benim boyumdan üç kat daha büyüktü, taht odasının yüksek tonozlu tavanına yaklaşıyordu ama ben öylece kaldım. Deri çizmelerimin taş inçlerine yıldırım gıcırdatırken midem küt küt atıyordu ama ürkeklerin yüzümde görünmesini engellemeyi başardım.

"Vücudundaki tek bir kıla zarar verirsen, hangi kralın en güçlü olduğunu kesin olarak öğreneceğiz," diye tısladı bir ses, tenim buzla kaplıymış gibi hissederken. Zeus'un yanında dumanlı bir form belirdi ve kelimenin tam anlamıyla gerilim havada çatırdadı. Sonra Zeus yavaş yavaş küçülmeye başladı, boyu küçüldükçe gerilimi azaldı.

Kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadından hoşlanırım, dedi Zeus yeniden insan boyutuna ulaşırken. "Sonu beklediğimden daha ilginç olabilir," diye sırttı, gözlerinde yeni ve sinir bozucu bir bakış parlıyordu. Onu görmezden geldim, bakışlarım Hades'e sabitlendi. O gözleri tekrar görmek

istiyordum, çaresizce. Burada tanıdığım tek şey onlardı, geldiğimden beri bir anlam ifade eden tek şeydi - ne anlama geldiklerini bilmesem de.

Ama tek görebildiğim yüz hatlarının imaları, bir ağız iması ya da karanlık dumanın içindeki en küçük kıymık parıltısıydı. tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Yine de bana bakıyordu, bunu hissedebiliyordum.

"Resmi olarak tanıştırılmadık," dedim ağzım kuruyarak. "Ben Persephone."

Oradaydılar. Bir saniyeden daha kısa bir süre ve neredeyse kaçıırıyordum ama o gümüş küreler kesinlikle parıldayarak ortaya çıktı.

Burada olmamalısın, dedi, sesi bana yılanları düşündürdü.

'Evet. Duydum. Ama ben, yani...'

'Sen insansın ve ölümlüsün, bu yüzden Denemeleri kazanma ihtimalin çok düşük. Onlar bittiğinde, New York'a geri döneceksin.'

İçimi bir rahatlama kapladı, o kadar güçlüydü ki dizlerim neredeyse bükülüyordu. Hades'in planı benimkiyle aynıydı.

"Onlardan kurtulursa," diye ekledi kürsüdeki tahtlara doğru yürüyen Zeus. Küçük bir ısı dalgası, Hades formundan duman dalları dans ederken soğuğu yarıp geçti.

'Yani haklı mıydım? Beni öldüremez misin? Yoksa beni incitti mi?' Avuçlarım terlemeye başlarken kendime güvenimin artmasını isteyerek Zeus'a sordum. Ter, vücudumun herhangi bir strese verdiği varsayılan tepkiydi. Aptal vücut.

Zeus ellerini sallarken gözlerimin içine baktı ve kürsüde on bir taht daha belirdi, gül tahtı gözden kayboldu. Yavaşça kendi koltuğuna çöktü.

Duruşmalar sırasında değil, hayır. Ve her neyse, seni incitmek istemiyorum. Seninle yapmayı tercih edeceğim daha birçok şey var...'

Daha güçlü bir ısı dalgası üzerimde patladı ve bir an için Hades'in göğsünün dumanın altında katılaştığını gördüğümü sandım.

"Doğru," dedim parmaklarımı esneterek. "Pekala, bu durumda, bu fırsatı kullanarak senin devasa bir hıyar olduğunu sana bildirmek istiyorum."

Hecate hafif boğuk bir öksürük sesi çıkardı ve gülümsememin yüzüme tamamen yayılmasına izin verdim. Zeus'un gözlerinde şiddetli bir şey belirdi ama bunun öfke olduğundan emin değildim.

'Ah, kardeş Hades. Bunu neden sevdiğini anlıyorum. Ve gitmesine izin vermenin neden bu kadar zor olduğunu anlayabiliyorum.'

'Yeterlik!' Hades bağırdı ve sıcaklık daha da yükseldi. 'Diğerleri nerede?' tısladı ve tahtlara doğru yürüdü, dumanlı bacakları olması gerekenden daha fazla ağırlık taşıyor gibiydi. Birkaç uzun, kontrollü nefes aldım. ben yapmıştım. Kendim için ayağa kalkmıştım. Ama Zeus'u geri çektiğimden emin değildim. Aslında içimde, onun benimle *daha çok* ilgilenmesini sağladığıma dair korkunç bir his vardı.

"Ah, onları henüz çağırmadım," diye gülümsedi Tanrıların Tanrısı ve parmaklarını şıklattı.

Oda etrafımda dönmeye başladı, zemin gıcırıyor ve beyaz ışığın parlak parıltıları beni şaşırttı. Aşağıya doğru hareket ediyordum, emindim, yer düşüyordu, öyle ki dairesel bir çukurun içindeydim, odanın geri kalanının yaklaşık üç metre altındayken durdum. Kürsü şimdi çukurun kenarına sarılmıştı, tanrılar birer birer tahtlarında belirip bana bakıyorlardı. Yavaşça döndüm, çukurun karşı tarafında üç yeni yüz gördüm ve beyaz togalı bir adam büyük bir demir tabağın yanında duruyordu. Hecate hala çukurda yanımda duruyordu ve ona baktım.

"Bunlar yargıçlar," dedi, sormama gerek kalmadan. 'Ve o yorumcu. Bu bir alev çanağı ve onları Olympus'un geri kalanına resim göndermek için kullanıyoruz - ölümlü dünyadaki televizyonlarınız gibi.'

O konuşurken, üstümüzdeki demir tabakta hafifçe titreyen turuncu alevler kükredi, bembeyaz parladı, sonra kayboldu, yerini Hades'in dumanlı formunun bir görüntüsü aldı. Kafataslarından yapılmış tahtta tanrının gerçekten oturduğu yere baktım. Bir ürperti beni ele geçirdi. Bana anlamsızca bakıyordu.

Hepinizin bildiği gibi, bu Hades Denemelerine son giren kişi, dedi ve bir sarsıntıyla çanaktaki görüntünün aynı kelimeleri söylediğini fark ettim. Sanki üzerinde bir kamera varmış gibi. 'Her biri üç Denemeden oluşan üç tur olacak. Mevcut lider Minthe, beş jeton kazandı. Onu yenmek için, Persephone," kaygan sesi adıma hafifçe tökezledi ve tüylerim yine tenimi kapladı, "kazanmak için en az altı tane almam gerekecek. Sparta iskeletini yen.' O sustu, sonra yorumcu canlandı ve beni sıçrattı.

'İyi günler Olimpos! İşte orada, Yeraltı Dünyasının Efendisinin kendisinden. Bu son yarışmacı, sevgili Minthe'yi Rose Throne'da bir noktaya kadar yenebilir mi? Kolay bir testle başlıyor, bir Sparta iskeleti. Hepinizin bildiği gibi, Hades Yargılamaları geleceğin kraliçesini ilahi tanrılarımızın en çok değer verdiği dört değerde test ediyor; Zafer, Zeka, Sadakat ve Misafirperverlik. Ölülerin kraliçesinin bol bol ihtiyaç duyacağı her şey!'

Sesi benim dünyamdan bir TV sunucusu gibi geliyordu ve onun aşırı coşkulu sözlerini dikkatle dinledim. Yani bu bir zafer testi miydi?

'Eh, söylemeliyim ki, bu yeni gelen kesinlikle rol gibi görünüyor, ama o kim? Şimdiye kadar onun geçmişi veya güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz, ancak dövüşünü izlerken şüphesiz daha fazlasının ortaya çıkacağına şüphe yok!'

kaşlarımı çattım.

"Eğer zaten Hades'le evliysem, nasıl oluyor da benim kim olduğumu bilmiyorlar?" Hecate'e sessizce sordum.

"Tanrılar seni Olympia tarihinden sildi. Sadece onlar ve benim gibi yeraltı dünyasından bir avuç aşağı tanrı, senin var olduğunu biliyor.'

'Doğru.' Tarihten silindi mi? Bu biraz aşırı gelmedi mi? *Ne olmuştu?* Bu yerde bir yaşam hayal etmeye çalışırken merak içimde derinden yandı, ama kendimi zihinsel bir sarsıntıya verdim. Athena'nın dediği gibi devam ediyordum. Önemli olan tek şey gelecekti.

'Şimdi gitmeliyim. İyi şanslar, dedi Hecate, güzel, köşeli yüzüne samimi bir bakış atarak.

'Teşekkürler,' diye yanıtladım ona.

Etrafındaki hava dalgalandıkça gözleri süt beyazına döndü, sonra gitti. Ne kadar yalnız olduğuma dair boğucu bir his anında üzerime yıkıldı. İçinde bulunduğum çukurun duvarlarına bir gümbürtü dikkatimi çekti ve desenlerin, gözlerimin önünde oyulduğunu sandığım gibi, mermerden dışarı çıkmaya başladığını izledim. Desenler, başladıkları yere ulaşana kadar duvar boyunca yayılırken, üzüm ve yapraklarla kaplı ve birlikte bükülen sarmaşıklardan oluşuyordu. Yine de onlarda bir sorun vardı ve bakmak için taşla yaklaştım. Birbirine uymayan iki yapboz parçası gibi, sarmaşıklardan bazıları düzgün bir şekilde eşleşmedi. Sarmaşıkların açıkça kesildiği alanlardan birine dokunmak için uzandım ve arkamdan bir takırtı sesi duydum.

İlk Yargılamanın kurallarında olduğu gibi, bugün Persephone'nin onu neşelendirecek bir kalabalığı olmayacak. Ama taraftar kazanacağı ya da kaybedeceği yer burası,' dedi yorumcu genç sesinde heyecanla. 'İlk şeytanının işini kısa yapacak mı? Yoksa zamansız bir sonla karşılaşp bugün tahtı Minthe'ye mi verecek?

Takırtılar yükselene ve çukurun diğer tarafında büyük bir top halinde toz toplanmaya başlayana kadar ona dik dik baktım.

Karnım sıkıştı, toz daha hızlı dönerek sertleşip bir şeye dönüşürken kaslarım gerildi. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim, kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Hareket gözüme çarptı ve duvarlarda daha fazla oymanın görüldüğünü fark ettim, ancak daha derin ve taşla aynı renkte değil.

silahlar . Onlar silahtı. Yirmi fit kadar solumda devasa bir kılıç vardı, sanki duvardan doğmuş gibi mermer asmalarda sağlam bir şekilde tutuluyordu. Hâlâ dönen toz kütesinin arkasında ne olduğunu çıkaramıyordum ama sağımda bir balta vardı, kılıcı parlıyordu. Çabucak döndüm ve arkamda beyaz asmaların arasında bir savurma gördüm. Dört inçlik sivri uçlarla kaplı parıldayan gümüş bir küre ile tepesinde, ucunda bir zincir çıkan kısa bir tahta sapı vardı. Ona uzandım, silaha dokunur dokunmaz taş sarmaşıklar parçalanıyor, ardından silahın arkasında yeniden şekilleniyordu. Düşündüğüm kadar ağır değildi ama deneysel olarak kaldırırken ellerim hala titriyordu. Toza dönerken yavaşça salladım, önümde olanı aldığımda onu tek elimle kullanabileceğim için verdiğim rahatlama kayboldu.

DOKUZ

Toz dağılmıştı ve onun yerine sadece bir Sparta iskeleti olduğunu varsayabileceğim bir şey vardı. Uygun bir şekilde adlandırılmış gibi görünüyordu. İskeletin çenesi bana bakarken sinir bozucu bir şekilde açılıp kapandı ve sallanan bacaklarımı tuttum. Parıldayan beyaz kemikleri ve boş göz yuvaları ile canlanan bir Cadılar Bayramı kıyafeti gibiydi. Ve kılıcını kaldırıp bana doğru hareket etmeye başladı. Biraz hız kazanmaya çalışarak palayı elimde salladım ve sanki tehlikeyi sezmiş gibi iskelet hemen koşmaya başladı. Adrenalin bedenime doldu, savaşıma ve kaçma içgüdülerim içimde birbiriyle savaşıyordu. Yerimi tuttum, dönerken palayı kaldırdım, kendi vücudumdan yeterince uzakta tutmaya dikkat ettim. Tanrıya şükür çok hafifti. Spor salonundaki acıklı girişimlerim bana daha fazlasını kullanma yeteneği vermezdi.

Hecate bunun yenmesi kolay bir iblis olduğunu söyleseydi, o zaman onu kolayca yenerdim, dedim kendi kendime, nefesim daralırken ve iskelet kılıcını tıslayarak başının üzerine kaldırdı. Şey, kılıcı indirecek kadar yaklaşmadan hemen önce, silahımın daha uzun bir menzile sahip olduğunun farkında olarak, pala ile beceriksizce savruldu. Sivri uçlu top iskeletin göğüs kafesine çarptı, vücudunun üst yarısı artık dibe bağlı değilken geriye doğru eğilirken kemikler uçuşuyor ve yere düşüyordu. Kılıç da onunla birlikte düştü, metal mermere çarparken yüksek sesle

çınladı. Kılıç bana doğru dönerken nefesimi tuttum, öldürücü topu fırlatırken omzumun hafifçe büküldüğünü hissettim. Ben yapmıştım! Ama... Başımı kaldırıp sessiz tanrılara, sonra da yargıçlara baktığımda, kısacık sevincimden bir huzursuzluk geçti. Kimse hareket etmiyordu, gözleri Sparta iskeletine sabitlenmişti.

Çok kolay. İblise dönüp baktığımda bu çok, çok kolay, diye düşündüm.

Gerçekten de, etrafa saçılan kemikler hafifçe titreşmeye başladı, sonra bir tanesi hareketsiz duran bacaklara doğru geri çekildi. Tüm kemikler geri çekilmeye başlayınca bir nefes aldım, iskelet önümde kendini yeniden oluşturunuyordu.

Tamam, diye düşündüm, şişmiş vücuduma korku sızıyor. Kendini tekrar bir araya getirebilen bir iskeleti nasıl yenebilirim? Okuduğum her korku ve fantastik kitabı düşündüm. Kemikleri kırmak mı? Ateşe vermek mi? Dondurmak mı? Daha faydalı olabilecek bir şey arayarak çukurun etrafına hızlıca baktım. Daha önce göremediğim silah bir tatar yayıydı, şimdi gördüm ama bunun yardımcı olacağını düşünmemiştim. Kılıç, kemikleri kırmak için en iyi bahis gibi görünüyordu. İskelet kılıcı yerde yattığı yerden almak için eğilirken kararımı verdim. Bir kükremeye kendimi ona doğru fırlattım, bu sefer palayı daha hızlı salladım. Topu o şeyin kafasına fırlattım, bir başka tıslamayla vücudundan düşerken tatmin edici bir tekme aldım. Kemikli kolu bana uzandı ve kemiği parçalamayı umarak palayı ön kolundan aşağı indirdim, ama sadece eklem yerinden koptu ve yere çarptı. Diğer kolun ulaşamayacağı bir şekilde geriye doğru hareket ettim ve silahımı elimden geldiğince sert bir şekilde yerdeki kemiklere indirdim. Topun sert mermere çarpan sarsıntısı kolumdan omzuma kadar şok dalgaları gönderdi, ancak topu kaldırdığımda kemiklere tamamen dokunulmamış görünüyordu.

'Nasıl-' diye başladım, sonra kendi kafatasımdaki ağrı patladı ve gözlerimin önünde siyah noktalar belirdiğinde yana doğru

sendeledim. Kafa karışıklığı içinde tökezleyip hareket etmem gerektiğini fark ettiğimde soğuk kemikli parmakların kolumdan baktığını hissettim. Lanet şey bana çok sert çarpmıştı. Bacaklarım beni küçük çukurun üzerinden çabucak taşıdı ve geri döndüğümde Sparta iskeletlerinin kafatası uzun omurgasının tepesindeki hak ettiği yere geri dönüyordum.

Bok. Bu düşündüğümünden daha zor olacaktı. Kemik kırmak bir seçenek değilse, başka ne vardı? Hecate'in, bunun dövüşemeyen biri için kolay olması gerektiği konusundaki ısrarı üzerine parladım. Zafer, Zeka, Sadakat ve Misafirperverlik. Rahatsız edici yorumcuya göre bunlar, test edildiğim şeylerdi. İskelet kılıcı tekrar kaldırdı, çenesi eskisinden daha hızlı çatırdadı, ses dişlerimi keskinleştirdi. Yavaşça duvar boyunca ilerledim ve o beni takip etmek için döndü. Korku, mantıklı düşüncelerime saldırmaya başladı, içimde büyüyen bu lanet olası durumdan kurtulmak için bir çaresizlik. *Hadi Persephone*, baş dönmesini gözümü kırıpıştırarak kendimi azarladım. *Eğer bu gerçekse, hayatta kalmalısın. Değilse, o zaman kaybedecek bir şeyiniz yok. Derdini topla artık.*

Sadakat ve misafirperverlik bana burada yardımcı olmaz, ama zeka... Belki bu kavga etmekle değil, zeki olmakla ilgiliydi. Hızla duvara döndüm ve iblisin hareket etmeye başladığını, kemikli ayaklarının mermer zeminde takırdadığını duydum. Sadece saniyelerim vardı.

Asma deseninin eşleşmeyen bir kısmını görene kadar gözlerimi mermerin üzerinde gezdirdim. Uzanıp parmaklarımı mermerin üzerinde gezdirdim. Sıcaktı ve daha fazla ittiğimde onun da esnek olduğunu fark ettim. Ama öğrenecek kadar zamanım vardı ve kılıç durduğum yere inerken yana sıçradım. Yine de iskeletten daha hızlıydım ve arkama bakmadan çukurun diğer tarafına koştum. Olabildiğince hızlı hareket ettim, duvarları asmaların kırıldığı herhangi bir yer için taradım, sonra tuhaf sıcak

mermeri şekillendirip yeniden yapıştırdım. Kör uçlar bir araya gelir gelmez asmalar sertleşti ve soğudu.

Kalıbı yeniden bağlayarak doğru şeyi yaptığımdan emindim. Sonuçta çukurda şeytandan başka bir şey yoktu. Duvarı hızlı bir şekilde taramak zorundaydım ve muhtemelen eksik yükler vardı, ancak ilerleme kaydediyordum.

Odada birkaç tur attıktan sonra hepsini aldığımdan ve şimdiye kadar iblisin kılıcının darbelerinden kaçındığımdan oldukça emindim, ama hiçbir şey olmamıştı. Çaresizce taşı tararken, tıkırdayan ayak seslerinin hemen önünde yarışacak daha çok şey olmalı, diye düşündüm. Bacaklarım yorulmaya başladı, nefesim daha da zorlaştı ve hala palayı tutan kolum ağrıyordu.

'Aha!' Yerden sadece birkaç santim ötede iki künt asma parçası gördüğümde bir heyecan dalgasıyla bağırdım. Onları düzeltmek için eğildim, ivmem beni mermerin üzerinde hızla taşırken neredeyse kayıyordum. Düşerken kendimi ciddi şekilde savunmasız bir duruma soktuğumu biliyordum ve sarmaşıkları yerine yerleştirirken kalbim çarpıyordu. Kılıç ısıklık çalarak kulağımın yanından geçti ve kendimi tekrar yukarı ve uzağa fırlatırken nefesimi tuttum, zaten koşmaya devam ederken yankılı bir gümbürtü başladı. Yavaşlamadan sırtımı duvara dayadım, iskeletin hareketsiz olduğunu görene kadar garip bir yan koşu bacaklarımı ele geçirdi. Şüpheyi yavaşladım, vücudumdaki her kas vızıldıyordu. Yapmam gerekeni yapmış mıydım? İblis şimdi toza dönüşecek mi?

Aniden çukurun ortasında önce küçük, sonra hızla büyüyen bir delik belirmeye başladı. Destansı taht odasının kenarını yalayan alevlerle aynı, birçok renkte devasa alevler, sonunda büyümesi durduğunda delikten fırladı. Isı beni yıkarken midem yalpaladı. Şimdi içinde bulunduğum çukurun çoğunu kaplayan alevli bir uçuruma giden otuz metrelik bir delik vardı.

Tabii, artık iskeleti öldürmenin bir yolu vardı - buna düşerek hayatta kalması imkansızdı.

Ama ben de istemezdim.

Alevlerin arasından iskeletin bir çınlamayla kılıcını mermere bıraktığını gördüm ve kaşlarımı çattım. Bunu neden yapsın? Sonra içi boş göz yuvaları yüzüme sabitlendi ve nefesim kesildi. Benim için geliyordu. Bir an için çukurdan çıkmayı düşündüm, ama asma deseni tekrar duvara gömülmüştü, diğer silahlar da yok olup yüzeyi pürüzsüz bırakmıştı. kapana kısılmıştım. İskelet şimdi duvara yakın ve delikten uzağa koşuyordu. Ağır kılıç olmadan daha hızlı olduğunu fark ettim. Ölümsüz iskeletlerin yorulmadığını tahmin ettiğim için kaçmak anlamsız olurdu ve ben çoktan yorulmuştum.

Bu, şimdi ya da asla olduğu anlamına geliyordu. Elimdeki klozete baktım. Kendi silahımı vermeme imkan yoktu.

İskeletlerin zeki olmadığı varsayımına güvenerek derin bir nefes aldım ve yanan deliğe bir adım daha yaklaştım, arkamı döndüm ve çivili topu hızla salladım. Cesaret edebildiğim kadar yaklaştıkça deri giysilerimin ısındığını hissedebiliyordum. Sağıma baktığımda iblisin yaklaştığını gördüm ve sertçe yutkundum.

Yerinde dur, Persephone. Yerinde dur.

İskelet keskin bir şekilde döndü ve dinleyen herkese sessiz bir teşekkür duası gönderdim. Haklıydım, tedbirli olmak çok aptalcaydı. Bana doğru geliyordu.

İblis bana ulaştığında, iki kolunu da dışarı fırlattı, beni itmeye hazırdı ama ben eğildim ve kendimi yana attım, palayı ona doğru fırlattım. Silah bağlandı ve arkamı dönerken kemiklerin takırtısını duydum. Sadece bir kolumu kırmıştım ve kemik parçaları zaten yerde titriyordu. Silahı iskeletin kafasına geri fırlatırken tereddüt etmedim. Darbemi engellemek için diğer kolunu kaldırdı ve top o

şeyin bileğini çıkardı. Ayağımla olabildiğince yükseğe çıktım, deri çizmelerimin sert kemiğe bağlandığını hissedince midem yalpaladı ama iskelet zar zor kıpırdadı. Düşen kemikler şimdi ona doğru vızıldıyordu ve panik hakim oldu. Bir kükremeyle omzumu düşürdüm ve göğüs kafesine çarptım.

Çok şükür düştü. Ama ben de öyle. Şeylerin sandığına indim, altımda kaburgaların kırıldığını duyup duyunca kısa bir tatmin hissettim, sonra yuvarlanıp neredeyse çukurun kenarından düşerken saf bir korku duydum. Yanıma mor bir alev sıçradı ve bir an için uzuvlarım dondu, korku hareket etmemi engelledi. Sonsuza dek düşme düşüncesi, düşüncelerimi boğdu, beni felç etti. Sonra birden kafamın içinde bir ses yankılandı.

O şeyin tekrar bir araya gelmesi için yaklaşık on saniyen var. Şimdi hareket et.

Bu bir erkek sesiydi ve davetsizdim, uzuvlarım seğirdi, sonra dizlerimin üzerine çöküp çıkıntıdan olabildiğince hızlı uzaklaşmaya başladım. Bir adım uzaktayken kendimi ayağa kaldırdım, sonra döndüm. Üzerine düştüğümde iskeletin göğüs kafesi çökmüştü, uzuvları mermer zemine dağılmıştı. Ayaklarımla ulaşabildiğim herhangi bir kemiğe sert bir şekilde tekme atarak onları alevli uçuruma fırlattım. İblisin kafatası kenardan fırlayan daha fazla parça gibi tısladı, sonunda kafatasına ulaştığımda ayrı kolları yerde sallandı. İçi boş siyah göz yuvalarına bakarken umut içimden fırladı. Kazandım, diye düşündüm, son enerjimi toplayıp, kafatasını elimden geldiğince sert bir şekilde kenardan vurarak.

ON

'Peki ya bu millet! Gördüğümüz en klas dövüş değil ama işi halletti!' Gürleme yeniden başladığında yorumcuların sesi çukurda gürledi. Delik kapanıyordu ve zemin yükseliyordu. Adrenalin hala içimden fışkırırken nefes almak için nefes nefese, kendimi sabitlemek için kollarımı iki yana salladım. Hermes ve Dionysos'un coşkuyla alkışladığı tanrılara baktım, Athena ve Afrodite daha yavaş. Diğerleri sadece bana baktılar, Hades'in dumanlı formu titreşiyor ve Zeus'un gözleri parlıyordu.

'Şimdi, onun ne kazandığını bulmak için yargıçlara!' Zemin nihayet hareket etmeyi bıraktığında döndüm, şimdi büyük koltuklardaki üç adamla aynı hizada. "Radamantus?" yorumcuyu ışınladı. Soldaki adam, tombul ve neşeli görünümlü, koyu gür sakallı ve kaşlı, bana gülümsedi.

'Bir jeton' dedi.

'Aeakus?' Yorumcu sordu. İkinci adam, teni o kadar solgun ki neredeyse maviydi, soğuk bir sesle konuştu ve gözlerime bakmadı.

'Bir jeton' dedi.

"Ya Minos?" Son adam, koyu tenli ve parlak kel kafalı, dikkatle bana baktı. Gözleri de karanlıktı ama zekasıyla parlaktı ve beni rahat hissettiğimden çok daha fazlasını gördüğünü hissettim.

"Bir jeton," dedi sonunda.

'Yargıçlar anlaştı! Persephone için bir jeton. Peki nişanlarınız ne olacak genç bayan?'

Herkes bana baktı.

'Ne?' Kekeledim ve yorumcu bana patronluk taslayan bir gülümseme gönderdi ve bende onun burnuna yumruk atmak istedim.

'Jetonlarını seçeceksin. Ne kazanmak istersin?'

'Onları tutabilir miyim?'

'Evet.'

"Tohumlar," dedim duraksamadan.

'Tohumlar?' yorumcu tekrarlardı, sesi şok oldu ve kaşları neredeyse saç çizgisini kaybediyordu. 'Tohum ister misin?' Ağzında bir gülümseme belirdi ve ona baktım.

"Nar taneleri olacak," dedi Minos ve yorumcu gülümsemesini çabucak gizleyerek ona eğildi.

"Elbette yapacak," dedi saygıyla. Hava önümde dalgalandı, sonra havada yüzen bir kutu belirdi. Uzun bir yüzük kutusuna benziyordu ve titreyen ellerimle ona uzandığımda kapak açıldı. İçeride bir dizi küçük odacık vardı ve ilkinde, bir çeşit jel içinde asılı, parlak kırmızı bir nar çekirdeği vardı.

'Eee, teşekkürler' dedim. Tohum istediğimde tam olarak umduğum gibi değildi, ama bir ödül beklemiyordum, bu yüzden palamı bir takırtıyla yere düşürdüm ve kutuyu kapattım. Belki New York'a döndüğümde muhteşem bir şey üretirler. 'Bu dünyanın dışında' bir şey. Birkaç derin nefes alırken bu fikre sarıldım. *Az önce bir iblis iskeletini yenmişim.*

"Rica ederim Persephone," dedi Minos, sonra yargıçların önündeki hava dalgalandı ve gözden kayboldular.

'Üç gün sonra bir sonraki Duruşma için görüşürüz ve oğlum bu iyi mi! Persephone çok yakında konukseverliğinin sınırlarını test edecek.' Yorumcu göz kırptı, sonra o da ortadan kayboldu.

Misafirperverlik mi? Ne yapayım, herkesi yemeğe mi çağırayım?' dedim tanrılara dönerek. Bir güç dalgası üzerimde

sallandı ve hiç düşünmeden bir dizimin üzerine çöktüm ve başımı eğdim.

Poseidon'un 'Yerini hatırla kızım' dediğini duydum.

Üzgünüm, diye mırıldandım. Adrenalin ve bir başarı duygusu içimde kabarıyordu. Az önce bir iblis iskeletini çok renkli bir ateş çukuruna atmıştım. Burası çok çılgıncaydı ama ben yapmıştım. Bir şeytanı yenmiştim.

'Şimdi, muhafızınızı görevlendirmeliyiz. O zaman dinlenip bir sonraki Yargılamaya hazırlanabilirsiniz," dedi Athena ve ona bakmak için başımı kaldırdım.

'Mümkünse bir seçenek sunmak istiyorum?' Dionysos'u çekti ve ona bakmak için on bir kafa salladı.

'Niye ya?' diye sordu Zeus kaşlarını çatarak.

'Neden?' omuz silkti, yüzünde tembel bir gülümseme vardı. Açık beyaz bir gömlek ve dar siyah deri pantolon giyiyordu ve bağcıkları düzgün şekilde bağlanmamış kocaman doc martin botları vardı. Ona ne kadar uzun süre baktıysam, onunla dumanı tüten sarhoş olmayı o kadar umutsuzca istedim.

"Olmaması için pek çok neden var," dedi Zeus sertçe ve bana döndü. Sözleri üzerine aklıma bir fikir geldi. Zeus neden bir muhafız koymadı? Sanki sorumu hissetmiş gibi bana gülümsedi.

"Sana bir muhafız atamama gerek yok, sevgili küçük Persy," dedi, bir ömür önceymiş gibi görünen yaka kartımda okuduğu takma ismi vurgulayarak. 'İstediğin zaman gelip seni görebilirim.'

Platformdan bir ısı dalgası yayıldı ve Zeus, Hades'e yan yan bir bakış attı, ağzı kendini beğenmiş bir alayla kıvrıldı.

Devam edelim lütfen, dedi Athena ve ayağa kalktı. Baykuşu şimdi yoktu, ama onun dışında onunla daha önce tanıştığım zamankiyle aynı görünüyordu. 'Arkanızda dört tüy var. Her birini inceleyin, ardından birini seçin.'

Arkamı döndüm ve eminim ki arkamda büyük bir masa belirmişti ve üzerinde tüyler görebiliyordum. Tohum kutumu kiraz ağacı yüzeyine bırakıp ilk tüyü alarak temkinli bir şekilde

yaklaştım. Neredeyse kolum kadar uzundu ve sarı kenarları olan zengin bir yeşil renkti. Parmaklarımı yumuşak kenarda hafifçe gezdirdim, kendimi oldukça aptal hissederek. Bütün tanrılar arkamda oturmuş, bir tüyü okşamamı izliyorlardı. Hecate'nin geri dönmesini diledim.

Aniden parmak uçlarımda bir soğuk damlası karıncalandı ve ani bir ihtişam ve güç duygusuna kapıldım. Kuş tüyüne bakarken kaşlarım çatıldı. Belki de düşündüğümünden daha fazlası vardı. Yeşil tüyü geri koydum ve bir sonrakini aldım, sert, düz kırmızı. Öfke ve sinirlilik düşüncelerimi anında ele geçirdi ve tüyü çabucak geri koydum. Hayatımda buna ihtiyacım olduğunu düşünmemiştim. Bir sonraki tüy gümüş ve altındandı ve en küçüğü olsa da açık ara en güzeliydi. Bu beni anında şüphelendirdi ve dikkatli bir şekilde ele aldım. Onu aldığımda, sanki dünyada endişelenecek çok daha az şey varmış gibi, aniden hafiflediğime şaşırdım. Geçmiş tatiller, dinlenerek ve kitap okuyarak geçirilen tatiller zihnimi doldurdu. Hımm. Hala şüpheliydim. Bu biraz fazla silahsızlanmaya benziyordu. Son tüy Central Park'tan alacağım bir şeye benziyordu. Gri-kahverengiydi, onu daha az sade yapan tek şey kenarlarında bir altın tozu vardı. Ama elime alır almaz dudaklarımdan bir kahkaha koptu. Neyin komik olduğunu düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sıkıcı tüyü ne kadar uzun tutarsam, o kadar eğlendim.

"Bu," diye sırtarak tanrılara döndüm. Athena yavaşça gözlerini kapadı ve Dionysos küçük bir yumruk pompaladı.

"İyi seçim, Persy aşkım," diye parladı bana. Aksanı İngiliz gibiydi.

"Sen bir aptalsın," diye mırıldandı Poseidon ona, başını sallayarak. Gözlerim Hades'e kaydı. Tüyünü seçmediğim için hayal kırıklığına mı uğradı? Hatta önemli miydi? Onun dünyasında sıkışıp kalsaydım, her zaman nerede olduğumu görebilir miydi?

Athena düz bir sesle, "Bu kararı bu kadar aceleyle verdiğin için pişman olabilirsin, ama bu adil bir seçimdi." Tüyü masanın üzerine geri koydum ve hemen onun haklı olduğunu anladım. Ani bir karardı çünkü tüy beni gülümsetmişti. *Kahretsin, güç gibi gelen birini seçmeliydim.* Tohum kutumu aldım ve tanrılara döndüm.

'Şimdi ne olacak?' diye sordum Athena hâlâ ayaktayken ona seslenerek.

'Şimdi dinlen. Korumanla buluşacak ve yarın top için antrenmana başlayacaksın.'

'Top?'

'Evet. Bir sonraki Denemeniz bir maskeli baloya ev sahipliği yapmak. Ve bu ilk turu tamamlayacak.'

Çenemin hafifçe düştüğünü hissettim ve ağzımı tekrar kapamaya zorladım. Umutsuzca söyleyecek bir şey aradım ama dünya beyaza büründü ve ben artık orada değildim.

"Keşke insanlar bunu yapmayı bıraksalar," diye çıkıştım, gözlerimdeki ışık temizlendiğinde ve daha önce bulunduğum yatak odasına baktım.

"Evet, sinir bozucu değil mi," dedi artık tanıdık bir ses.

'Hekate!' Döndüğümde onun iki büyük bardak tuttuğunu ve bir aptal gibi sırttığını gördüm.

'Sana yapabileceğini söylemiştim!' şarkı söyledi ve bardaklardan birini bana uzattı. Aldım ve onun işaretiyle içeriği aynı anda indirdik. Daha önce içtiğimin yandığını düşündüysem, bu yatıştırdı. Bal içmek gibiydi.

'Tanrım, bu iyi. Bu ne?'

"Tanrılar," diye düzeltti Hekate. "Bu Nektar."

'Nektar ve ambrosia'da olduğu gibi mi?'

'Evet, ancak böyle ambrosia içmen seni öldürür. En azından damarlarınıza çapa gelene kadar.'

"Ichor," dedim ona başımı sallayarak. 'Bu tanrıların kanı, değil mi?'

'Evet. Ve şimdi tüm o iğrenç kırmızı insan boklarıyla dolusun," dedi ve yatağa oturdu. 'Aferin. Yine de jeton olarak tohum seçtiğine inanamıyorum. Sen kahrolası bir delisin.'

'Ee, teşekkürler?' dedim yanına oturarak. "Tohumların nesi var?"

"Eh, hiçbir şey, ama burada hayatını ve uzuvlarını riske atıyorsun ve tohumların değerli ödülün olduğuna mı karar veriyorsun? Bundan daha değerli değil misin?"

'Ben, şey, gerçekten böyle düşünmemiştim. Sadece ilk istediğim şeyi söyledim. Hangisi tohumdu.'

'Diğer yarışmacıların hepsi değerli taşlar, zümrütler, safirler ve elmaslar seçtiler. Ama sen... tohumlar. Sen bir muammasın, Persy.' Parlak gözleri benimkileri sıkıyordu ve omuz silkerek rahatsız bir şekilde başka tarafa baktım.

"Sanırım ben de yanlış tüyü seçtim," dedim.

'Kuş tüyü? Bir muhafız seçmeni böyle mi sağladılar?'

Garip demir alevli tabaklar aracılığıyla sadece Yargılamanın yayınlandığı ortaya çıktı, bu yüzden Hecate daha sonra tüy seçimini görmemişti, bu yüzden ona Dionysos'un tüyünün beni güldürdüğünü ve aptal dürtü kararımı anlattım.

"Eh, daha kötüsünü seçebilirdin. Hades muhafızı cehennem gibi katı olurdu ve Poseidon daha da sıkıcı olurdu. Athena'nınki en iyisi olurdu ama Dionysos'tan oldukça eğlenceli bir şeye katılabilirsin. Umarım krallığının dolu olduğu o azgın küçük hayaletlerden biri değildir.'

'Randy hayaletleri mi?' diye sordum, biraz endişeliydim.

'Evet. Size bir sonraki Duruşma hakkında bir şey söylediler mi?'

'Evet. Bir maskeli baloya ev sahipliği yapacağım," dedim kaşlarımı çatarak. Hecate'nin kaşları havaya kalktı.

'Vay gerçekten mi? Onu erken çıkardılar," dedi düşünceli bir şekilde.

'Gerçekten sadece bir parti planlamam mı gerekiyor?' diye sordum inşallah. Bana tam bir aptalmışım gibi bir bakış attı.

'Hayır, Pers. Olympus'taki en iğrenç ve tehlikeli insanlardan bazıları için bir baloya ev sahipliği yapmalısın. Çoğunlukla birbirlerini becermeye veya öldürmeye çalışarak partiyi mahvetmeye çalışacaklar. Bazen her ikisi de. Ve her zaman sürpriz bir dönüş vardır, ev sahibinin denemesi ve düzeltmesi için korkunç bir şey.'

"Eh, yine de bir iskeleti öldürmekten daha kolay geliyor."

'Değil. Güven Bana.'

'Ah.'

"Bu konuda uzman yardımı alacağız. Hedone'u sana yarın göndereceğim.'

'Yaptı? O değil mi...' Hafızamı zorladım. 'Zevk tanrıçası mı?'

'Evet, ve olağanüstü parti planlayıcısı. Onu seveceksin.

'Doğru' dedim.

"Bu arada, biraz uyu."

'Bu benim yatak odam mı?' diye sordum, odaya göz gezdirerek.

"Evet, evet."

'Daha önce benim yatak odam mıydı?' diye sormadan önce durakladım.

'Numara. Hades'le yattın, salak.'

'Ah.' Duygularım yüzüme yansımış olmalı ki Hecate kaşlarını çattı.

'Bu odayı beğenmedin mi?'

Başımı salladım, ona şikayet ettiğim için kendimi suçlu hissediyordum ama yalan söylemenin manasını göremiyordum.

"Penceresiz olmak çok zor," dedim. Bir an bana baktı, sonra ayağa kalktı.

'Yarın ne yapabileceğime bakarım.' Ona minnettar bir gülümseme gönderdim.

'Teşekkürler.'

'Rica ederim.'

Cidden, her şey için teşekkürler, dedim samimiyetimi kelimelere yansıtmaya çalışarak.

Rica ederim, diye tekrarladı.

Başımı yastığa koyduğumda saniyeler içinde uykuya daldım, yorgunluk beni tamamen ele geçirdi. Öldürücü iskeletler veya dumandan yapılmış gizemli ve korkunç tanrılar hakkında rüya görmeyi bekliyordum ama bunun yerine kendimi bir bahçede buldum. Ve normal bir bahçe değildi. Uyanırken saatlerce bahçeleri hayal ederek geçiren biri olarak, bunun beynimden doğmadığını hemen anladım. *Peki kimdi?*

Destansı bir su özelliğine doğru dolaşırken, bu çok etkileyiciydi, diye düşündüm. 'Çeşme' kelimesi, yapının adaletini gerçekten yapmadı. Büyük yuvarlak bir havuz vardı, taş taht odasındaki aynı parlak beyaz mermerle aynıydı ve ortasında diz çökmüş, sırtında bir küre tutan bir adam heykeli vardı. Zeus tarafından bir ceza olarak gökleri ayakta tutmak için yapılan Titan Atlas hakkındaki eski efsaneyi hatırladım. Bu baktığım şey olabilir mi? Yaklaştıkça, kürenin dünyamı temsil etmediğini, küreyi oluşturmak üzere birbirine geçen yüzlerce halkadan oluştuğunu gördüm. Yüzüklerin üst üste bindiği yerlerde değerli taşlar parıltıyordu ve onlardan su fışkırarak aşağıdaki berrak, ışıltılı havuza ulaşana kadar mücevherle aynı renkte parlardı. Akan

suyun sesini, yüzümde esen serin esintiyi, çuha çiçeği kokusunu içtim... Yavaşça orayı döndüm, etrafı çitlerle çevrili yataklardaki devasa çiçeklere baktım. Bahçe. Bu çiçeklerin hepsi birlikte büyüyememelidir. Birçoğunun, hemen yanında çiçek açtıklarından tamamen farklı sıcaklıklara ve topraklara ihtiyacı vardı. kaşlarımı çattım.

"Tohum seçtiğini duydum," dedi bir ses. Bir erkek sesi. Duruşmadaki ses miydi? Olduğum yerde donup kalmışken bana kalkmamı söyleyen kişi mi? Dikkatim dağılmış bir şekilde bunu Hecate'ye söylemediğimi fark ettim.

'Kimsin?' diye sordum sessizce. Bu kadar sakın ve güzel bir yerde yüksek sesle konuşmak yanlış geliyordu.

Ben senin arkadaşınım Persephone. Seni iyi hatırlıyorum.

'Yok canım?'

'Elbette. Yeraltı Kraliçesi kolay kolay unutulmuyor.'

'Neredesin?'

'Her tarafında. Ben bahçeyim.'

Tekrar yeri açtım.

'Hayal mi kuruyorum?'

'Tabiki öylesin. Ama rüyalar da tanrılar tarafından kontrol edilir, Persephone. Tohum seçtiğini duydum.

'Neden herkes tohumları seçmemi bu kadar önemsiyor?' Dedim sıkıntı bahçenin yoğun yatıştırıcı etkisini keserek. Saçlarımda lavanta kokusu taşıyan başka bir rüzgar esti. Derin derin nefes aldım. Burada kalmak istedim.

'Seçiminize hayranım. Biliyorsun, nar taneleri yenilebilir.'

kaşlarımı çattım.

Onları dikmeyi tercih ederim.

'Güven bana kraliçem. Onları yemeyi tercih edersin.

Bir irkilerek uyandım, karanlıkta aniden doğrulup oturdum. Tuhaf kaya tavanda parıldayan yıldızlardan gelen tek ışık olan loş yatak odasına bakarken hayal kırıklığı ve derin bir kayıp duygusu beni boğdu. Yeterince güzeldi, ama şimdi temiz havayı,

Çiçeklerin kokusunu, akan suyun sesini özlüyordum. Ne garip bir rüya. O bahçeyi benim yaratmadığıma emindim, yani o ses kime aitse ona ait olmalı. *Nar çekirdeğini yedin* mi? Bu benim zor kazanılmış ödölümdü. Ben öyle düşünmedim. Kafamı temizlemek için salladım, sonra iç geçirerek yastıklarına geri yattım. Bu yerle ilgili her şey tuhaftı. Duruşmaları ne kadar erken kaybedersem ve New York'a dönersem o kadar iyiydi.

ON BİR

Gözlerimi bir sonraki açtığımda tavan tuhaf gün ışığı parıltısını yayıyordu, yıldızlar gitmişti. Ne zamandı? Bacaklarımı yataktan aşağı sallarken Hecate'e zamanı nasıl tutacağımı sormayı aklıma not ettim. Üzerimde ipeksi bir kaşkorse üst ve gardıropta bulduğum ona uygun şort vardı ve başka birinin kıyafetleri gibi hissettiren bir şeyin içinde yatmak ne kadar tuhaf olursa olsun, tenimde ilahi hissettiriyorlardı. Tuvalet masasına oturdum ve yansımama baktım. Hecate'nin dün bana yaptığı makyaj gitmişti ve şimdi beyaz olan saçlarım omuzlarımdan sarkıyordu, sadece hafif bir bukle kalmıştı. Ama minik örgüler hala parlak bukleler boyunca dağılmıştı. Fırçalamadan hepsini bir at kuyruğunda topladım ve dağınık bir topuz yapmak için şifonyerin üzerinde bir bant kullandım. Gözlerim hâlâ daha yeşil ve elmacık kemiklerim daha köşeli görünüyordu. Garipti ve belki dün bir iblis iskeletini yendikten sonra sadece hayal gücümdü ama daha sert görünüyordum. Daha yetkin. O zamanlar böyle görünseydim, Ted Hammond ve okuldaki tüm o veletler bu kadar zalim olur muydu?

Muhtemelen.

Kapı çaldı ve kafamı çevirdim. Uyanık olduğumu nasıl bildiler? Odayı şüpheyle taradım. Ne bulmayı umuyorsun, gizli kameralar mı? Televizyon yerine demir ateş kaplarının kullanıldığı bir dünyada mı?

Kendine hakim ol, Persy. Sadece yumruklarla yuvarlayın. Kısa sürede evde olacaksınız.

'Evet?' Aradım.

'Girebilir miyim?' kapının diğer tarafından bir kadın sesi geldi. Boğuk, şehvetli bir sesteki ve ipeksi pijamalarımın hemen farkına vardım.

"Evet," dedim ayağa kalkarak. Kapı gıcırdayarak açıldı ve elinde dumanı tüten iki kupayla şehvetli bir kadın içeri girdi. Dudaklarım istemsizce aralandı ve bana tamamen dönüp gülümsedi. Dokunması cennet gibi görünen kalın siyah saçları, eğlenceyle parıldayan derin gülen kahverengi gözleri ve görünen dudakları... daha önce gördüğüm dudaklara hiç benzemiyordu. Onlar için öpülmekten daha iyi bir kelime yoktu.

"Görünüşe göre sabahları insanlar kahveye bayılıyor," dedi ve gülümseyerek bana bir kupa uzattı. "Ben Hedone."

Merhaba, diye kekeledim. "Ben Persephone." Başıyla onaylayıp yatağımın ucuna oturdu ve kupayı aldı.

"Hecate bugün çoğu zaman meşgul, bu yüzden benden seni maskeli balo için hazırlamaya başlamamı istedi."

'Sen, ee, herkese yardım ediyor musun?'

Titrek bir kahkaha attı.

'Numara. Ama bence sen oldukça özelsin ve Hecate'ye bir iyilik borçluyum.'

'Neden özel olduğumu düşünüyorsun?' diye sordum kahvemden küçük bir yudum alarak. Tamamen şaşırtıcıydı, Easy Espresso'da sunduğumuz her şeyden çok daha iyiydi.

'Birkaç neden. İnsanlara karşı zaafım var, ama bundan da öte, uzun süredir kendi Denemelerimde yer almadım.' Gözleri karardı, boğuk sesi biraz sertleşti. 'Ölümsüzlük Denemeleri. Sertlerdi ve mazlum birine yardım etmek isterim," dedi bana bakarak.

"Underdog, ha," diye iç geçirdim, ben de oturarak. Hedone'un zaten Hades'le evli olduğumu bilen birkaç kişiden biri olup

olmadığını merak ettim. Ona güvenmemek neredeyse imkansız olsa da, söylememem gerekip gerekmediğini ona söylemek istemedim. *Gerçi bu onun gücüydü. Zevk tanrıçası, hatırladın mı?*

'Denemelerini kazandın mı?' Ona sordum.

"Bunun hakkında konuşmamayı tercih ederim," dedi basitçe. 'Artık daha geçmemiz gereken çok şey var. Hecate, kıyafetlerin ve makyajın için biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyledi, sonra Olimpik görgü kuralları, ondan sonra çekicilik ve zarafet var ve biz de planlamak için topun tüm lojistiğine sahibiz. Konuk listesine bakmamız ve önünüze hangi sorunların çıkabileceğini tahmin etmeye çalışmamız gerekecek. Ayrıca dövüş dersleri de alacaksınız.'

'Top için mi?'

'Elbette.'

'Neden bir baloda dövüşmeliyim ki?'

Bu sıradan bir top değil Persephone, dedi.

Bana Persy de, dedim ona otomatik olarak. Güldü.

'Bu, Yeraltı Dünyasının Kraliçesi pozisyonunu sürdürüp sürdüremeyeceğinizi görmek için bir test. Politika ve savaş el ele gider. Kendinize sahip çıkma, kocanızı destekleme ve krallığınızı temsil etme yeteneğinizi kanıtlamanız gerekiyor. Yüzyıllardır tanrılar arasındaki hemen hemen her ciddi kavganın temelinde toplumsal olaylar yatmaktadır. Onlar son derece önemlidir.'

Ah, dedim. O böyle söyleyince Davalardan birinin taraf olması biraz mantıklı geldi. 'Bu gerçekten benim tarzım gibi gelmiyor.'

'Numara? Partileri sevmiyor musun?'

'Ya da siyaset. Bahçeleri severim.

Güzel yüzü kaşlarını çattı.

O zaman yanlış yerdesin, dedi. 'Başak'ta pek fazla bahçe yoktur.'

O konuşurken kalbim sıkıştı. Yani, ben de bundan şüphelenmiştim ama yine de duymak berbattı.

'Herhangi bir yerde bitki var mı?'

"Dürüst olmak gerekirse, burada Morpheus dışında fazla zaman geçirmiyorum, ama ondan gelip seni görmesini isteyeceğim. Burayı avucunun içi gibi biliyor. Şimdi, sana daha iyi bir şeyi nasıl yapacağını öğretelim...' duraksadı ve garip bir kaşlarını çatarak saçlarına baktı, 'peki, bundan daha iyi'.

'Hecate'in gözlerimle onları süper yeşil yapan her şeyi nasıl yapacağımı bana gösterecek misin?' Ona biraz fazla hevesle sordum. Hedone çınlayan bir kahkaha attı.

"Sanırım seni henüz bir parti müdavimi yapabiliriz," diye sırttı.

Penceresiz yatak odasında tam üç saat harcadık, gözlerimin çevresine nasıl ince siyah çizgiler çizileceğini, minik boya kalemleriyle daha dolgun görünen dudaklar yaratmayı ve beyaz saçlarına nasıl hafif bir bukle yapacağımı tartıştık. Evde böyle şeylere bu kadar çok zaman ayırmama asla izin vermezdim. Yani, dairemde bok çuvalı gibi ayrılmadım, her zaman biraz maskara sürmeye ve yanaklarımı biraz daha az solmaya zaman buldum, ama öğrenmeye hiç bu kadar zaman ayırmamıştım. kendimi nasıl iyi gösteririm. Bir keresinde Fransız örgüsü için çevrimiçi bir video eğitimi izlemiştim, ancak dizüstü bilgisayarımı pencereden fırlatıp imkansız saç stilleri hakkında çılglık atmadan önce sadece on dakika dayanabildim. Ama Hedone bir şekilde öğrenmeyi kolaylaştırdı.

Al bakalım, dedi, şimdi bildiğim son parçasını da 'taç örgüsü' olarak adlandırdığım şeyi kafama tuttururken. Saçımı yüzümden uzak tutan, aslında berbat topuzdan daha şık ve güvenli bir örgüydü. Bana Athena'nınkini hatırlattı ve onu sevdim. 'Sana yapabileceğini söylemiştim.'

Övgü alan küçük bir çocuk gibi görüldüğümün farkında olarak ona gülümsedim, ama gerçekten umursamadım.

'Sıradaki ne?'

"Öğle yemeği, ama benimle değil," diye yanıtladı, örgümü hafifçe düzelterek. 'Şimdi gitmeliyim.'

Yalnız bırakılmanın huzursuzluğu içimi kapladı.

'TAMAM. Peki, tüm yardımlarınız için teşekkürler.'

'Bu iyi. Bu akşam şölen görgü kurallarını gözden geçirmek için döneceğim.'

'Bu bir ziyafet yiyeceğimiz anlamına mı geliyor?' umutla sordum.

'Evet. Bu yüzden öğle yemeğini hafife alın. Sonra görüşürüz" dedi ve kapıyı arkasından kapatarak odamdan çıktı.

En azından o aptal parlak ışığın kaybolduğu şeyi yapmadı, diye düşündüm aynaya bakarak. Şimdi ne yapacaktım? Ayağa kalkıp dolaba baktım ve muhtemelen giyinmem gerektiğine karar verdim.

Tam da dekolteli kırmızı bir eşofman takımı ile dün giydiğim yeşil elbise arasında karar verirken arkamdan küçük, heyecanlı bir ses geldi.

"Kesinlikle kırmızı olan." Hızla etrafa bakındım, neredeyse her iki kıyafeti de şaşkınlık içinde düşürüyordum.

Yatak odamın zemininde tamamen çıplak bir cüce duruyordu, bana sırtıyordu.

'Sen de kimsin?!'

"Skoptolis, hizmetinizdeyim," diye eğildi ve bir metrelik gövdesini ikiye büktü.

"Hizmetimde mi?"

"Pekala, teknik olarak, seni korumak için buradayım. Nerden geldiğine dair hiçbir fikrim yok, ama daha önce yaptıklarımın daha iyi.'

'Sen benim korumam mısın?' Çıplak gnome'a baktım. Parıldayan kehribar rengi gözleri, başının üstünde dağınık gür siyah saçları ve uyumlu bir sakalı vardı ve iri ayakları vardı.

Diğer uzuvlarının da bu kadar büyük olup olmadığını görmemek için elimden geleni yaptım ama bakmamak biraz zordu.

"Eminim," dedi topuklarının üzerinde sallanarak.

'Üzerine bir şeyler giyebilir misin?'

'Hayır.'

'Lütfen?'

'Hayır yapamaz. İzin verilmedi.'

'Giyinmene izin yok mu? Neden?'

'Bilmiyorum. Soruna neden olan bu mu?' Kalçalarını öne doğru itti, kendini bana doğru salladı ve yanaklarım kızarıırken tükürdüm.

'Evet!'

'Ah. Bu yardımcı olur mu?' Küçük bir patlama ile cüce ortadan kayboldu, yerini bir köpek aldı. Küçük, teriyer tipi bir köpekti, gnomelerin tüyleriyle aynı renkteydi ve kehribar rengi gözleri hâlâ sorunla parlıyordu.

'Skop...' Bana söylediği ismi hatırlamaya çalıştım.

"*Skoptolis*," dedi kafamın içindeki bir ses. Bu sefer, sesini kafatasımın içinde duyduğumda şaşkınlıkla kıyafetleri düşürdüm. 'Merhaba?' dedi ses tekrar ve üzerine düşürdüğüm yeşil elbisenin altından kıvranan köpeğe baktım. 'Bu daha mı iyi?' Kuyruğunu salladı.

"Evet," dedim yavaşça ona bakarak. 'Ancak...'

"*Hayvan formunda kalmamı istiyorsan, seninle böyle konuşmam gerekecek.*"

"Garip," dedim kaşlarımı çatarak. 'Kafamın içindesin.'

'O zaman normal formuma döneceğim-' diye başladı ama ellerimi salladım.

'Numara! Hayır, böyle kal lütfen.' Sallanan bir cüce topuzu yerine sallanan bir kuyruğu tercih ederim. 'Sen nesen?' Ona sordum.

"*Bir kobaloi.*"

"Herhangi bir ihtimal, bir randy perisi misin?"

Yanımdaki yatağa atlarken kuyruğunu daha hızlı sallayarak ,
"Benim anlarım var," diye yanıtladı. Otomatik olarak kürkünü okşamak için uzandım, sonra durdum. Bu garip miydi? O aslında bir köpek değil, çıplak, kıllı bir cüce, diye hatırlattım kendime. "Şu kırmızı şeyi takarsan, ne kadar azgın olabileceğimi anlayacaksın." Elimi geri çektim.

Ayağa kalkarken elbiseleri yerden toplarken, "Öyleyse ben yeşille gideceğim," diye mırıldandım. Yeşil elbiseyle tuvalete yürüdüm ve Skoptolis'in arkamdan yere atladığını duydum. 'Erm, nereye gidiyorsun?' dedim ona dönerek.

Seni korumak zorundayım.

'Kendi banyomda mı?'

'Evet.'

'Mümkün değil.' Ben gözlerinin içine bakarken köpek kuyruğunu daha hızlı salladı.

Ama sen benim bütün küçüklüğümü gördün, diye itiraz etti, zihinsel sesi hâlâ hafif ve gülerek, seçtiğim o lanet olası tüy gibi.

"Umurumda değil, benimkini görmüyorsun!" diye bağırdım.

'Lütfen? Bahse girerim gerçekten güzeldirler.'

gözlerimi devirdim.

"Hiç bir şans değil," dedim sert bir şekilde. 'Şimdi burada bekle, seni sapık.'

"Bana Skop diyebilirsin," dedi, kuyruğunu hâlâ öfkeyle sallayarak.

"Her neyse," diye homurdandım ve kapıyı arkamdan kapattım.

Birkaç dakika sonra yeşil elbisemle tuvaletten çıktım ve Hekate'nin yatağımın ucunda oturduğunu ve çıplak gnome formunda geri dönen Skop'a kaşlarını çatıldığını görünce sıçradım.

Dionysos bir pislik, dedi bana bakarak.

"Dur tahmin edeyim." Gülümsedim. Ona bunu söylediğini söyleme.

"Aynen öyle," diye yanıtladı, Üsküp'te bir kez daha yüzünü buruşturarak.

"Kürklü bir konuda anlaştığımızı sanıyordum," dedim ona.

"İstersen bunu tüylü yapabilirim," diye ışınladı ve aşağı uzandı.

'Siktir git buradan!' diye bağırdı Hecate ve kobaloi, köpek formuna dönmeden önce bulaşıcı bir kıkırdama yaptı. 'O sarhoş salak ne düşünüyordu, sana gardiyan olarak kobaloi gönderiyordu?' dedi başını sallayarak.

, " Korumaktan çok neşelenmeye ihtiyacın olduğunu düşünüyordu," dedi ve ona ve Dionysos'a biraz ısınmadan edemedim.

Kim bilir, diye omuz silktilim. 'Hâlâ neden bir korumaya ihtiyacım olduğunu bilmiyorum.'

'Ben de değil. Her neyse, iyi haberlerim var.' Ellerini birbirine vurduğunda ona tek kaşımı kaldırdım. Hades'i sana yeni bir oda vermesi için ikna ettim. Yerin üstünde yeni bir oda.

Şükran beni bir anda vurdu ve kollarımı hiç düşünmeden Hekate'ye doladım. Tuhaf bir çığlık attı. 'Bir yakalama var!' Onu bırakıp gözlerimi kısıtım. "Yarışmacılara Yeraltı Dünyası'ndaki en iyi odaların verilmesi normal değil. Yani onu kazanman gerekecek. Herkese açık. Garip sorulardan kaçınmak için.'

"Doğru," dedim yavaşça.

'Başka bir Yargılama olacak. Bu akşam. Eğer kazanırsan, yeni odanı alabilirsin.'

'TAMAM. Kulağa adil geliyor," dedim, içimden endişe ve beklenti uçuşarak.

"Ayrıca Hades'le öğle yemeği yemelisin." O kadar hızlı konuşuyordu ki neredeyse sözlerini anlayamadım.

'Ne?' Ona bakarken midem burkuldu. 'Ne zaman?'

'Şimdi. İyi eğlenceler!' dedi ve dünya bir kez daha beyaza büründü.

ON İKİ

"Lanet olsun Hecate," diye tısladım, içinde bulunduğum odaya bakarken, onu almaya çalışırken kalbim hızla çarpıyordu. Bana bir kiliseyi hatırlattı, üzerimde uzanan, tümü beyaz mermerden yapılmış devasa tonozlu tavanlar. Karmaşık dokuma desenleri her yerde taştan aşağı indi, sarmaşıkları, bitkileri ve çiçekleri, her şeyin arasında uçuşan kelebekleri tasvir etti. En az yirmi fit yüksekliğinde devasa perdeler odanın en uzun iki tarafını kaplamıştı. Ortada, yuvarlak yükseltilmiş bir platformun yanında iki kişilik büyük bir masa vardı. Platform boştu ve bu konuda bir şeyler yanlış görünüyordu. Gerçekten yanlış.

Bir adım yaklaştım, içime bir boşluk hissi yayılırken, kedere benzer bir şey beni çekerken kaşlarımı çattım. Boş bir platform neden bana böyle bir kayıp duygusu yaşatsın ki? Rahatsız edici duyguyu gidermeye çalışmaktan vazgeçerek masaya döndüm. İki kişilik biraz büyük olması ve güzel giyinmesi dışında dikkat çekici bir yanı yoktu. Bununla birlikte, oraya çekilen iki sandalyede dikkat çekici bir şey vardı. Ateşli taht odasında gördüğüm büyük tahtlar gibi bunlar da kuru kafa ve güllerle süslenmişti. Ancak tahtların cesur ve ürkütücü olduğu yerlerde bunlar zarif ve çarpıcıydı. Ve daha da ilginç, her ikisinin de zengin maun ağacına oyulmuş kafatasları *ve gülleri vardı*. Güllerin asmaları, her iki sandalyede de kafataslarının etrafında kusursuz bir şekilde kıvrılıyordu ve desende tuhaf bir şekilde tatmin edici

bir şey vardı. İki unsur mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş, kızgın kafatasları ve azgın güller eşit derecede tehlikeli ve güzel olarak sergilenmişti. Öfkeli tahtlara hiç benzemiyorlardı.

En yakındaki sandalyenin ahşabına dokunmak için uzanırken arkamdan bir ses keskin bir şekilde konuştu.

'Buraya nasıl geldin?'

Döndüm, kelimelerle başladım, sonra Hades'in dumanlı şeklini gördüğümde içimde şiddetli bir titreme hissettim.

Beni buraya Hekate gönderdi. Hepinizin yaptığı beyaz ışıkla parıldayan şey," dedim çok hızlı bir şekilde, içimde yükselen korkuyu yutmaya çalışarak. "Beni beklediğini sanıyordum."

Duman etrafını sararken derin bir nefes verdi.

"O kadının daha az karışmayı öğrenmesi gerekiyor."

'Ah. Gitmeli miyim?' umutla sordum. Duman dalgalandı ve gümüş rengi gözlerin kısa bir parıltısını yakaladım.

'Burada olmamalısın.'

Kendime engel olamayarak, "Olmayı ben istemedim," diye çıktım. 'Neden dışarısı olmayan bir yerde olmak isteyeyim ki?' Dumanlı form tekrar dalgalandı.

'Yeraltı sizin için bir yer değil.' Sesi soğuk ve sertti.

"Öyleyse beni eve gönder," dedim, beni gerçekten geri gönderebileceği düşüncesiyle birdenbire avuçlarım terliyordu. *Lütfen, lütfen beni eve gönderin.*

Yapamam, diye tısladı ve sıcaklık aniden yükseldi. 'Kardeşim zorba konuştu.' Zorbalık kelimesini duyunca korkum biraz azaldı ve başımı eğdim. Hades kendini zorbalığa uğramış hissetti mi? Bu doğru olamazdı. Bir kral nasıl zorbalığa uğrayabilir?

'Neden ona karşı çıkmıyorsun?' diye sordum, ben onları konuşurken küstah sözler neredeyse beni yarı yolda bırakıyordu. Duman ondan yükselirken sıcaklık yeniden yükseldi.

'Bunu denemediğimi mi sanıyorsun?' dedi yüksek sesle ve ateş görüntüleri zihnimi yalamaya başladı, kanın demir tadı dilime süründü.

'Lütfen, lütfen yapma!' Yalvardım, sesimdeki korkuyu duyarak ve nefret ederek, ama gizleyemedim. 'Tekrar olmasın.'

Korku anında azaldı, oda soğudukça görüntüler kayboldu.

Hades, "Burası insanlara göre bir yer değil," diye çıkıştı. "Muhtemelen burada kendini öldürteceksin."

'Beni ölümüne korkutacağını söylüyorsun!' Geri çekildim, sinirlerim yıprandı. "Sana hoşlanmadığın bir şey sorduğumda beni korkutuyorsan, seninle nasıl öğle yemeği yiyeceğim ki?"

Duman dalgalandı.

'Öğle yemeği?'

'Hecate'in söylediği buydu.' Başım zonklamaya başlamıştı. Adamla sadece iki kez tanışmıştım ve onun etrafında olmaktan şimdiden nefret etmiştim.

"Şu cehennemi kadın," diye mırıldandı Hades. Uzun bir sessizlik oldu, sonra konuştu. 'Aç mısın?'

Hayır, diye yalan söyledim. "Beni odama geri gönderebilirsin." Cevap vermeden önce durakladı.

'Bana yeni odanı sevmediğin söylendi.'

Yeni oda mı? Hecate'nin sözü kafamda belirdi. "Eskiden Hades'le aynı odayı paylaştırdın, salak." Nasıl? O şeyle nasıl aynı odayı paylaşmıştım? Dumandan olduğu gerçeğini denklemden çıkarsanız bile, anladığım kadarıyla bırakın mizah anlayışı bir yana, hiçbir kişiliği yoktu. Üstelik korkutucuydu. Bir zamanlar evli olduğumuz gerçeğinden bahsetmemesi için dua ettim.

'Çok güzel, ama hiç pencere yok. Zamanımın çoğunu dışarıda, evde geçiriyorum," dedim becerebildiğim kadar kibarca.

"Burada bir dışarısı var," dedi kısaca ve sesindeki tıslama sesinin azaldığını fark ettim.

'Yok canım?' Dumanlı elini kaldırdı ve odanın iki yanındaki perdeler yavaşça geri çekildi ve nefesim boğazıma takıldı. güneş ışığı Kumaşın arkasına gizlenmiş cam pencerelere koştum ve hafifçe geri çekildim. Ötedeki arazi tamamen çoraktı. Çatlak, kuru

toprak kilometrelerce uzanıyordu ve birkaç çıplak inatçı ağaç dışında hiçbir şey yaşamıyordu.

'Ne oldu?' nefes aldım.

"Hiçbir şey büyümeyecek," dedi açıkça. Ama hâlâ 'dışarıda' sayıldığına inanıyorum. Bu nedir?' Soruyu sorarken ona döndüm ve dumanlı kolunun ayaklarıma doğru işaret ettiğini gördüm. Aşağı baktım ve Skop'u gördüğümde gözlerimi kırptırdım, hareketsiz oturuyor ve bana geri göz kırptıyor.

"Bu benim yeni korumam."

'Bu bir kobaloi. Muhafız olarak neden bir kobaloi'ye ihtiyacın var? Tek yaptıkları insanlara oyun oynamak ve her şeyi mahvetmeye çalışmak' dedi. Skop'un kuyruğunu salladı ve dudaklarımda istenmeyen bir gülümseme belirdi.

"Görünüşe göre Dionysos, korumadan çok eğlenceye ihtiyacım olduğu izlenimine kapılmış," dedim.

'Yanlıştı.' Derin bir nefes aldım. Hades benim de bir korumaya ihtiyacım olduğunu mu düşündü? Sesindeki buzun bir kısmı kaybolmuştu ve odaya zayıf da olsa güneş ışığının eklenmesi, nabzımın hızlanmasına yardımcı oluyordu. Cesaretimi topladım ve bir zamanlar evlenecek kadar hoşlandığım adamdan bulabildiğim her bilgiyi almaya karar verdim.

'Neden bir korumaya ihtiyacım olduğunu söyler misin?'

'Numara.'

"Tehlikede miyim, yoksa Poseidon haklı mı, tehlikeli olan ben miyim?" İttirdim.

'Hiç biri.'

Taktiği değiştirmeye karar verdim. Hades tam üç dakikadır beni korkutmamıştı ve konuştuğça daha cesur hissediyordum.

'Öfkeliyken sıcaklık neden değişir? Neden bazen soğuk, diğerleri sıcak?'

Bu kadar soru yeter.

'Hayır değil! Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum, kesinlikle birkaç zararsız soruyu cevaplamayı hak ediyorum?'

'Hak etmek?' Dalgalandı.

'Evet *hak ediyor* . Korkunç Yeraltı Dünyası'na kaçırıldığımı ve anlayamadığım bir hayat için iblislerle savaşmak için yaratıldığımı hatırlatmama gerek var mı?'

Duman formu hızla büzüldü, neredeyse katılaştı ama tam olarak değil. Uzun bir sessizlik oldu ve kalbim yeniden çarpmaya başladı. Çok mu ileri gitmiştim?

Hades aniden, "Sadece öfkemi kontrol edemediğim zaman ısınıyor," dedi ve tıslama sesinin sesinden tamamen gittiğinden emindim. "Bilerek korkutuyorsam, hava soğuk."

Gözlerim onun olduğunu bildiğim yere kaydı. *Bana cevap veriyordu.*

'Bilerek dumandan mı yaratıldınız?' Fikrini değiştirmeden önce tüm sorularımı almam gerekiyormuş gibi hızlıca sordum.

'Evet.'

'Niye ya?'

İnsanların nasıl görüldüğümü bilmesini istemiyorum.

'Neden?'

"Ben Ölülerin Efendisiyim."

"Bu bir cevap değil," dedim ona başımı kaldırarak ve kaşlarımı çatarak.

'Evet öyle.'

'Hayır değil. Daha korkutucu olmaya mı çalışıyorsun?'

'Numara. Ben-' birdenbire sözünü kesti. Bunu sana söylememe gerek yok, dedi. Sesi şimdi kesinlikle farklıydı, soğuk ve cızırtılı olduğu yerde derin ve zengindi. Uzun bir nefes aldım ve neredeyse hayır demesini umarak ona en çok sormak istediğim soruyu sordum.

'Gözlerini görebilir miyim?'

"Hayır," dedi, ama kelime yumuşaktı.

'Lütfen?' Dumanlı, özelliiksiz yüzüne bakarak ona doğru bir adım attım.

'Neden onları görmek istiyorsun?' O sordu.

'Çünkü... Dün onları gördüğümde, rüya görmediğimi biliyordum. Bunun gerçek olduğunu biliyordum' dedim, ona çok fazla şey anlattığımı biliyordum ama kendime engel olamamıştım. 'Onlar bu dünyada tanıdığım tek şey.'

Hades'in formu parladı ve aniden oradaydılar. O yoğun, güzel gümüş gözler. Ama içleri hüznün ve o kadar belirgin bir acıyla doluydu ki nefesim kesildi.

Bir saniyeden kısa bir süre içinde tekrar gittiler ve nefesimi yavaşça dışarı verdim. Ona yardım etme, onu mutlu etme, onu bu kadar üzen her şeyi düzeltme arzusu beni çok etkiliyordu. Söyleyecek bir şey aradım ama önce Hades konuştu.

'Gitmelisin. Hecate'e bir daha bu kadar aptalca bir şey planlamamasını söyleyeceğim," dedi, sesindeki tıslama geri geldi. Soğukluk tenimi kapladı ve bunun onun gücünden mi yoksa benim duygularımdan mı olduğunu bilmiyordum.

'Ama-' diye başladım ama sözümü kesti, sesi istemesem de yılanları düşünmeme neden oldu. O duyguya, o yoğunluk hissine tutunmak istedim. *Ona yardım etmek istedim.* 'Benimle bir daha konuşma. Burada fazla kalmayacaksın.'

Duygularım anında söndüğünden, öfke kafa karışıklığımı ortadan kaldırdı. Bir an tüm bu ezici duygusal saçmalıkları bana hissettirirken, bir an sonra bana sık gibi mi davrandı?

"Umarım," diye çıkıştım.

Yargılamaları kaybet, sonra krallığımı terk et, dedi sert, kibirli ve soğuk bir sesle. Pürüzlü ve umutsuz bir şey bağırsaklarımı kemiriyordu ama çatışan hislerim öfke olarak kendilerini çözüyordu.

"Memnuniyetle," diye tükürdüm, ona dik dik baktım.

ON ÜÇ

"Pekala, bu kabalıktı," dedi Skop, kendimi yatağıma atarken.

"Keşke beni lanet olası her yerde teşhir etmeyi bıraksalar," diye mırıldandım. 'Neden normal kahrolası insanlar gibi kapıları ve merdivenleri kullanamıyorlar?'

Skop yanıma sıçrarken , "Küfür etmen hoşuma gidiyor," dedi. Alınan kadınlar tam benim tipim.

"Şimdi değil, Üsküp. Cidden havamda değilim. Beni neşelendirmek için burada olduğunu sanıyordum.'

'Ben. Ayakkabılarından birine sıçmamı ister misin?'

Dudaklarımdan bir kahkaha koptu.

"Çok ama ayakkabı giydiğinden bile emin değilim. O dumandan yapılmıştır.'

'Hayır, altında kıyafetleri var.' Kaşlarımı köpeğe kaldırdım.

Dumanın içini görebiliyor musun?

'Evet.'

'Neye benziyor?' Sorduğum için kendimden nefret ediyordum ama inanılmaz derecede merak ediyordum.

"Çoğunlukla kadınlardan hoşlanıyorum, ama o oldukça lezzetli."

"Doğru" dedim gözlerimi devirerek.

Skop, örtülerin üzerinde küçük bir daire çizerek , *"Yakında onu göreceksin," dedi, sonra sıkı bir topun içine yerleşti.*

'Bundan şüpheliyim. Bana onunla bir daha asla konuşmamamı söyledi.

'Kızgın-adam-tanrı-konuşması şu anlama gelir: Seninle seks yapmayı çok isterim.'

"Saçmalama," dedim, ama onun sözleriyle içimi bir şeylerin telaşı sardı. Sigara içmek. Dumandan yapılmış, kafanızı ölü insanlarla dolduruyor ve tam bir pislik olduğunu kanıtladı. Oraya gitme.

Hades kesinlikle çok kötü bir çocuktur.

Sonraki yarım saatimi, tıpkı onun bana yaptığı gibi, kafamda Skop'la nasıl konuşulacağını öğrenmeye çalışarak geçirdim. Düşündüğüm kelimeleri ona yansıtmak zorundaydım ki bu kulağa geldiğinden daha zordu. Bir süre sonra olsa da, onu asmaya başladım.

'Herkesle böyle konuşabilecek miyim?' diye sordum sessizce.

"Hayır, sadece ruhlar, bağ kurduğunuz büyümlü nesneler veya güçlü varlıklar."

"Peki ya Hekate?"

"Bilmiyorum, ona sormalısın."

Sanki sıraya girmiş gibi kapı çaldı ve ben cevap veremedim kapı açıldı.

Hecate kollarında sandviçlerle dolu büyük bir tepsiyle odaya girerken, "Şeytandan bahset," diye mırıldandım.

Çok, çok üzgünüm, dedi ve kaşlarını çatı. 'Şeytan? Senin dünyanda Hades dediğin bu değil mi?'

yutkundum.

'Evet. Ve ona söylemeden beni onunla öğle yemeğine gönderdin!'

"Biliyorum, biliyorum, ikinizin arayış kapatmasının iyi bir fikir olduğunu düşündüm!"

'Eh, değildi.'

'Bana bundan bahset. Kıcımı bana teslim ettim. Dereceden düşürülmediğime şaşırdım," dedi, içini çekerek ve tepsiyi yere bırakarak. "Bu arada çok ateşli görünüyorsun. Saçını böyle sev.'

Hecate'i evliliğimi barıştırmak için yaptığı yanlış girişimlerden dolayı bağışladığımda, deri dövüş giysisine dönüştüm ve o beni dövüş öğreneceğim yere götürdü. Neyse ki, eğitim salonuna ulaşmak için merdivenleri ve kapıları kullandık, mavi meşale aydınlatmalı tünellerden oluşan labirent beni birkaç dakika içinde kaybetti.

Kaybolursam nasıl geri döneceğini hatırlıyor musun? Yanımda koşarak sessizce Skop'a sordum.

Tabii ki yapabilirim, dedi bana neşeyle.

Antrenman salonu büyük bir mağaraydı, benim odamla aynı gün ışıyla parlayan tavanı ve belirgin bir Yunan havası vardı. Duvarlar sütunlarla kaplıydı ve arkalarındaki boşluk açık kasalarla doluydu. Hecate, özellikle birine yöneldi ve ortalığı karıştırmaya başladı.

"Sana verdiğim hançeri getirdin mi?"

Elbette, dedim kemerime bağlı küçük kılıftan çekerek. Dövüş kıyafetlerinin her yerinde kayışlar, torbalar ve silahlar için halkalar vardı.

'İyi. Şuraya bırak ve onunla hiçbir yere yaklaşma.'

"Tamam" dedim ve yere bıraktım. Skop onu kokladı, sonra hızla uzaklaştı.

"İşte," dedi Hecate, aynı büyüklükte bir hançeri doğrultup uzatarak. Yanına gittim, onu alıp diğer kutulara baktım. Silahlarla doluydular. 'Zemin üzerine indiğinizde şoku emecek, böylece kendinize zarar vermeyeceksiniz' dedi.

'Üzerine indiğim mi?'

"Evet," dedi, sonra birdenbire bacağını bana doğru tekmeledi. Aynı anda iki ayak bileğimi de kaydırmayı başardı ve yere düşerken havladım, hançer benden uzaklaştı. Yer konusunda haklıydı - iner inmez altım süngerimsi bir şeye dönüştü, ama vurduğumda kığım hala acıyordu. 'Bir numaralı ders: Bu odada

veya herhangi bir dövüş çukurundayken sürekli tetikte olmanız gerekir.' ona baktım.

Bunu buraya gelmeden önce bana söyleyebilir miydin sanıyorsun?

Bana gülümsedi.

'İkinci ders: hiçbir şey adil değildir.'

"Üçüncü ders: öğretmenin bir pislik," dedi Skop kafamda ve gülümsememi bastırdım.

Hecate sonraki saati bana yakın dövüşte hançer kullanmayı öğreterek geçirdi. Çoğunlukla niyetinizin ne olduğunu gizlemeyi ya da olayı çözmek için boşluklar bulmayı içeriyordu ve hiçbir zaman hayal kırıklığına uğradım ve yoruldum.

"Koşmaya geri dönmem gerek," diye soludum, Hecate beşinci kez kavrayışından kolayca kurtulurken.

'Koşma? Hızlı olmak sizi ancak bir yere kadar götürür. Toleransınızı artırmamız, size birkaç vuruş yapmayı öğretmemiz gerekiyor," dedi yumruklarını kaldırarak ayaklarının üzerinde dans ederek.

Denemelerdeki tek insan ben miyim? Ondan, çoğunlukla sadece arayışımı uzatmak ve biraz enerji geri almak için sordum.

'Evet.'

'Peki ya şu anki kazanan, o ne?'

'Bir dağ perisi. Onun dünya güçleri var.'

'Ha. Bu yüzden yeraltında yaşamak onun için sorun değil, sanırım.' Taht odasında kendi sözde güçlerim hakkında öğrendiklerimi düşündüm. "Ve güçlerim bitki yetiştirmekti?"

'Bir çeşit, evet.'

'Biraz?'

Soru sormayı kes Persy, dedi ve bana doğru dans etti. Kollarımı hızla savunma pozisyonuna getirdim ve hançerimi ona doğru salladım.

Kısa tatilim bitmiş gibiydi.

Sonunda Hecate yeterince şey yaptığımızı duyurdu ve enerjimi o akşamki Yargılama için saklamam gerektiğini söyledi. Hangi enerjiden bahsettiğini bilmiyordum, silinmişim. Ama odama döndüğümüzde, Hecate ilk geldiğinde bana verdiği şaraptan biraz çıkardı.

"Bu seni canlandıracak," diye sırttı ve ikimize de bardakları doldurdu. Duruşmaya kadar bir saatimiz var.

Şaraptan biraz içtim, hemen daha canlı, daha uyanık hissettim. Tuhaf. Benim dünyamda şarap duyuları köreltiyordu.

Bir süre sonra, bir sonraki Denememde neler bekleyeceğimiz hakkında konuşmaya başladık. Hecate, son dövüş Duruşmasından bu kadar kısa bir süre sonra tekrar dövüşmemin pek olası olmadığını düşündü ve maskeli balo tarafından kapatılacağı için konukseverlik testi de olmayacaktı.

"Yani zeka ya da sadakat olacak," diye düşündü. 'Ya da savaşmaktan farklı bir şekilde zafer.'

'Sadakatini nasıl test ediyorlar?' Diye sordum. Bana yan yan baktı, yüzünü huzursuz bir ifade kapladı.

"Dürüst olmak gerekirse Persy, bu genellikle en kötü Yargılamadır. Bu beklemeyeceğiniz bir şey olacak ve size her zaman dünyanın izlediği söylenmeyecek.'

'Yani beni kandırmaya çalışacaklar mı?'

'Evet.'

'Ve bir Duruşmada olduğumu bile bilmeyecek miyim?'

'Şart değil. Minthe'yi yenme şansın yoksa, seni hafifçe bırakabilirler.'

"Tüm Denemeleri Zeus mu tasarlıyor?" Güçlendirici şaraptan bir yudum daha alarak sordum.

'Hayır, tüm Olimposlular işin içinde.'

'Birbirleriyle anlaşıyorlar mı?'

Hecate homurdandı. 'Kesinlikle hayır.'

"Hades, Zeus'u kızdırmak için ne yaptı?" Cevabı öğrenmek için yanıp tutuşsam da soruyu gelişigüzel sordum.

Onların çok az sayıdaki kutsal kurallarından birini çiğnedi. Olympus'ta yeni bir hayat yarattı.'

'Hayat? Ama o tamamen ölülerle ilgili.' Hecate'e kaşlarını çattım, o da bana başını eğdi.

Hades diğer Olimposlular gibi değil Persy. Onda insanların gördüğünden çok daha fazlası var.'

O gümüş gözleri düşündüm, çok duygu doluydu. Ama sonra ateş, kan tadı, yanık kokusu kafamı doldurdu ve iç çektim.

'İnsanlar sadece duman görür' dedim.

"O her zaman böyle değildi," diye yanıtladı sessizce. Midemde bir şey sıkıştı.

'Ne oldu?' diye sordum ama içimden cevabı zaten biliyordum.

'Sen.'

ON DÖRT

Yeniden tanrıların önünde durup, tahtlarında dizilmiş, yüzen taht odasının iki yanında bina büyüklüğünde alevler dans edene kadar hiç zaman yokmuş gibi geliyordu. Gözlerimi Hades'in devasa koltuğunun arkasını oluşturan korkutucu kafataslarıyla çerçevelenmiş dumanlı formuna sabitlenmiş halde buldum. Avuç içlerim terlemeye başladı.

"İyi günler, Olimpos!" yorumcunun sesi aniden cınladı ve arkamda durduğunu görmek için döndüm.

, *sinir bozucu,*" dedi ve ona baktım, ayaklarımın yanına oturdum.

"Kabul," dedim ona sessizce.

'Yani bugün habersiz bir Duruşmamız var! Bizim küçük Persephone'miz insan olduğundan ve bu nedenle güçleri olmayan tek yarışmacı olduğundan, bu testi tamamladığı takdirde ona ek bir ödül verilecektir.'

Pencereli bir oda hayal ettim, yeraltında olmama fikri kararlılığımı pekiştirdi. *Manzara çorak bir çorak arazi olsa bile.*

'O her zaman böyle değildi.' Hecate'nin sözleri kafamda tekrar etti. Artık söylemeyi reddetmişti ve bıraktığı geçmişimin haberlerine duyduğum hayal kırıklığını bastırmak gittikçe zorlaşıyordu. Dışarıdaki o çorak araziye de ben mi sebep olmuştum? Ne yapmıştım?

"Duruşma Zaferden biri olacak," diye parladı yorumcu ve nabzım hızlandı. *Lütfen kavga etmeyin, lütfen iblis olmasın,* diye dua ettim. "Bugün Persephone'nin bazı korkularıyla yüzleştiğini görüyoruz," diye şarkı söyledi ve midemin bulandığını hissettim. Benim korkularım? Korkularımın ne olduğunu nereden bileceklerdi? Eğer işin içinde tek bir lanet örümcek olsaydı, pencereyi odanın gitmesi gerekirdi, diye düşündüm, çünkü endişe sıcaklığımı artırdı. "Yine de Taht odasında Yargılama yapmayacağız, bu yüzden bizi uçuruma bırak!"

'Ne?' Söylemeye başladım ama o kahrolası beyaz ışık tekrar parladı ve her şey gitti.

Gözlerimdeki ışık silindiğinde yemin ederim kalbim bir an için atmayı bıraktı. Bir uçurumun kenarında duruyordum. Dizlerim titremeye başlarken kalbim boğazımdayken geriye doğru sendeledim. Ağırlık merkezimi düşürmek ve bacaklarım gerçekten pes ederse düşmeme engel olmak için içgüdüsel olarak çömeldim. Vertigo çalışma duyularımı boğmaya başladığında başım döndü, damlanın kenarından bakarken mide bulantısı arttı. Son duruşmada benimle konuşan kişi, dövüş çukurundaki deliğin kenarına savrulduğumda hareket edemeyecek kadar korktuğumu biliyordu. Yüksekten korktuğumu biliyorlardı. Bu onların işi miydi?

Tutun. Tutun. Kenara yakın bir yerde değilsin. Henüz ne yapman gerektiğini bile bilmiyorsun. Derin nefesler alarak etrafıma bakmaya zorladım. Adrenalin başladığında daha iyi olurdum ve ilk korkumu aştım.

Dışarıdaydım. Aslında dışarıda olmak isteyen günlerden sonra. Üzerimde donuk bej gökyüzünden başka bir şey yoktu ve çömeldiğim uçurumun kenarı kuru, tozlu zeminden oyulmuştu. Karşımda başka bir uçurum vardı, yorumcunun 'uçurum' olarak adlandırdığını varsaydığım şeyin diğer tarafını oluşturuyordu ve

tüm tanrılar oradaydı, tahtlarında diziliyorlardı, yüzleri ifadeleri seçemeyecek kadar uzaktaydı. . Bir esinti hissetmeye ya da artık yeraltında olmadığım gerçeğiyle rahatlamaya çalışarak daha derin nefesler aldım, ama farklı hissetmedim. Hava hareket etmiyordu, sıcaklık ne soğuk ne de ılıktı, burun deliklerimi dolduran kokular yoktu. Alışık olduğum dışarı gibi gelmiyordu.

'Hekate? Üsküp? umutla aradım.

"*Ben diğer taraftayım,* " dedi Skop kafamın içinde ve sesini duymaktan ne kadar rahatladığıma şaşırdım.

"Yüksekten korkarım," dedim çok hızlı, çünkü korkumu ifade eden düşünce onu dışarı atabilirdi. Olmadı.

Uzun bir duraklama oldu.

"*Siktir,*" dedi sonunda.

'Yani işte uçurumdayız! Hepinizin önceki yarışmacıların Denemelerinden bildiğiniz gibi, bu yeraltı dünyasının özellikle kötü bir parçası,' yorumcunun sesi cınladı. 'Oraya düşersen sonsuza kadar düşersin.' Boğazımda safra yükseldi. *Sonsuza kadar düşmek mi?* Sihirli alevler tarafından yakılmak bir şeydi, ama sonsuza kadar düşmek? Tüylerim diken diken oldu cildimde. Gerçekten daha korkunç şeyler düşünemezdim. 'Persephone'nin Denemeyi tamamlamak için tek yapması gereken diğer tarafa geçmek. İyi şanslar!'

'Ne?' diye yüksek sesle bağırdım. Diğer tarafa nasıl geçmem gerekiyordu? Köprü yoktu ve uçurum en az yirmi metre genişliğindeydi, bu yüzden atlama bir seçenek değildi. Sonsuz bir boşlukta olsaydı, bir metrelik korkunç bir boşluktan atlayamazdım. 'Nasıl?' Bağırdım. Uzakta küçük olan tanrılara

baktım. Hiç bir şey. Olduğum yerde döndüm, bacaklarımın titremesini durdurmak için çömeldim. Üç yargıç birkaç metre arkamdaydı, büyük koltuklarında oturuyorlardı ve etrafı boş, çatlak bir araziyle çevriliydi. 'Ah!' dedim şaşkınlıkla. Hiçbiri cevap vermedi, bakışları benimkilere takılıp kaldı. Başka bir şey göremedim, bu yüzden uçuruma döndüm. Belki daha aşağıda bir köprü vardı. Ama öğrenmek için, kenara daha yakın hareket etmem gerekecekti.

İçim titreyerek oturdum. Yıllarca bir merdivene bile tırmanamamıştım. Düşüncelerimde ne kadar kararlı ya da mantıklı olursam olayım, potansiyel olarak düşebileceğim bir pozisyonda olduğum her an vücudum zihnime ihanet etti. Bacaklarım ve ellerim titriyordu, nefesim çok sığlaşıyordu ve başım dönmeye başladığında görüşüm bulanıklaşmaya başlıyordu.

Ne olacağını biliyorsun, dedim kendi kendime. Böylece onunla başa çıkabilirsin. Bunu yapabilirsiniz.

Kıçımın üzerinde öne doğru süründüm, kenara yaklaştım. Sadece bir adım uzaktaydım, bu yüzden ayaklarım uçuruma ulaşmadan çok uzaklaşmam gerekmedi. Dizlerimi kendime çektim ve kendimi derin, yavaş nefesler almaya zorlayarak daha da ileri gittim. Artık uçurumu net bir şekilde görebiliyordum ve bir köprü bulmaya çalışarak soldan sağa baktım. Hiçbir şey yoktu.

"Görünmez," dedi Skop'un sesi kafamda.

'Ne?'

Olympus'tan olmadığın ve gücün olmadığı için burada biraz dezavantajlı durumdasın, bu yüzden sana söylememin adil olduğunu düşünüyorum. Köprü görünmez.'

'O halde onu nasıl geçeceğim?' Aklıma dönüp tısladım.

'Bunu hissetmelisin. O zaman umarım düz yürüürsün. Ya da kıçının üzerinden geç. Bu da işe yarıyor.'

Hissediyor musun? Sen psikopat mısın?' Kalbim biraz daha hızlı atsa kusacağımdan emindim. Ya da kalp krizi geçirip yere yığılırsın. Yine de sonsuz bir düşüşün üzerindeki görünmez bir köprüyü geçmektense bunu tercih ederim. Bunu yapmamın hiçbir yolu yok.

'Denemek.'

Sesimle başladım, nefesim kesiliyor. *Skop'un değildi.* Son Duruşma'da duyduğumla aynıydı.

'Kimsin?' Bağırdım. Düşüncelerimi tamamen tanımadığım birine yansıtamadığım için kafamda ona cevap vermemin hiçbir yolu yoktu.

"İleri uzan ve köprüyü hisset."

'Numara! Onlara yükseklikten korktuğumu söyledin mi?' Sesim titredi.

"Bir ayak solunda," diye devam etti ses beni görmezden gelerek.

Artık tüm vücudum ter içindeydi, sırtım deri korsenin altında kaygandı. Bir ayağımı sola kaydırđım, ıslak ellerim titriyordu ve onları yere dümdüz koyup kendimi yanlara doğru kaldırdım. Dizlerimin etrafına geri çekerken toz onlara yapıştı.

'İyi. Şimdi ileri uzan.'

Gözlerimi kapattım ama artan paniği azaltmak için hiçbir şey yapmadı. *Hadi hadi hadi. Yarışmada bu kadar erken ölmene izin vermeyecekler. Tutun.* Biraz geriye doğru sendeledim, sonra dikkatimi dağıtmak için kaburgalarımaya çarpan kalbimden başka bir şey duyabilmeyi dileyerek göbeğimin üzerinde döndüm.

Terli ellerimle uçurumun kenarını tutarken, "Burası berbat," diye yüksek sesle tısladım. Kafam sınırın ötesini göremeyecek kadar gerideydi, tam da ihtiyacım olan şey buydu. "Ve bahse girerim kahrolası bir aptal gibi görünüyorum." Daha önce, her seferinde bir pisliğin beni çelme takması ya da başkalarını güldürmesi için beni ittiği için önümde yere serildiğime dair anılar zihnimde canlandı. Bu düşünce içimde bir kararlılık dalgası gönderdi ve parmak uçlarımı dikkatlice kenar boyunca hareket

ettirdim. Sonra sağ elim sert bir şeye çarptı. Yavaşça etrafımda hissetmeye başladım, kıvrılarak yaklaşıyordum ama uçurumdan bir kol mesafesi uzaktaydım. Skop haklıydı. Bir köprü vardı. Plastik ya da metal gibi dokunmak serin ve pürüzsüzdü ve ellerimle her kenarını tutabiliyordum. Genişliği iki metreden fazla olamaz. Çok, çok yavaşça, kendimi dirseklerimin ve dizlerimin üzerine çektim, hala köprüünün kenarlarını tutuyordum, böylece onu kaybetmedim ve gözlerimi sımsıkı kapalı tuttum. Uyluklarımdaki kaslar titriyordu ve derin bir nefes alırken başka bir baş dönmesi dalgası üzerime çöktü. *Bu sinir karmaşasına kendinizi kaptırdınız, diye azarladım kendimi. Sadece başla. Köprüünün kenarlarını tutuyorsun, düşmeyeceksin. Sadece sürün. Olimpos izliyor.*

Bir dizimi öne doğru hareket ettirdim, bunu yaparken midem yalpalyordu. Hayatta kalma içgüdülerim gözlerimi açmam için bana yalvarıyordu ama sağduyu ve korku onları kapalı tutuyordu. *Görünmez* bir köprüydü. Bunu yaparken aşağı bakmak istememin hiçbir yolu yoktu. Titreyen elimi köprüünün kenarına kaydırdım, tenim malzemeye değdi. Ağırlığımı test ederek hafifçe ittim. Sağlam hissettirdi. Uzun bir nefes verdim, sonra hareketi diğer tarafımda tekrarlardım. Diz öne, el öne. Yine. Ve yeniden. *Bunu yapabilirdim.*

Ve hain gözlerim titreyerek açılmasaydı muhtemelen yapabilirdim.

Önümdeki görüntü yüzerek ve eğrildikçe siyah noktalar anında görüşümü işgal etti. Kara hiçliğe bakarken buz gibi soğuk korku kaslarıma kenetlendi, kayalık uçurumun kenarları sonsuzca altımda uzanıyordu. Taze mide bulantısı içimi kapladı ve doğru dürüst düşünemedim. *Köprüden in, köprüden in, köprüden in.* Sözler tekrar tekrar kafamın içinde şarkı söylüyor, diğer her şeyi boğuyordu. Sağ bacağımanın spazmını ve sarsıntısını hissettim ve sağ kalçam çöktüğünde saf bir korku içimi ısıttı. Köprüyü ne kadar aştığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, vücudum

kapanmaya başladığında kör panik gerçekleri yok ediyordu. Köprüye yığılırken ve çenem sert malzemeye çarparken başım ağrıyordu. Kollarımı köprünün etrafına dolarken kanın tadını zar zor algıladım, korku yaşlarıyla dolduğunda gözlerim tekrar sınıksız kapandı.

'Persephone! Geldiğiniz yoldan geri dönün, uzakta değilsiniz!' Skop'un telaşlı sesi zihnimde çınladı ve sözlerine odaklandım. *Uzak değilsin.* Titreyen, uyuşmuş bacaklarımı geri çekmeye zorladım, kışımı havaya savurarak, ön yarım görünmez bir köprüye sarılıyken nasıl görüneceğimi zerre kadar umursamadan. *"İşte bu, harika gidiyorsun."* Her seferinde bir santim özenle geriye doğru yürümeye başladım, ellerim o kadar çok titriyordu ki zorlukla kullanabiliyordum. *"Neredeyse geldin, bacakların köprüden çıktı artık,"* dedi Skop, sesi gergin ama netti.

Ellerim sağlam bir bariyere çarptığında uçuruma ulaştığımı biliyordum. Özenle yavaşça, sol elimin parmaklarını köprüden çözdüm, sonra aynısını diğeriyle yaptım. Nefesimi tutup doğrulduğumda ve gözlerimi açtığımda yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. *Köprüden çıkmıştım.* Kenardan uzağa, geriye doğru koştum ve göz yaşım bulan bir görüntüyle tanrılara baktım. Hiçbiri hareket etmedi.

'Yapamam!' diye bağırdım, tüm vücudum titredi. Hasta hissettim. *Aptal, aptal lanet olası vücudum ve aptal, aptal beynim bunu yapmama izin vermiyor.* İçimden bir hıçkırık kaçtı ve şiddetle küfrettim. Zayıf görünmek istememiştim. Kendimi hedef haline getirmek istemedim. Kendine hakim olan mazlum olmam gerekiyordu.

Ama bana bak. Küçük bir kız gibi hıçkırarak ve titreyerek, lanet olası bir köprüyü geçemeyecek kadar korkmuş.

Ve tüm Olympus benim başarısız olduğumu görmüştü.

ON BEŞ

"Bu oda o kadar da kötü değil," dedi Skop yanımdaki yatağa atlarken. Yorganı kafama biraz daha çektim.

"Bu lanet odayla ilgili değil," diye çıktım. Ve dürüst olmak gerekirse, kazanmayı başaramadığım pencereden manzaranın o korkunç çorak arazi olacağını bilerek, ciddiydim. "Bütün dünyanın önünde kahrolası bir aptal gibi görünmekle ilgili."

Kobaloi , "Belki de bugün kimse izlemiyordu" dedi.

'Evet, doğru.' Zeus, Athena, Hades, tüm tanrılar izliyordu. Hepsi benim parçalara ayrıldığımı, bir zafer sınavında olağanüstü bir şekilde başarısız olduğumu görmüşlerdi. Hepsi, titreyerek ve ağlayarak yatak odama geri gönderilmeden önce jürinin bana sıfır jeton verdiğini görmüşlerdi. Yüzümü buruşturdum ve yastığının içine küfür ettim. Kendime çok kızdım. Vücudumun bana ihanet ettiğini hissettim ve bu konuda hiçbir şey yapamadım. İktidarsızlık hissi, suçlayacak başka birinin olmaması, bir şey elde edemeyecek kadar zayıf hissederek yıllar geçirmenin hatıraları beni çok etkiledi. Öfke midemin derinliklerinde birikmeye başlamıştı ve çıkış yolum yoktu. Sonsuza kadar bu yatakta saklanamazdım. Ama yüzümü nasıl gösterebilirdim ki?

Bu dünya hakkında çok az şey biliyordum ve kaç kişinin benim çöküşüme tanık olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama onu gören bir kişi bile çok fazlaydı. Korkularım açığa çıktı ve ben başarısız oldum.

'Hep yükseklikten korktun mu?' diye sordu Skop, sesi her zamankinden daha yumuşaktı.

'Evet.'

'Başka korkuların var mı?'

"Hiçbiri o kadar zayıflatıcı değil," diye tükürdüm. İçimde öfkeyle alevlenen utanç yanıyordu. Kendi bedenimden kaçmak, başka biri olmak istiyordum. Başka birisi.

'İyi. Aynı testi iki kez kullanamazlar. Bu yüzden en kötüsü bu.'

Yorganın kenarından baktım ve ona baktım.

'Yok canım? Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacak mıyım?'

'Hayır.'

Bunun için teşekkür ederim. Küçük bir rahatlama ya da umut, utancı ortadan kaldırdı. Ama yine de oraya tekrar gitmem gerekiyordu. Bu kadar zavallı göründükten sonra yine de yüzümü göstermek zorunda kaldım.

Kapım şiddetli bir şekilde vuruldu ve yorganı kafama geri çektim.

'Çekip gitmek!' Bağırdım.

Biliyor musun, yorganın altına saklanmak imajına pek yardımcı olmuyor, dedi Hecate ve arkasından kapının kapandığını duydum. Utanç yine içimi titretti.

'Ne yapayım, hiç olmamış gibi mi davranayım?'

'Evet. Yapmanız gereken tam olarak bu. Umurunda değilmiş gibi omuz silk.'

'Nasıl?' Yorganı indirdim ve ona baktım. Yatağımın başında, elleri deri kaplı kalçalarında dururken güzel yüzünde hiç acıma yoktu.

'Herkesin zayıf yönleri vardır. Bu Denemelerin bütün amacı onları ifşa etmektir. Şanslısın. Seninki erken yoldan çıktı. Dünyanın önünde durup sonsuz bir uçurumun üzerindeki görünmez bir köprüyü geçememek tamamen normalmiş gibi

davranmanız ve herkesi diğer tüm testleri geçeceğinize inandırmanız gerekiyor.'

Sözlerini tekrar ederek ona baktım. Bir yanım onun haklı olduğunu biliyordu. İnsanlar süper kahraman değildi. Ve kimse korkusuz değildi. *Ama diğer herkesin güçleri var. Sen zavallısın, zayıfsın*, beynimin işaret ettiği diğer, boktan kısım.

"İnsan ve aşağılık biri olduğumu herkese hatırlattım," dedim sessizce.

"Orospu gibi konuşmak istemem ama bunu zaten biliyorlardı. Hatırlatmalarına gerek yoktu. Dışarıdaki hiç kimse sizden bir şey kazanmanızı beklemiyor.'

"Öyleyse neden buradayım?" patladım. "Sadece alay konusu olmak için mi?"

Hecate kollarını havaya kaldırıp bana bıkkın bir bakış attı.

'Evet! Sen bunu zaten biliyorsun! Zeus seni buraya Hades'i kızdırman için getirdi! Kişisel olarak sizinle bir ilgisi yoktu!'

Bir hayal kırıklığı çılgılığı attım.

Kişisel olarak benimle bir ilgisi yok mu?! Bu saçmalık! Bu tamamen adaletsiz ve artık bıktım.' Yorganı acımasızca tekmeledim ve ayağa fırladım. "Zeus nerede?"

Hecate'nin yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi, ardından dudaklarında bir gülümseme oluşmaya başladı.

"Persy, utanç içinde debelenmek yerine seni kızgın gördüğüme sevindim, ama tanrıların efendisi, Olympus'taki en güçlü varlıkla aramızı bozmanın çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Duruşmalar bitene kadar bana zarar veremez. Ben onunla konuşmak istiyorum.' Öfke şimdi içimde yuvarlanıyordu, karnımda ateş yanıyordu.

Hayır, dedi düz bir sesle. Ben hırladım ve o kaşlarını kaldırdı. "Onun yerine benimle dövüşebilirsin. Eğitim odasında.'

Ona dik dik baktım ama düşündükçe onunla antrenman yapmayı daha çok istedim. Tekmelemek, yumruk atmak, çığlık atmak ve bağırarak istiyordum.

'İyi. Ne tür bir sadist pislik görünmez bir köprü tasarlar ki zaten?' Sonunda tısladım.

"Tam olarak benim düşüncelerim," diye onayladı Skop kafamda.

Hekate'ye daha çok darbe vurdukça ve cildimin morardığını ve kaslarımın ağrıdığını hissettikçe, kendimi daha az işe yaramaz hissediyordum. Etten ve kandan yapıldım ve yumruklarımı antrenman yastıklarına vurmaya bana bu gerçeği hatırlattı. Tam ortasına bir tekme indirdiğimde malzemenin ezildiğini görmek, tahta asaları Hekate'nin silahına çarptığımda gerildiğini görmek - bu benim bir etkim olduğunu *kanıtladı*.

"Bu, bu sabahtan çok, çok daha iyi," diye soludu Hekate. 'Ve şimdi açlıktan ölüyorum. Geç.'

Benim odamda birlikte yemek yedik. Çok fazla konuşmadık, kızarmış tavuk ve havuçtan oluşan bir yemeği yemeye çok niyetliydik.

'Diğer yarışmacılardan herhangi biri Duruşmada başarısız oldu mu?' Son lokmamı yutarken sordum.

'Evet, yükler. Genellikle üç turda dokuz Deneme yapılır ve Minthe sadece beş jeton aldı ve birinci sırada.'

'Genellikle dokuz mu?' Diye sordum. İlk başarısız olanın ben olmadığım rahatlığı merakla karışmıştı. 'Dokuzdan daha azını yapma şansım var mı?'

Evet. Birkaç kız daha az yaptı," dedi kaçamak bir tavırla.

Skop , "Bunun olmasının tek bir yolu var," dedi. Ona biraz tavuk fırlattım ve kuyruğunu sallayarak ayağa fırladı.

'Skop, ona söyleme!' dedi Hekate.

"Tanrıya yemin ederim ki, bir daha "ona söyleme" sözlerini duyarsam-" diye başladım ama Hecate sözümü kesti.

'Tanrılar!' dedi yüksek sesle, iç çekerek. "Sen doğru yapana kadar seni düzeltmeye devam edeceğim. *Tanrılar* , tanrı değil.'

'Her neyse! Bu kızlar neden daha az Deneme yaptı?'

Hecate gözlerini boş tabağına indirdi.

'Onlar öldü.'

Göz kırptım.

'Ölü? Duruşmalarda mı?'

'Evet.' Tabağımı yanıma koydum ve Hecate ayağa kalkıp çabucak kaptı. "Tamam, ben yatsam iyi olacak. Hedone yarın geri dönüyor, balo hazırlıklarına yardım ediyor.'

'İnsanların ölmesine izin mi verdiler?' dedim ona bakarak.

"Müdahale etmelerine izin yok, Persy."

Denemelerim sırasında birinin benimle konuşmaya devam ettiğini iddia etmek için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Şimdiye kadar, sesin sahibi bana yardım etmeye çalışıyor gibi görünüyordu ve eğer bu kurallara aykırıysa, muhtemelen bu konuda sessiz kalmalıydım.

'Bunun tehlikeli olduğunu biliyordum ama...'

'Az önce yaptığınız gibi eğitime devam edin ve Hedone'nin size söylediklerini yapın ve iyi olacaksınız.'

Mantıklı sesim kafamın arkasından konuştu. Zaten bunların hiçbiri gerçek değil, bu uydurma yerde ölürsen kimin umurunda?

Ama artık sese inanamıyordum. Ne kadar istesem de yapamıyordum. Bunun, kendimi içinde bulduğum delice koşulları açıklamak için rasyonel bilincimin son bir çabasından başka bir şey olmadığını biliyordum.

Ama ne kadar çılgın olsalar da, kalbimde gerçek olduklarını biliyordum.

Güzel, ruhani bahçeye tekrar adım attığımda uzun süre uyuduğumu düşünmemiştim. Suyun çingirdayan sesi kuşların cıvıltısıyla kesildi ve ben yukarı bakıp ağaçları tarayarak baktım.

'Onları görmeyeceksin. Bu dünyayı tamamen kabul edene kadar görmeyeceğiniz çok şey var.'

Sesi daha önce olduğu gibi derin ve sakindi.

Duruşmalar sırasında benimle konuşmaya devam eden sen misin? diye sordum Atlas çeşmesine doğru yürürken.

"Seninle sadece uykunda konuşabilirim canım kızım" diye yanıtladı. Durdum, bir çiçek parçasının yanına çömeldim ve parmak uçlarımı nazikçe yaprakların üzerinde gezdirdim. İçimi bir memnuniyet ürpertisi kapladı. Burası mükemmeldi. 'Yüksekten mi korkuyorsunuz?'

Soru, zevk aldığım sakin duyguyu bozdu ve kaşlarımı çattım.

"Sen ve Olympus'un geri kalanının artık bildiği bir gerçek," dedim. 'Kimsin?'

"Benim kim olduğum değil, senin kim *olduğun* önemli Persephone."

Bir iç çektim, sonra ayağa kalktım ve derin bir nefes alarak çiçek tarhlarının bir sonraki bölümüne geçtim.

'Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Kimse bana söylemeyecek.

'Bu doğru değil. Bir zamanlar Hades'le evli olduğunu biliyorsun.'

'Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu inanılmaz bahçeyi sen icat ettiysen, anlamalısın - yeraltında yaşayamam. Ne de dünyası ölüm olan bir adamı sevebilirim.' Konuşurken biraz ürperdim.

'Numara. Güçlerin kendilerini ölüme teslim etmez," diye onayladı ses.

'Kesinlikle. Tek yapmak istediğim bir şeyler dikmek, onlara hayat vermek ve büyüdükçe onları izlemek ve beslemek," dedim mutlu bir şekilde, uzun bir ayçiçeğinin taç yapraklarını çizerek. 'Bu ölümün tersidir.'

'Aslında.'

"Her neyse, benim hiç gücüm yok," dedim.

"Persephone, yapmak istediğin her şeyi yapabilirsin. Potansiyeliniz hakkında hiçbir fikriniz yok.'

gözlerimi devirdim. Hayatım boyunca annem ve babam benim 'potansiyelim' hakkında konuşup durdular. Başarısız olan çocukları olan ebeveynlerin ağzından çıkan bir kelimedenden başka bir şey değildi. Utanç yine içimi kapladı. Sen *bir başarısızsın ve bunu herkes biliyor.*

'Beni neden umursuyorsun?' Diye sordum.

'Haksızlığa uğradın, küçük tanrıça.'

'Tanrıça?'

Nar çekirdeğini ye Persephone. Göreceksin.'

Etrafımdaki bahçe soldu ve gözlerim titreyerek açıldı. Gözlerimi yıldızlarla kaplı kaya tavana dikerek, bunların kesinlikle sıradan rüyalar olmadığına karar verdim. Gerçekten çok güzeldi, diye düşündüm dalgın dalgın, uyumadan önce yaptığım konuşmayı tekrar etmeye çalışırken.

Hades miydi? Ben öyle düşünmedim. Sesi ona hiç benzemiyordu ve onun böyle bir bahçe yarattığını hayal bile edemezdim. *Zeus?* Zeus benden nefret ediyordu. Ve bu kadar nazik olmazdı, emindim. *Sonra kim?*

Ertesi sabah erkenden kalktım ve uzun bir banyo yaptım. Kaslarım ağrıyordu ve sıcak su iyi geliyordu. Kocaman gardırobumda gezindikten ve Skop'a gizlice bakmadan giyecek bir şeyler seçip giyinmeyi başardıktan sonra, Hedone'nin bana öğrettiği saç modellerinden birini denemek için şifoniyerime oturdum. Geldiğinde etkilenmesini istedim.

'Kazandığım nar tanesini yersem ne olur sence?' Üsküp'e sordum.

'Neden bir tohum kazanmak için tüm bu zahmete girip sonra onu yiyorsunuz?' diye sordu, sesi inanılmazdı.

"Sadece soruya cevap ver."

"Bilmiyorum ama kışından ağaç çıkacağından şüpheliyim," dedi. Başımı salladım, gözlerimi devirdim ama gülümsememi gizleyemedim.

"Teşekkürler, bu gerçekten yardımcı oldu," dedim alayla.

"Belki bir tane daha kazanırsan öğrenebilirsin, ama şu anda sadece bir tane var." İyi bir noktaya değindi, diye düşündüm. 'Bunu yemeyi sana ne düşündürdü?'

"Onları evde yeriz," dedim savunmaya geçerek.

'Tohum mu yiyorsun? Ölümlü dünyadan insanlar tuhaf' dedi.

'Nasıl oluyor da tanrılar burada Olympus'ta kalıyor ve benim dünyamda hiçbir şey yapmıyorlar?' Ona sordum.

'Beni aşar. Çoğunlukla tanrıları görmezden geliyorum ve kendi pisliğime konsantre oluyorum.'

'Hangisi?' diye sordum, bir tutam beyaz saçla uğraşırken kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

, "Öncelikle vidalama," dedi.

"Tahmin etmeliydim." dedim gözlerimi devirerek. 'Bu kadar iğrenç olamayacak kadar sevimli görünüyorsun.'

'Seksle ilgili iğrenç bir şey yok. Olduğunu düşünüyorsanız, yanlış yapıyorsunuz demektir.'

"Eee," dedim ondan uzaklaşarak. Gerçek şu ki, azgın küçük kobaloi olmadan o lanetli köprüde bu kadar ileri gidebilir miydim bilmiyordum. Ondan biraz hoşlanmaya başlamıştım.

Hedone kısa bir süre sonra geldi ve saçımdan ve makyajımdan çok etkilendi. Beni büyük bir yemek odasına götürdü, her yeri yivli sütunları ve yüksek, parlak tavanları ile çok Yunan tarzındaydı. Yirmi kişilik uzun bir masa odanın ortasından aşağı

indi ve o bana bıçakları, çatalları, kaşıkları ve küçük kaseleri kullanmam için doğru sırayı söylerken birlikte oturduk. Ona Pretty Woman filminden bahsetmeye çalıştım ama bana kibarca gülümsedi. Sonraki bir saati, artan vatan hasreti hissini gömmeye ve onun bana öğrettiği şeye konsantre olmaya çalışarak geçirdim. Sonunda öğle yemeği vaktinin geldiğini ve birkaç saat sonra döneceğini duyurdu.

"Ve yanımda Morpheus'u getiriyorum. Hoşuna gidebileceğini düşündüğü bir yer bildiğini söylüyor.

Ah, teşekkür ederim, dedim. "Bir daha şüphelenmeyen bir Hades'e öğle yemeği için terk edilmeyeceğimi varsayıyorum," diye şaka yaptım beceriksizce.

'Hata, hayır, ama varlığını başka biri istedi.' Bana huzursuz bir gülümseme verdi.

'Kim'

'Zeus.'

ON ALTI

Yüzüncü kez olması gereken gülünç bolluğa bakarak bacaklarımı masanın altında çaprazladım ve tekrar çaprazladım. Hedone konuşmayı bıraktığı anda parlak beyaz ışık beni tüketmişti ve sonra kendimi bu büyük yemek odasında bulmuştum. Sadece 'oda' kelimesi gerçekten geçerli değildi. Duvarlar ya da tavan yoktu ve çarpıcı pastel renkli bulutlar etrafımda dönüyordu. Hafif, ılıman bir esinti saçlarımdan geçti ve gözlerimi kapattım. Eğer inanılmaz hissettiysen. Dışarıdaydım. Havanın hareket ettiği ve gökyüzünün sonsuza kadar uzandığı yerde, tam anlamıyla dışarıda.

Zemin, dairesel alanı çevreleyen sütunlar gibi, çokça gördüğüm aynı beyaz mermerden yapılmıştı, ama etraflarında minik beyaz çiçeklerle altın sarmaşıklar dolanıyordu. Cesaret edebildiğim kadar odanın kenarına kadar yürümüştüm, ama görünüşe göre son yüksekliklerimin üstesinden gelmemiştim ve bir şey göremeden baş dönmesi beni boğdu. Onun yerine tekrar masaya oturdum. İki kişilik buharlı sıcak kahve dökülmüştü ve önümde duran bardağı alıp kokladım. İlahi kokuyordu ve kendimi durduramadan onu yudumluyordum. Dudaklarımdan küçük, mutlu bir inilti kaçtı.

"Siz insanlar ve kahveniz" dedi bir ses ve Zeus karşımdaki sandalyede parıldayarak var oldu. Sarışın sörfçü çocuk formundaydı. Öfke anında içimi doldurdu.

"Merhaba," dedim sertçe. "Seninle konuşmak istiyordum, bu yüzden beni öğle yemeğine davet ettiğin için memnunum." Bana gülümsedi ve kalbim tekledi. Müstehcen bir şekilde muhteşem olmadığını iddia edemezdim. *Seni kaçırdı. O bir pislik.*

Yani duydum. Dünkü Yargılama hakkında utanç verici. Anladığım kadarıyla manzaralı bir odayı kaçırmışsınız?' Hiçbir şey söylemedim, sadece biraz daha kahve içtim ve öfkemin kabarmasına izin verdim. 'Buradaki manzara hakkında ne düşünüyorsun?' Gözlerim masaya kayd, öfkemi utançla doldurdu. Duygularımı ele verdiğim için anında kendime kızdım. Ah, ama elbette, dedi Zeus yumuşak bir sesle. 'Kemerini görece kadar yakına gidemeyeceksiniz.'

"Sanki bunu bilmiyormuşsun gibi," diye tükürdüm. Bunu kasten, benimle alay etmek için yaptın. Elimden geldiğince zehir saçarak ona baktım.

"Sen ve ben yanlış yola çıktık Persephone," dedi yumuşak bir sesle.

'Yanlış ayak mı? Başka türlü bir ayak nasıl olabilir açıklar mısın? Beni kaçırdın!'

"İşte o zaman senin işe yaramaz, küçük, ölümlü bir insan olduğunu düşündüm. Şimdi görebiliyorum, güçlerini kaybetmiş olabilirsin ama ruhunu korudun.'

Kafam karışmış ona baktım.

"Bunu ben uçurumu geçemedikten *sonra mı söylüyorsun?*" Bunun benim hakkımdaki zavallı görüşünü pekiştirmesini beklerdim.

"Açıkça korktun, yine de denedin. Buna hayranım. Şüphayle kaşlarımı çattım. "Sana manzarayı göstereyim, Persephone. Bu, Başak'tan kısa bir süreliğine ayrı kaldığınız tek zaman olabilir ve benim krallığımın... açıklığını takdir edeceğinize inanıyorum.'

'Senin krallığın mı? Neredeyiz?'

Aslan. Zeus'un gök alemi, Olympus'un merkezi," diye gülümsedi bana. Ondaki güç yayılıyordu ve öfkem eriyip

gidiyordu. Belli belirsiz yaptığını biliyordum, ama umursamak için mücadele ediyordum. 'Olimpos Dağı'nın tepesindeki kişisel odalarımızdayız. Benim krallığımın vatandaşları, bulutların çemberinde dağın etrafında veya dağın aşağısında yüzen evlerde yaşıyor. Ve yelkenleri ışıkla çalışan tahta gemilerde dolaşıyorlar.' ona baktım. 'Şimdi söyle bana, kesinlikle bunu görmek ister misin?' Sesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı ve tarif ettiği şeyin kulağa harika geldiğini inkar edemezdim.

'Tamam' dedim ayağa kalkarak. Zeus da ayağa kalktı, sonra elini odanın kenarına doğru uzattı. Cam bir anda belirdi, mermer zemini sardı ve gerindi.

"Düşemezsin yemin ederim," dedi bana, sonra cama doğru yürüdü. Onu dikkatli bir şekilde takip ettim. Yaklaştıkça baş dönmesi gelmedi ve bunun Zeus'tan mı yoksa düşemeyeceğimi bildiğimden mi olduğunu merak ettim. Her iki durumda da, ötesini görebilecek kadar kenara yeterince yaklaştım.

Ve Zeus haklıydı. Manzara muhteşemdi. Bunların hepsinin kafamda olduğuna dair kalıcı bir şüphem olsaydı, hemen dağılırdı - önümde olanı icat etmemin hiçbir yolu yoktu.

Dairesel odanın ötesinde, mor elektrikle çatırdayan kalın bir şiddetli kara bulutlar şeridi vardı, ancak bunların arasına devasa malikaneler yerleştirilmişti. Birçoğunun, muhtemelen üzerinde bulunduğum dağın manzarasını en iyi şekilde görebilmeleri için tamamen camdan duvarları vardı ve hepsinin yeşilliklerle dolu ayrıntılı avluları vardı. Bulutlarla aramızdaki boşlukta Zeus'un tarif ettiği beş gemiden dördü vardı. Nefes kesiciydiler. Filmlerdeki korsan gemilerini anımsatan, biraz farklı şekil ve boyutlardaydılar, ancak hepsi sıvı altın gibi parıldayan ve parıldayan metalik yelkenleri öğretmişti. Bize en yakın olana, dalgalanan yüzeye yansıyan pastel bulutların renklerine bakmadan edemedim.

"Çok güzeller," diye nefes aldım.

'Biliyorum. Ve alemler arasında hareket etmenin işlevsel bir yoludur. Kızım Athena hem kullanışlı hem de güzel şeyler yaratmakta çok iyidir.'

"Onları Athena mı yarattı?"

'Evet. Ölümlü dünyanızla birlikte.'

Gözlerimi onunkilere diktim.

'Athena insanları mı yarattı?' Zeus bir kahkaha patlattı.

'Hayır hayır hayır. O ben ve eski arkadaşım Prometheus'tu. Athena, değerli New York'unuzun olduğu ölümlü dünyayı yarattı. Olimposlular en son savaşta, insanların anlaşmazlıklarımızın bedelini ödememesi gerektiğine beni ikna etti ve ben de onun, çoğunu ortaya koyacak şekilde sizin dünyanızı yaratmasına izin verdim. Bilirsin, bir deney olarak.'

'Bir deney?'

'Evet. İnsanlar benim fark ettiğimden daha becerikli. Son parti, dünyamızın sınırlarını aşmayı başardı. Athena her şeyi çöpe attığımda çok üzüldü ve yeniden başlamak zorunda kaldı.'

Ağzım açık kaldı.

"Ne-" diye başladım ama kolunu umursamaz bir şekilde salladı.

Acıktım, dedi.

Aklım hala az önce söylediği şeyden dolayı sendeleyerek onu aptalca masaya kadar takip ettim. *Her şeyi çöpe atıp yeniden mi başladın?*

"İnsanlar hakkında pek fazla bir fikriniz olmadığını seziyorum," dedim oturarak.

'Onların kullanımları var. Ve Olympus'ta birçok yarı insan yarı tanrımız var. Hatta akademilerde güçlerini kullanmayı öğrenmelerine bile izin veriyoruz.'

'Yani insanlar Olympus'ta yaşayabilir mi?'

'Burada doğmadıkları sürece hayır. Hangisi çoktur.' Yüzünü çekti ve parmaklarını şıklattı. Masanın üzerinde bir sürü meyve belirdi, hepsi parlak gümüş takımların üzerine dizilmişti.

"Yani, bu Denemeleri kazansaydım, hala burada yaşayamayacak mıydım?"

"Kazanmış olsaydın, eski görevine iade edilirdin..." diye bocaladı, bir karpuz tabağına uzanmak için eğilirken bana baktı.

'Bir tanrıça?' diye sordum, dün gece bahçedeki sesin söylediklerini düşünerek.

"Hekate sana mı söyledi?"

Tanrı omuz silerken hiçbir şey söylemedim. *Yani doğruydı. Eskiden bir tanrıçaydım.* İçimden bir ürperti geçti ve yüzümü ifadesiz tutmak için elimden geleni yaptım.

'Bilmen önemli değil. Mesele şu ki, ilk düşünce tarzımı değiştirdim.'

Ona tek kaşımı kaldırdım, sonra bir kase üzüme uzandım.

"Güçlü Zeus yanıldığını mı kabul ediyor?" dedim dikkatle.

Güldü ve beni sıcak ve güvende hissettiren mutlu bir sestti.

'Numara. Ama büyük ve küçük tüm varlıklar, fikirlerini değiştirmeye eğilimlidir.'

'Anlam?'

'Yani, senin kazanmanı istiyorum.'

Bak, gerçekten kafam karıştı, dedim, beynim sorularla dolup taşı. Beni buraya Hades'i üzme için getirdin, değil mi? Çünkü beni burada istemiyor. Beni kaçırdığında, ona dik dik bakmak için durdum, 'ne elde etmeyi umuyordun?'

"Dürüst olmak gerekirse, bunu gerçekten düşünmedim," diye omuz silkti, gözündeki muzip parıltı geri döndü. Seni bulmayı bile beklemiyordum.

İç çektim ve alnımı ovuşturdum.

"Üsküp nerede?" diye sordum, aniden kobaloi muhafızımın ortalıkta görünmediğini fark ettim.

"Ah, öğle yemeğimize izinsiz girmesi gerektiğini düşünmemiştim." İçimdeki şüphe beni yaktı.

"Onu görevden alabilirsen, bir gardiyana sahip olmamın pek bir anlamı yok," dedim.

'Ben Tanrıların Rabbiyim. Dionysus'un kucak köpekleri, onlara ne emredersem onu yapacaklar.'

Tabağında topladığı meyveyi yemeye başlarken yüzünde kibir ve kızgınlık okunuyordu. Yemek yerken sessizliğine uydum, iyice düşündüm. Şimdiye kadar, cevaplarında beklediğimden daha açık sözlüydü. Ondan alabildiğim kadar bilgi almam gerekiyordu. Öfkemi tutmak zor olsa da ona olan güvensizliğim hiçbir yere varmamıştı. Belli ki güçleri bu duyguyu kaçırmıştı.

'Yani, kazanırsam güçlerimi geri mi alacağım?' Bana başını salladı. Görünüşe göre Poseidon benim hayranım değildi. Buna itiraz edecek mi?' Zeus bir pffff sesi çıkardı.

'Poseidon, kendine endişelenecek çok şey veren ihtiyatlı bir yaşlı adam. Hades'in hukuka aykırı davranışları da başına bir dert açmıştır. Onu görmezden gel.'

'Neden tehlikeli olduğumu düşünüyor?'

Zeus bana baktı ve meyve aniden yok oldu. Bir kalp atışında, yerini dağ kekleri, ilahi koku aldı. Parlayan çikolata kaplı bir şeye uzandı.

"Buna cevap vermeyeceğimi biliyorsun." dedi gülümseyerek. Üzerine pudra şekeri serpilmiş bir çörek aldım ve ısırdım. Kokusundan bile daha iyi tadı vardı. Seni yemek yerken izlemek hoşuma gidiyor, dedi Zeus ve gözlerim onunkilere takıldı. Üzerinden enerji geçti ve bulaşıcıydı. Kendi bedenime sızdı; gözlerindeki mor kıvılcımlar gibi içimde birikiyor hayat ve gaddarlık. 'Senin kadar güzel bir kadının duyularını kullanmaktan zevk aldığını görmek hoşuma gidiyor.' Sesi alçak ve boğuktu ve içimi ısı kapladı.

Seni kaçırdı! O bir tanrı! Bunları gerçekten hissetmiyorsun! Kafamdaki ses bana bağıırıyordu ve kendimi onu dinlemeye zorladım.

"Güçlerimi geri almamın bir yolu var mı?" ağzımdan kaçırdım.

Hayır, dedi basitçe.

'Lütfen? Kazanma şansım daha yüksek olurdu.' Sözleri söylerken, onları neden bu kadar çok istediğimi merak ettim. Kazanmak istemedim. Eve gitmek istiyordum.

'Numara.' Küçük bir hayal kırıklığı hırlaması çıkardım ve Zeus gülümsedi. Oldukça, oldukça güzelsin, dedi.

"En azından bana ne olduklarını söyler misin?" Yapabildiğim en iyi şekilde yorumlarını ve yükselen vücut ısını görmezden gelerek patladım.

'Numara. Hayal kırıklığının biraz daha büyümesine izin verme eğilimindeyim. Sanırım seni izlemek-' durakladı, gözleri benimkilere daldı, 'patlama' dedi yavaşça ve vücudumdaki her kas kasıldı, 'gerçekten çok zevkli olurdu.'

"Beni geri gönder," dedim hızlıca. 'Artık odama geri dönmek istiyorum.'

Güzel yüzünde tembel bir gülümsemeyle koltuğuna yaslandı.

'Çok iyi. Bugünkü şirketinizin mutluluğu için teşekkür ederiz. Yakında görüşürüz," dedi ve beyaz ışık parladı.

ON YEDİ

Güvenle odama döndükten sonra uzun bir süre, bir çeşit oyunu kaybetmiş gibi hissetmekten kendimi alamadım. Vücudumu bu şekilde manipüle edebilmesi beni öfkелendirdi. Tanrıya şükür beynimi ikna etmek daha zordu.

'Biliyor musun, kendini büyük peynir sanıyor ama değil. Bu yüzden şu anda çok kızgın,' diye tersledi Skop. Geride bırakıldığı için gerçekten mutlu değildi. Dürüst olmak gerekirse, koruma görevlerini bu kadar ciddiye almasına şaşırdım.

'Ne demek istedin?' Kobaloi'ye sordum.

'Okyanus geri döndü. Bu, Zeus'un artık Olympus'taki en güçlü varlık olmadığı anlamına geliyor,' dedi sakince.

'Oceanus Zeus'tan daha mı güçlü? Ne demek döndü? Nereye gitti?'

Tanrılar, haberiniz yok, diye içini çekti ve ön patilerinin üzerine düştü. "Olimposlular Titanlarla savaşa girdi," dedi, ben de başımı salladım.

'Bunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Cronos'a kendi oğlunun onu devireceği söylendi, bu yüzden bütün çocuklarını yedi.'

'Doğru. Lanet garip. Ancak karısı Rhea, yedinci oğlu Zeus'u sakladı. Büyüdü, yenen kardeşlerini kurtardı, sonra savaş başladı.' Yemiş birini nasıl kurtarabilirsin diye sormak için ağzımı açtım ama tekrar kapattım. Cevabı bilmek istediğimden emin değildim. "Olimposlular kazandı ve Titanların çoğunu sonsuz bir işkence çukuru

olan Tartarus'a attı. Ancak Oceanus ve Prometheus da dahil olmak üzere bazı Titanlar savaştı. Şimdiye kadar yaşamış en güçlü varlıklardan ikisi. Titanlar orijinal tanrılardır, son derece güçlüdürler.'

Ah, dedim.

Savaşmayan Titanların, kendilerine kaldıkları sürece Olympus'ta yaşamalarına izin verildi. Öyle yaptılar ama herkes Zeus'un onlardan korktuğunu ve nefret ettiğini biliyordu. Gittikçe daha az görüldüler ve sonunda ortadan kayboldular. Yakın zamana kadar, Oceanus döndüğünde.'

'Neden geri geldi?'

'Onun soyundan biri gidip onu uyandırdı, duyduğuma göre. Ama o zamanlar Hades'le iyi arkadaştı ve çok çabuk tekrar barıştılar.'

'Yani Zeus bu yüzden mi bu kadar kızgın? O korkmuş?'

"Yüzüne söylemezdim ama evet, ben öyle düşünüyorum."

'Bütün bunları nereden biliyorsun?' Ona sordum.

'Taraflar. Bilmeniz gereken her şey partilerde öğrenilebilir. Olympus'un tüm siyasetinin yönetildiği yerler bunlar.' Topu düşündüm, muhtemelen şimdiye kadarki en büyük Denemem.

Hedone bana böyle söyledi.

'O haklı. Sıcak sigara içmenin yanı sıra,' dedi Skop. Onunla aynı fikirde olsam da gözlerimi devirdim.

"Maskeli balo uçurum kadar kötü olamaz," dedim yüksek sesle.

"Bundan o kadar emin olmazdım," diye yanıtladı Skop.

Bir süre sonra kapım bir kez daha çalındı ve açmak için ayağa fırladım. Sıkıldım ve bastırdım; kaygıyla beslenen enerji içimden fışkırıyordu. Zeus'un diyarındaki temiz hava bana burada yeraltında sıkışıp kaldığımı hatırlatmaya yaramıştı ve bu olaydan giderek daha fazla rahatsız oluyordum.

"İyi günler Persephone," dedi Hedone, ama onun arkasından, omzunun üzerinden yükselen adama baktım. En az sekiz fit

boyunda olmalıydı ve tıpkı benim gibi bir şok beyaz saçı vardı. Ama aynı zamanda beyaz kaşları vardı, parıldayan mavi gözleri ve teni çok soluk maviydi. Ben bakarken yüzünde ışıltılı toz dönüyor gibiydi ve bana gülümsedi, inanılmaz gözlerini daha da fazla aydınlatan geniş bir gülümseme.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Persephone. Ben Morpheus, rüyalar tanrısı ve yeraltı dünyasının daimi sakiniyim," dedi ve kolunu Hedone'ye doladı.

Merhaba, dedim ve uzattığı elini tuttum. Cildi buz gibi soğuk ve pürüzsüzdü ve büyücü cübbesine benzeyen bir şey giydiğini fark ettim, açık bir kol arkaya düşüyor ve elimi sıkarken kaslı kolunda kıvrılan koyu mavi dönen dövmeleri açığa çıkarıyor.

"Sevimli Hedone bana bahçeni özlediğini söyledi."

Beynimde tehlike çanları çaldı. Bu adam rüyaların tanrısıydı ve bahçeleri özlediğimi biliyordu. Rüyalarımındaki bahçedeki ses ona mı aitti?

'Ben' dedim.

Pekala, patrondan izin almadım ama sanırım sevebileceğin bir yer biliyorum, dedi geniş bir gülümsemeyle. Sesi rüyalarımdaykine hiç benzemiyordu.

'Teşekkür ederim' dedim. "Şu gösterişli şeyi yapmak yerine oraya yürüyebilir miyiz?"

Güldü ve teni daha fazla mavi ışıkla dalgalanıyor gibiydi.

'Elbette.'

Uzun yıllar yürüdük ve Skop'a tekrar nereye gittiğimize dikkat edip etmediğini kontrol ettim. Bu yeraltı labirentinde kaybolma düşüncesi dayanabileceğimden daha fazlaydı. Hedone, eli Morpheus'un elinin içinde yürüdü ve sık sık birbirleriyle mutlu bakışlar alışverişinde bulundular.

'Siz ikiniz, şey misiniz?' Garip bir şekilde cesaret ettim.

"Evet," Hedone bana ışınlandı. Bunu bir an düşündüm. Rüyalar tanrısı ile zevk tanrıçası. Bahse girerim bu ciddi anlamda epik bir sekse yol açar.

"Yani Morpheus, herkesin rüyasını kontrol ediyor musun?"

'Oh hayır. Hayır, insanların hayalleri için temalar yaratırım, sonra onları gerektiği gibi tahsis ederim.'

'Temalar?'

'Evet. Korku, kendini yansıtmaya, suçluluk veya mizah gibi. Her birey uykusunda bu temaları farklı yorumlar. Bilinçaltı güçlü bir şeydir ve çalışmamın çoğunu o belirler.'

'Sen... insanlarla rüyalarında konuşabilir misin?'

'Oh evet. Ama bunu sadece Hades'in emriyle yapma iznim var.'

'Ah. Hades de buna katılabilir mi?'

'Bütün Olimpiyatçılar yapabilir. İstedikleri hemen hemen her şeyi yapabilirler," dedi kaşlarını kaldırarak. 'Uykunda bir ziyaretçi mi alıyorsun?'

"Hayır, hayır, sadece aşırı aktif bir hayal gücü olduğuna eminim," dedim çabucak ve Morpheus'un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Eh, her ne ise, benimle ilgisi yok, sizi temin ederim," dedi.

'Ha. Baloda olacak mısınız?'

'Elbette. Bunun için hazır mısınız? Testlerin iyi olacağını duydum" dedi.

'Ne duydun?' dedi Hedone, heyecanlı. 'Paylaşmak zorundasın!'

'Bu hile olur! İşimi kaybedebilirim," dedi alayla, sonra öne eğilip onu çabucak öptü. 'Üzgünüm Aşkım.' Tatlı flörtlerinde bir kıskançlık hissettim ve suçluluk duygusuyla bastırdım. Hedon güzeldi. Neden ona herhangi bir şey için yalvarayım ki?

Hedone, "Persephone'nin geçmesi gereken biraz daha hazırlık var, ama artık çoğunlukla sadece konuşma görgü kuralları var," dedi. 'O harika olacak.'

Ona sıcak bir şekilde gülümsedim.

"Dürüst olacağım, uçurumdan daha kötü nasıl olabilir anlamıyorum," dedim sessizce. Ne Hedone ne de Morpheus cevap vermedi.

"*Sana söylemiştim,*" dedi Skop kafamın içinde.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük. Yol, meşalelerle aydınlatılmış mavi koridorları düzenli aralıklarla kesen küçük basamak setleriyle yokuştaydı. Sonunda bir kapının önünde durana kadar yüz kapı geçmiş olmalıyız.

"Bildiğim kadarıyla bu oda artık kullanılmıyor," dedi Morpheus. Ama Hades bunu çok kullanırdı. Her neyse, odanın içinde hâlâ bir çeşit sihir var ve bazı bitkiler onlara eşlik etmeden hayatta kaldı.'

'Bitkiler?' Kalbim tekledi. Bu yerde gerçekten bitkiler var mıydı?

'Birkaç, evet. Biz ona konservatuvar diyoruz.' Kapının kolunu çekti ve benim için açık tutarak odayı işaret etti. Tereddütle kapıdan içeri girdim.

Gözlerimi terk edilmiş odada gezdirirken içimde bir şeyler canlandı. Elli yıl boyunca ihmal edilmiş olsaydı, tıpkı bir kış bahçesinin bakmasını beklediğim gibi görünüyordu. Duvarlar ve kubbeli tavan, muhtemelen donuk ışığın içeri girmesine izin vermek için camdan yapılmıştır ve bir zamanlar beyaz olan güzel dövme demir çubuklar, tüm yapının etrafında kıvrılarak, onu destekleyen çerçeveyi oluşturmuştur. Ama dikkatim, yeraltı dünyasına geldiğimden beri nadiren gördüğüm bir renge çekildi. Her zaman en çok çekildiğim renk. *yeşil* _ Yirmi metre ötede, genişleyen ve kontrolden çıkan dev bir avize bitkisiydi. Uzun yaprakları keskin olmaları gereken yerde sarkıktı, ama yine de renklerle canlıydılar. Başka yaşam belirtileri arayarak odaya hızla ilerledim. İki yucca daha buldum, oldukça az sayıda sukulent,

zeminin altında, küflü toprakta ve tam arkada ve zayıf güneşe keskin bir şekilde yaslanmış tek bir orkide.

'Nasıl hayatta kaldın?' Yere çömelip yakından incelerken ona mırıldandım.

"Toprakla alakası yok, seni temin ederim," dedi kaygan bir ses ve midem zonklayarak ayağa fırladım.

'Hade!' Morpheus'un dediğini duydum, sesi şaşkınlıkla doluydu. Önünde dumanlı bir bulutun oluştuğunu görünce aceleyle bana doğru geldiğini gördüm. 'Üzgünüm patron, burada olacağını bilmiyordum.' Hızlı konuşuyordu, pürüzsüz tavrı ve kendinden emin gülümsemesi gitmişti.

'Ve tam olarak neden *buradasın*?' Hades'in sesi, her tarafımdan soğuk bir şey kayıyormuş gibi tenimi ürpertiordu.

'Persephone bitkilerini özlüyordu. Buranın onu neşelendirebileceğini düşündüm.

Dumanlı form artık insansıydı, ancak her zaman olduğu gibi özelliklerden yoksundu. Hades hiçbir şey söylemedi ve ben Hedone'u aradım. Hiçbir yerde görünmüyordu.

"Ne zamandan beri bu insanla arkadaş oldun, Morpheus?" Sonunda Hades'e sordu. Morpheus bakışlarını kirli zemine indirdi.

"Ben sadece birine iyilik yapıyordum. Bir zararı olacağını düşünmemiştim. Üzgünüm patron.'

"Git," dedi Hades. Morpheus döndü ve ben de Hades'in etrafından olabildiğince dolaşmaya çalışarak ona doğru koştum. "Sen değil Persephone," dedi, ben onunla aynı hizaya gelirken. Adımı söylediğini duyduğumda içimde korku ve tanımlanamayan bir şey uçuştı. Morpheus omzunun üzerinden bana özür diler gibi bir bakış fırlattı, sonra açık kapıdan gözden kayboldu. yutkundum. Hades, "Küçük kardeşimle öğle yemeği yediğini duydum," dedi. *Aman Tanrım. Bu garipleşebilir.*

"Seçim yoluyla değil," diye yanıtladım sesimdeki yalpalamayı tutmaya çalışarak. Bir duraklama oldu.

'Eğlendin mi?' Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Bu sadece beklediğim soru değildi, aynı zamanda sesinin tonu da değişmişti. Buzluk gitmişti ve sesi neredeyse gergin görünüyordu.

Esintiyi tenimde hissetmek güzeldi, diye itiraf ettim. Ama Zeus'tan şiddetle hoşlanmıyorum. Yani hayır.'

Hayretler içinde, Hades kıkırdadı.

'İyi. Ben de ondan şiddetle hoşlanmıyorum.'

"Duydum," dedim ihtiyatla.

'Ben...' Hades başladı, sonra kaçtı. "Seni bir daha bu odada göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi sonunda sessizce. Sesindeki kayma tamamen gitmişti, tonu artık zengin ve derindi. Bu, son konuşmamızın sonunda benimle olduğu gibi değildi. Ne değişmişti? İçimde bir şüphe vardı ve bunu görmezden gelme çabalarım rağmen umut da beni sarmıştı.

Daha önce burada bulunmuş olmam beni şaşırtmıyor, dedim ona. "Bu oda hakkında güçlü bir şeyler hissediyorum. Ama bu bir şeylerin büyüdüğünü görmenin mutluluğu mu bilmiyorum.' Hades homurdandı.

'Büyüyorum demiyorum. Daha çok *ölmek* gibi . O lanet çiçeği canlı tutmak için bütün gücüm gerekiyor," dedi ve dumanlı bir kol orkideyi işaret etti. "Diğer bitkiler sanırım arta kalan büyüden besleniyor."

Orkideyi canlı mı tutuyordu? Bunu kesinlikle beklemiyordum.

"Eh, çok güzel," dedim dikkatle, orkideye doğru geri adım atarak. O da öyleydi. Yuvarlak ve şehvetli bir terlik orkidesiydi. Yaprakları yumuşatan sarı vurgularla canlı bir mordu.

"Sen diktin," diye yanıtladı, sözleri zar zor duyuluyordu. Bir şey midemi çekti ve kısa bir an için öyle güçlü bir şey hissettim ki nefesim kesildi. Bir yerde olmak için çaresiz, çaresiz bir arzuydu, ama nerede olduğunu bilmiyordum.

Ama bu his hızla azaldı ve yerini aynı ezici kapana kısılmışlık duygusu aldı. Yeraltı dünyasında fiziksel olarak kapana kısılmış

değil, daha derinde ve çok daha acı verici bir yerde kapana kısılmış. Kendi duygularımdan ayrı hissettim ve bildiğim her şeyden daha önemli bir şeyden ayrı tutulduğumu biliyordum. O muydu?

'Beni neden gönderdin? Aramızda ne oldu? diye sordum hızlıca. 'Bilmemek beni öldürüyor.' Yalvarırcasına yüzünün nerede olduğunu bildiğim yere baktım, karanlık dumanı kesen gümüş parıltılar.

Aramızda hiçbir şey olmadı, dedi üzgün bir sesle. 'Kontrolüm dışındaki koşullar, gitmen gerektiği anlamına geliyordu.'

Benden nefret etmiyordu. Rahatlama ve mutluluk, mantıklı beynim bana çılgılık atarken aynı anda içime çöktü. *Neden umurunda? Bu adamı tanıımıyorsun ve o lanet olası bir duman ve ölümden oluşuyor!* Ama burada mantıklı düşünceler bana iyi gelmiyordu. Hades'in yanında olmadığımında, onunla birlikte olma düşüncesi dayanılmazdı. Ama bir kez onun huzurundaydım...

Hades, ne olduğunu bilmem gerek. Lütfen, bana anılarımı geri ver.'

'Yapamam. Güvenli değil.' İçimi bir öfke kapladı ve ellerimi yumruk yaptım. Ama yardımı olacaksa, hayatını zorlaştırmayı bırakacağım, dedi nazıkçe. Kaşlarımı kaldırdım. Kibarca konuşabildiğini bile bilmiyordum.

'Nasıl?'

"Öncelikle sana daha önce kızdığım için özür dilerim. Hecate beni adeta bir döngüye attı. Seni yalnız görmeye hazır değildim. Normalde duygularımı kontrol etmekte mükemmelimdir, ama sen...' Bekledim, nefesim tutuldu. Dumanlı başını salladı ve devam etti. "Sen benim pislik kardeşimin bana acı vereceğini bildiği tek şeysin."

'Ağrı? Üzgünüm," diye fısıldadım. Ve neden olduğundan emin olmasam da öyleydim.

'Hayır ben özür dilerim. Bunların hiçbirini seçmedin. Bu benim hatam. Ve özür dilerim, bu odaya sahip olmanızı istiyorum.'

'Yok canım?'

'Evet. Sadece Denemeleri kaybedip eve gidene kadar, yani. Burada kalmamanın ne kadar önemli olduğunu anlamalısın.'

İçimde bir öfke kıvılcımı tutuştu ve kelimeleri iyice düşünmeden konuştum.

"Eğer söylediklerin doğruysa, neden tekrar karın olmamı istemiyorsun?" Karım kelimesini yüksek sesle söylemek garip hissettirdi ve anında pişman oldum.

'Persephone, lütfen. Buna cevap veremem. Sesi gergindi ve açıkça çaba gösterdiği için onu ittiğim için kendimi biraz suçlu hissettim.

İyi, diye mırıldandım.

'İyi. Bu arada, benim için şu lanet çiçeğe iyi bak, böylece zorunda kalmayayım.' Gözlerim orkideyle onun arasında gezindi ve ona sırtımdan edemedim.

'Neden birdenbire bana iyi davranıyorsun?'

Hades içini çekti, yüzünün etrafındaki duman dalgalandı.

'Seni burada, bu odada görmek... Olmamak imkansız. Ve eğer burada kısa bir süre daha kalacaksan, o zaman bundan zevk alabilirsin.'

Teşekkür ederim Hades, dedim içtenlikle.

Bu sefer bir gümüş parıltısından fazlasını gördüm. Hades katılaştı ve yemin ederim ki dizlerim gerçekten de cılız bir aşk romanındaymışım gibi zayıfladı.

O güzelin *ötesindeydi* . Gözleri sıvı gümüş gibi dönüyordu ve onlardan dökülen duygu yüzünün geri kalanına yazılmıştı. Simsiyah saçları kulaklarının yanında kıvrılmıştı ve keskin çenesine yayılan koyu renkli anızlardan oluşan kalın bir örtü vardı. Dudakları yumuşak ve dolgundu ve hafifçe aralıktı. Gözlerim vücudundan aşağı kaydı, kocaman omuzlarına sımsıkı

gerilmiş, boynu açık siyah bir gömleği içine alarak kıvrıcık göğüs kolları, ağır hizmet tipi deri kemer ve yırtık lacivert kot pantolonu içine çekti.

Hades'in dumanın altında nasıl görüneceğini umduğunu bilmiyorum ama tanrım, bu değildi.

"Özür dilerim," dedi sessizce ve dudaklarındaki kelimelerin oluşumunu izledim, görüntüsü tekrar siyah duman altında kaybolmadan önce. "Senin yanında kendimi kontrol etmekte zorlanıyorum."

"Lütfen," diye yarı ciyakladım. 'Lütfen, duman yerine böyle kal.'

'Numara. Gitmeliyim.'

Bekle, yapmadan önce, dedim hızlıca. Kalbim yarışyordu. 'Benimle mi konuşuyordun? Kafamın içinde?' Duman titredi.

Yargılamaları kaybetmeni istiyorum ama bunu yaparken ölmeni istemiyorum, diye yanıtladı sonunda.

'Bu bir evet mi?'

"Hoşçakal Persephone. Kış bahçesinin tadını çıkarın.'

Duman kayboldu.

ON SEKİZ

Hades'in uzun süredir ortadan kaybolduğu boş yere baktım. Duygular kafamda dönüp duruyordu, içimde yükselen ve düşen bir şeyden ayrı olma hissi. Athena'nın ne dediği önemli değildi, geçmişimi görmezden gelemezdim. Görünüşe göre şimdi tekrar içinde yaşıyorken değil. Hades'i dumanın altında görmemiş olmayı dilerdim, çünkü şimdi gördüğüme göre görüntüsünün beni terk etmesini sağlayamıyordum. O sert elmacık kemikleri, şehvetli dudaklar, şişkin göğsü... Gördüğüm diğer tüm erkekler onun yanında solgunlaşıyordu. Ve fiziksel çekimden daha fazlasıydı. Onu tanıyordum. O kaba mizahı, sesinin o zengin versiyonunu biliyordum.

Orkideyi senin için yaşattı. Ondan kalan tek şey buydu.

Çiçeğin ne anlama geldiğini biliyordum. Bu oda ne anlama geliyordu. Ve bugün girdiğimde biliyordu. *Hala umursuyor.* O zaman neden kaybetmemi istedi? Elbette, başından ayrılmak istemediği kadınla birlikte olmak için bir şansı daha olsaydı, bunu hoş karşılar mıydı? Ne olmuştu? Neden ayrılmak zorunda bırakılmışım? İçimde bir hayal kırıklığı oluştu.

Bu işe yaramaz. Yeraltında, uygun bir dışarısı olmayan ve girebildiğim tek bahçe cam serası olan bir yerde yaşamak istemiyordum. Egemenliği ölüm olan bir adama bağlı olmak istemedim. Tanrı aşkına, penceresiz bir dünyada yaşamak

istemiyordum. Güzel olabilir ve onunla bir bağlantım olabilir ama burası benim evimken her kimsem, artık o kişi değildim.

Hades haklıydı. Elimden geldiğince burada geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya çalışmalıyım. Odayı taradım, mala aradım. Camın üzerine yığılmış bir alet yığını gördüm ve araştırmaya gittiğimde yerdeki gıcırdayan bakır borunun ucunda paslı bir musluk buldum. İyi. Birkaç saatlik bahçe işine dalmak ve bu çılgın tutkuyu unutmaya çalışmak için ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Ben çalışırken Skop birkaç kez benimle konuşmaya çalıştı ama ben ona tek kelimelik cevaplar verdim. Çok geçmeden kendimi toprağa vermeyi başardım ve saatler uçup gitti. Çok geçmeden Hecate odaya geldi ve bana antrenman zamanının geldiğini söyledi. Konservatuardan isteksizce ayrıldım, güzel kıyafetlerimi 'boklarla kapladığım' için beni azarlamasını yarı dinledim, ama çoğunlukla sadece Hades'in yüzünün zihnimi işgal etmesini engellemeye çalıştım.

Birbirimizi yorucu bir saat boyunca dövdükten ve odamda kavrulmuş dana eti sıkıştırdıktan sonra, "Bugün Hades'i gördüm," dedim.

'Ah?'

'Ve demek istediğim, onu gördüm. Dumanın altında gibi.'

'Ohhhhh.' Bana baktı, gözlerinde şeytani bir parıltı. 'Senin etrafında yeterince zaman geçirirse hata yapacağını biliyordum.'

'Yani onun gerçek şekli bu mu?'

'Hayır, eğer bir tanrı sana gerçek halini gösterseydi ölürdün, insansın. Ama bu onun ölümcül olmayan versiyonu.'

'Ah. Gerçek formu neye benziyor?'

'Eee, ıslıl ıslıl. Ve bir nevi ürkütücü.'

'Doğru. Peki, dumanlı Hades görüyor musun, yoksa...'" Durdum, dumansız Hades'e ne diyeceğimi düşünmeye çalıştım.

'Sıcak Hades?' Hekate'yi teklif etti. Bu işe yaradı, diye düşündüm, başımı sallayarak. Ateşli Hades görüyorum. Yeraltı dünyasında yaşayan veya çalışan herkes yapar. Ancak Başak dört yasak alemden biridir. Hades, tanrıların açık ara en gizli ve en mahremidir.'

"Yani, tüm bu Deneme şeylerinin herkese gösterilmesinden zevk almıyor olmalı?"

'Numara. O değil. Bir süre önce tanrılar Ölümsüzlük için bir yarışma düzenledi ve her tanrı bir Yargılama düzenledi. Hades, onun Başak'ta olmasını reddetmeye çalıştı, ama Zeus onu yaptı. Ve sanırım bu yüzden Zeus, burada bir eş için Yargılamalarını yaptırıyor. Çünkü Hades bunu daha önce yapmak istemediğini açıkça belirtti.'

'Zeus gerçekten bir sik kafalı' dedim.

'Evet.'

'Neden Hades'i bu kadar sevmiyor?'

'Bu gerçekten uzun, zor bir soru. Ve bir Hades'in kendisi daha iyi cevap verebilirdi.'

'Ha. Belki başka bir randevu ayarlamalısın," dedim alayla ama evet demesini umuyordum. Görmemem gerektiğini bilsem de onu tekrar görmeyi çok istiyordum.

"Olmaz, balo yarın gece ve daha fazla dikkat dağıtmana gerek yok.

"İyi," dedim iç çekerek.

'Hedone sizin için özel olarak yapılmış bir elbise ve maske yaptırıyor, yarın burada olacaklar.'

'TAMAM.'

'Ve hançerini aldığından emin ol. Tanrılara karşı çalışacak tek silahın o, bunu unutma.'

"Neden bir tanrıya zarar vermem gereksin ki?" diye sordum, endişelendim.

Persy, hiçbir şey öğrenmiyor musun? Her zaman hazırlıklı olmalısınız.'

O gece kötü uyudum ve ilk defa Atlas çeşmesi olan güzel bahçeyi ziyaret etmedim. Bir yanım sahip olmayı diledi. Beni oraya kimin götürdüğünü bilmesem de sakinleştirici dinginliği tam ihtiyacım olan şeydi. Yataktan yuvarlanırken iç çektim, tavan gün ışığıyla aydınlandı ve bana sabah olması gerektiğini söyledi. Son üç ya da dört kez uyandığımda hala parıldayan yıldızlarla kaplıydı.

'Peki, bugün için plan ne?' diye sordu Skop, esneyerek.

"Şölen için yemeği bitir, selamlama ve konuşma görgü kurallarını gözden geçir," dedim ona kaşlarımı çatarak. Benim kabus fikrim. Elimde olsa balık kroket ve neşeli bir kucaklama olurdu, ama görünüşe göre Yeraltı Dünyasının kraliçesi olmaya çalışıyorsan bu onu kesmedi. "Bu yerden nefret ediyorum," diye mırıldandım ve banyoya girip duşta suyu akıtmaya başladım.

'O kadar da kötü değil. Biliyor musun, Hecate'nin senin için yaptığı hançerin adını vermen gerektiğini düşünüyordum.' Kapatmadan önce banyo kapısından ona bir bakış attım ve içinde uyuduğum uzun ipek kaşkorseyi çıkardım.

'Niye ya?' Suyun altına adımımı atarken ona zihinsel olarak sordum. Aniden daha az huysuz hissettim, su üzerimden akarken bitkin sersemlik dağıldı.

'Çünkü tüm uygun silahlar isimleri varsa daha iyi çalışır. Hecate o bıçağı senin için yaptı, türünün tek örneği. Ve muhtemelen sihir. Adını verirseniz, onunla bağ kurabilirsiniz.'

'Ah. TAMAM. Adını ne koyayım?'

'Sevdiğiniz bir şeyin adını verin. Ya da özledim.'

"Işık," dedim hemen, hiç düşünmeden. 'Yeraltında olmaktan bıktım.'

Skop, "Dışarıdan pek hoşlanmadın," dedi.

'Dışarıdan sayılmaz. Zeus'un evinin uygun bir dışarısı vardı. Uçurum neredeyse...' Durgun, sıcaklığından az, bej boşluk için bir kelime bulmaya çalıştım ama vazgeçtim.

"Aşağıda çok fazla ışık var."

"Gerçek ışık değil."

'İyi. Peki ya... Faesforos?'

'Bu ne anlama geliyor?' diye sordum ve kelimeyi yüksek sesle tekrarladım. Kulağa nasıl geldiğini beğendim.

"Işık getiren demektir," diye yanıtladı Skop. Su hala sıcak olmasına rağmen içimi hafif bir ürperti kapladı. Işık getiren.

"Belki yeraltı dünyasına biraz gerçek ışık getirebilirsin," dedi.

"Sence bunu kazanabilir miyim, Skop?" Yavaşça sordum.

Uzun bir duraklama oldu.

"İçinde senin bildiğinden daha fazla potansiyel olduğunu biliyorum," dedi sonunda.

Yine o lanet kelime vardı. nefret ettim. *potansiyel* . Her zaman çok fazla potansiyel, ama asla, asla yerine getirilmedi.

"Komik bir rahatlama sunmak için burada olduğunu sanıyordum," diye içini çektim. "Derin ve anlamlı moral konuşmaları değil."

'Dileğin benim için emirdir. Dionysos'un Poseidon'u bir ağaçla seks yapması için kandırdığı zamandan bahsetmiş miydim?'

Günün geri kalanı Hedone ile geçti. Balo sekizde başlıyordu ve o günü son dakika hazırlıklarıyla doldurmuştu. Memnuniyetle, kendi dünyamdan, özellikle New York'tan bir yemek ziyafeti sunarak insani, ölümlü mirasımı kutlamaya karar vermişti. Menüde sosisli sandviçler, pastırmalı sandviçler, somon füme simit, tarçınlı rulolar, toz donutlar ve daha fazlası vardı ve ilk defa gerçekten partiyi biraz dört gözle beklemeye başladım.

Bu, insanları nasıl selamlayacağımı pratik etmeye başlayana kadardı. Hedone, Morpheus'u yardım etmesi için ikna etmişti ve bir saat boyunca boş bir yemek salonunun büyük kapılarına defalarca girdi, beni her seferinde gördüğüne şaşırmış ve sevinmiş görünüyordu. Oyunculuk becerilerim onunkiyile boy

ölçüşemezdi ve garip el sıkışmalarım ve huzursuz gülümsemelerim Hedone'un standartlarına hiç uymuyordu.

'Yapmamı izle sevgilim,' dedi bana sabırla. Morpheus odadan çıktı, sonra yakışıklı yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle tekrar içeri girdi.

"Morpheus, seni görmek büyük zevk," diye coştı Hedone, ona doğru adım attı ve elini uzattı. Usulca aldı, eğildi ve öptü.

Davet edildiğim için onur duydum, dedi.

'Ama tabii ki öyleydin! Ve muhteşem görüldüğünü söyleyebilir miyim? Ailen nasıl?' Sesini samimi ve boğucu tutmayı başardı ve gözleri sürekli onun üzerinde sabitlendi.

Bana döndü. "Görüyor musun, Persephone? Sesi sıkılma, aşırı heyecanlı gelme. Sadece zarif ve asil olmaya çalışın. El sıkışmayın, onlardan daha önemliymişsiniz gibi öpülmek için elinizi uzatın.'

kaşlarımı çattım. Bu benim işim değildi. Yakın bile değil gibi. Ama bir akşamdı, sonra bitecekti. Yapabilirdim.

'Doğru' dedim.

'Her zaman ailelerini sorun ve iltifatların sizi Olympus'un her yerine götüreceğini asla unutmayın. Misafirlerinize iltifat etmek için özel bir şey seçmeye çalışın.'

'Tamam,' başımı salladım. 'Tekrar denememe izin ver.'

Sonunda Hedone, benim 'coşku ve gelişmişlik' seviyemden memnun olduğuna karar verdi. Tamamen sahte gibi hissettim, ama özenle sıvanmış gülümsememin kabul edilebilir olduğunu ve en iyisini kendisinin bildiğini kabul etmeye hazır olduğumu söyledi. Çoğunlukla meyveden oluşan kısa bir öğle yemeği yedik, 'bayram için yerimiz olsun diye', sonra yine sofrada adabından geçtik, ardından toplumsal olarak kabul edilebilir düzeyde küfürler ettik. Görünüşe göre Olympians bu kurallardan

tamamen muaftı, ancak geri kalanımızın onlara uyması bekleniyordu.

Seninle konuşmak istediğim bir şey daha var, dedi Hedone odama geri dönerken.

'Tabi' dedim.

'Bu... hakkında... seks hakkında.' Ona endişeyle bakarken hafifçe tökezledim.

'Beklenmem-' diye başladım, ama ellerini çabucak salladı.

'Hayır, hayır, elbette hayır. Ama bilmelisiniz ki, güçleri olan birçok varlık birlikte giyinip sarhoş olduğunda seks oldukça kaçınılmazdır. Ve buradaki tutumların alışkın olduğunuzla tamamen aynı olduğuna inanmıyorum.'

"Lütfen bana bir seks partisine katılmadığımı söyle," diye inledim. Hedone çınlayan bir kahkaha attı.

'Hayır, oldukça sık olmalarına rağmen. Ama tanrılar ve bu konuda yarı tanrılar, kısa bir süreliğine ortadan kaybolmak ve daha sonra yeniden ortaya çıkmak konusunda çok iyidirler.'

'Yani biri ortadan kaybolursa, muhtemelen bir yerlerde olduğunu mu söylüyorsunuz?'

'Evet. Bu partilerde oyunun bir parçası, aynı anda kimin kaybolduğunu izlemektir.'

Kulağa kötü realite TV gibi geliyor, diye mırıldandım. Hedone bana hafifçe kaşlarını çattı, sonra devam etti.

'Zeus ve Apollo muhtemelen onun için en kötüsü ve Hera varsa, kıvılcımların uçmasına neden olabilir. Hostes olarak görevlerinizden biri, kızgın veya endişeli ortakları olan insanları korumaktır.'

Ağzım açık kaldı.

Halkın ortaklarını aldatmasını mı örtbas etmeliyim? Numara!'

'Korkarım hepsi siyasetin bir parçası. Ve Afrodit işini yaptığında, zaten kimse gerçekten suçlanamaz.'

Zeus'un önceki gün beni nasıl etkilediğini düşündüm, hain bedenimin hissettiği arzuyu. Afrodit de aynı şeyi mi yaptı?

"Tanrılar, istemeseler bile, birini kendileriyle seks yapabilir mi?" diye sordum, sesimin korkuma ihanet ettiğinin farkındaydım. Bu cidden iyi değildi.

"Teknik olarak evet ama kesinlikle yasak." Biraz rahatlama beni yıkadı. "Tanrıların muazzam egoları olduğunu hatırlamalısın. Çoğu sizi kazanmaya çalışacak. Kazanmadıkları bir şeyi almaktan tatmin olmazlar.'

"Afrodit kendi işini yapıyor derken ne demek istedin?"

"Ah, o asla kimseye kendi iradesi dışında bir şey yaptırmaz," dedi Hedone bana gülümsedi. 'Tam tersi. Onun varlığı tüm arzuları abartma eğilimindedir. Küçük bir ezilme veya merak artar. Dolaşan gözlerde ve ellerde artış bundan dolayıdır.'

Bu bana çok tehlikeli geldi ama hiçbir şey söylemedim.

Bizim yolumuza alışacaksın, eminim, dedi Hedone kapıma ulaştığımızda. 'Endişelenmemeye çalışın ve mümkünse tadını çıkarmaya çalışın.' Bir elini omzuma koydu ve ona karşı bir minnettarlık dalgası hissettim.

'Bütün yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Bana bu kadar zaman ayırmana gerçekten gerek yoktu," dedim. Güzel kadının yüzünde tuhaf bir şekilde acı bir ifade belirdi.

"Zaman komik bir şey," dedi sessizce. "İyi şanslar Persephone. Bu gece görüşürüz.'

ON DOKUZ

"Bunu yapabilirsin," diye soludum, ellerimi yüzüncü kez eteğime sürterek. Derin mor perdelerle kapatılmış devasa bir taş kemerin önünde duruyordum ve sinirlerim ile mücadele etmeye başlamıştım. Köprüye yapıştığım, hıçkırarak ve titrediğimin hatırası güvenimi kesintiye uğrattı ve ne kadar uzun süre beklersem o kadar büyük giriş bölümünün bitmesini ve bitmesini istedim.

Son halka açık başarısızlığımın ana karşılığı ve zaten titreyen bir enkaz olmamamın nedeni kesinlikle inanılmaz kıyafetimdi. Hedone kendini aşmıştı ve hiç bu kadar iyi görünmediğimden emindim. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir daha asla yapmayacaktım ve bu süre boyunca tadını çıkarmaya kararlıydım. Elbise başka bir boyundan askılıydı ama bu sefer dekoltesi yoktu, boğazıma dolanmıştı. Yine de elbisenin sırtı yoktu, eteğin kumaşı çıplak sırtımın küçük kısmına mükemmel bir şekilde oturdu ve sonra yere düştü. Eteğin kendisi, hepsi üst üste binen ve hafifçe şeffaf olan yüzlerce akıcı şifon kurdeleden oluşuyordu ve yürüdüğümde, deri parıltıları göstererek ve bacaklarımı bir milyon mil uzunluğunda hissettirerek kışkırtıcı bir şekilde ayrıldılar. Ama en sevdiğim yanı rengiydi. Eteği oluşturan her kurdele yeşilin farklı bir tonuydu. En derini bana yaprak dökmeyenleri ve Noel'i hatırlattı ve en hafifi pudramsı bir deniz mavisiydi. Hareket ettiğimde renkler karıştı ve birleşti,

elbise canlıymış gibi görünmesini sağladı. Korse beyazdı ve göğüslerimin şeklini vurgulayan küçük yeşil çiçekler kaburgalarım ve çevresine kıvrıldı. Uzun, gülünç derecede yumuşak beyaz eldivenler kollarımı kaplıyor, dirseğimin ötesine uzanıyor ve bana Marilyn Monroe seviyesindeki çekiciliği hissettiriyordu.

Saçlarımı bol bukleler ve örgüler içeren özenli bir şekilde düzeltmiştim ve yüzümden omuzlarıma düşen beyaz bukleler göz çevremdeki siyah maskeyi daha da belirginleştirdi. Bu kadar narin ama aynı zamanda şiddetli bir şey giymenin heyecan verici bir yanı vardı. Dantelden yapılmış gibi görünüyordu ve hissettiriyordu ve sihir onu hareket etmeden mükemmel bir şekilde yüzümde tuttu. Dantel deseni sıkıca örülmüş sarmaşıklardan oluşuyordu ve dönen yeşil bir tüy maskenin sağ tarafında gururla yükseldi ve güzel bir ifade oluşturdu. Onu sevdim. Hekate'nin bana talimat verdiği gibi Faesforos'u da *uyluğuma bağlamıştım* . Bileğime bağlı olmasını tercih ederdim ama yine baldırımı çaprazlayan altın, topuklu sandaletler giyiyordum, ayrıca elbise silahı ortaya çıkarırdı. Önemli parçalarım bu kadar yakın bir bıçağa sahip olmaktan özellikle rahat değildim ama Hecate'ye onu riske atacak kadar güvenmiştim.

Perdeler hışırdarken, "Sanırım bu kadar," dedi Skop yanımda. Kalp atışlarım hızlandı, onun haklı olduğunu fark ettiğimde avuçlarım ıslanmaya başladı. Perdeler açılıyordu.

'Olimposlular! Lütfen bu akşam için hostesinizi karşılayın, Persephone!' Ama perdenin ötesindeki oda ortaya çıkınca yorumcunun sözleri aklımdan çıktı. Hedone bana ne planladığını anlatmıştı, ama bu kadar çarpıcı bir şeyi asla hayal edemezdim.

Oda, şimdiye kadar Yeraltı Dünyasında gördüğüm diğer odalara benzemiyordu. Tonozlu tavanı yıldızlarla parlıyordu ve devasa alan Yunan sütunlarıyla noktalıydı, ancak benzerlikler burada sona erdi. Pencere yoktu ama duvarlar tavanla aynıydı, derin lacivert ve yıldızlarla parlıyordu. Zemin gece gökyüzünde yüzüyor gibiydi, ama odayı karanlık olarak tanımlamazdım. Tüm sütunların üzerinde çeşitli renklerde yanan ve her şeyin üzerine yumuşak bir parıltı saçan alevler vardı. Görünüşe göre sihir tarafından yerinde kalıyorlardı. Kemerli geçitten koşarak odanın karşı tarafında duruyordum, yükseltilmiş bir platformla biten uzun kırmızı bir halıydı. Tanrıların tahtlarının hepsi mevcuttu ve hepsi boştu. Ama odanın kendisi boş olmaktan çok uzaktı. Baktığım her yerde güzel, görkemli giysiler içinde insanları ve yaratıkları görebiliyordum ve her birinin heybetli, maskeli yüzleri üzerime sabitlenmişti.

Kahretsin . Aceleyle reverans yaptım ve kalabalığın arasından hafif bir alkış koptu. Odaya tereddütle bir adım attım.

Kafamın içinde Skop'un sesi , "Sahip ol, Persy," dedi. Çenemi kaldırdım ve kırmızı halıda bir adım daha attım. Kırmızı halıda yürüyecek olsaydım, böyle görüneceğini düşündüm. Sahip olduğum çarpıcı odaya gittikçe güvenim arttı. Sütunlar, meşale ışığının taşıyabileceği kadar kısaydı, ancak yine de görkemli olacak kadar uzundu. Elmas gibi parıldayan küçük tomurcukları olan narin altın sarmaşıklar, bana Zeus'un yemek odasını hatırlatıyordu. Geniş alanı bölmek ve arkasına saklanmak için mükemmellerdi, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Satirler ve periler olduğunu varsaydığım minik kadınlar, tepsilerde içki ve minicik kanepeler tutan konukların arasında hareket ediyorlardı ve tüm oda ilahi kokuyordu. Çilek gibi ama misk. Heyecanlı bir enerji havada uğulduyordu, bu neredeyse elle tutulur bir beklentiydi. Uzun halının ortasında olduğumu anlayınca, durdum ve her birini tarayarak bir gösteri yaparak ve Hedone ve Morpheus'u gördüğümde hissettiğim rahatlamayı bastırarak,

yavaşça yerinde döndüm. *Hedone'un sana öğrettiklerini kanalize et,* diye düşündüm. *Biraz kibir, çokça nezaket.*

"Bu gece bana katıldığınız için hepinize çok teşekkür ederim," dedim yüksek sesle ve mesafeli bir dokunuşla. 'Hepinizi başarmış olmanızdan onur duyuyorum. Bir kez içkimi içtikten sonra hepinizi memnuniyetle kabul edeceğim.' Berrak sıvıyla dolu, fincan tabağı şeklinde saplı bir bardağı tutan bir satir birdenbire ortaya çıktı. 'Oo,' dedim, formalitem kaçtı. 'Teşekkürler.' Bana sıırttı, sonra odanın arkasına, sessiz kalabalığın bacaklarının arasına doğru fırladı. Soğuk içeceğimden minnet dolu bir yudum aldım, dilimde kalan nefis bir gaz.

Bunu yapabilirdim.

Misafirler birer birer bana yaklaştılar ve kısa sürede eldivenlerime çok minnettar oldum. Sadece tenini öpmek istediğin çok fazla insan vardı ve misafirlerden bazıları kesinlikle acayip görünüyordu. Ne oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama birçoğu hayvanların melezleri gibiydi ve çok azının kanatları vardı. Çoğunluk insan gibi görünüyordu. Uygulamalı gülümsememi yüzüme yapıştırdım ve çoğu insana maskeleri konusunda iltifat ettim. Hepsi o kadar çarpıcıydı ki dikkatimi başka bir şeye odaklamak zordu. Kendilerini tanıtırken herkesin adını hatırlamaya çalıştım ama hepsini düz tutmak imkansızdı.

'Bütün bu isimleri hatırlıyor musun?' Bardağımı boşaltırken sessizce Skop'a sordum. Satir hemen yenisiyle ortaya çıktı.

"Bu serserilerin çoğunu zaten tanıyorum," diye mırıldandı. 'Yine de hiçbiri beni tanımadı.' Yaramaz bir tonu vardı ve ona bir uyarı bakışı gönderdim.

Bunu benim için mahvetme, Skop. Bu ciddi.'

Sonunda böyle düşünmene sevindim, diye yanıtladı.

On beş dakikalık tanıtımdan sonra bir gong sesi duyuldu ve odaya bir sessizlik çöktü.

'Onurlu konuklar, Olimpos vatandaşları, lütfen tanrılarınıza hoş geldiniz!' yorumcunun sesini söyledi ve kürsü üzerinde beyaz ışık parlayarak herkesin dikkatini çekti. Oda bir bütün olarak dizlerinin üzerine çöktü ve ben de çabucak onu takip ettim. Eğilmiş başımı kaldırmadan önce sadece bir kalp atışı dayanabildim, gözlerim gerçekten görmek istediğim tek tanrıyı arıyordu.

Hades duman halindeydi elbette ama herkes gibi o da bir maske takıyordu. *Ve gözlerinin içinden geçmesine izin veriyordu.* Hemen kendi kendime düzeldiler ve duygularım otomatik olarak tepki verirken nefesim kesildi. İçimden derin, gerçek ve neredeyse acı veren bir şey aktı ve bu duyguyu başarısız bir şekilde kavradım. Çok geçmeden gözleri benimkinden uzaklaştı ve maskesinin benimkine inanılmaz derecede benzediğini fark etmeden önce düzensiz bir nefes verdim. Simsiyahtı ve aynı şekildeydi ama desenin asma olduğunu düşünmemiştim. Anlatamayacak kadar uzaktaydım. Hecate bunu bilerek mi yapmıştı? Neredeydi? Onlar toplanmış kalabalığa bakarken diğer tanrılar taradım. Aphrodite en çok göze çarpan şey, pembe bir ton, teni tebeşir renginde ve saçları ve dudakları canlı bir kırmızı olan tamamen şeffaf bir elbiseydi. Hera çok daha muhafazakar giyinmişti, koyu tenini parlatan deniz mavisi bir toga, ama maskesi en ayrıntılı olanıydı, yıgılmış elbisesinin üzerinde ve üzerinde yelpazelenen devasa bir tavus kuşu tüyü. Zeus bugün daha yaşlı bir görünüm sergiliyordu, koyu renk saçları doğru yerlere dökülmüştü ve gergin, kaslı göğsünün çoğunu gösteren geleneksel bir toga vardı.

'Katıldığınız için teşekkürler. Lütfen akşamın ilk sınavını duyurun,' dedi Hades, sesi iğrenç kaygan bir sesle. Derim süründü ve yüksek bir ses dikkatimi arkamdan çekmeden önce çelişkili bir kafa karışıklığı içinde yüzümü buruşturdum. Bir kazıma sesiyle parıldayan dev bir kum saatiydi. Üst yarısı kumla

doluydu, ama düşmüyordu. Korku, buz gibi omurgamdan aşağı süzüldü.

Yorumcu, "Bu gece Persephone üç sınava girecek," diye gürlledi ve neşeli sarışın adamın kum saatinden birkaç metre ötede durduğunu bir irkilemeyle fark ettim. "Ve yargıçlar sıfır mı, bir mi yoksa iki jeton mu alacağınıza karar verecek." 2? Liderin sadece beşi vardı ve bende zaten bir tane vardı. Bekle, neden heyecanlandım? Kazanmak istemedim, diye kendime sert bir şekilde hatırlattım. Kaybedin ama ölmeyin. Hades'in söylediği buydu. Şimdiye kadar top hakkında hiçbir şey özellikle ölümcül gelmedi. "Bütün akşam için geçerli olan birkaç kural var, o yüzden bunları açıklığa kavuşturamama izin verin." Bana dikkatle baktı. 'Tek bir testle doğrudan yardım isteyemezsiniz. Bilgiye ihtiyacınız varsa, onu konuşma yoluyla doğal olarak edinmelisiniz, yoksa bu test geçersiz sayılacaktır.' Başımı salladım. 'Topu bırakamazsınız.' Tekrar başımı salladım. 'Ve hosteslik görevlerinden hiçbirini bırakamazsın. Herhangi bir noktada uygunsuz davrandığınız düşünülürse, test geçersiz sayılacaktır.'

'Anladım' dedim.

"İlk test bir çöpçü avı," diye parladı, tekrar tüm odaya bakınarak ve sözlerine bir alkış ve heyecanlı gevezelik geldi. Gözlerimi şüpheyile kıstım. Çocukken bunlarla çok iyiydim. 'Persephone'nin kum saatinin kilidini açmak için bir anahtara yol açacak dört ipucu bulması gerekiyor. Kum saati biterse, o zaman o test biter ve kaybolur.' Neden bir kum saatinin kilidini açmam gerekiyor? Midemi midemi bulandırıcı bir his kapladı ve büyük kum saatinin içinde bir şey parıldamaya başlayınca nefesim daraldı. Hayır... Kesinlikle yapmazlardı... Korkum için, parıltı durdu ve kum saatinin alt yarısında bir adam ayakta kaldı. Basit bir toga giymişti ve benim yaşımdan daha fazla görünmüyordu. Gözleri kapalıydı ve uyuyormuş gibi görünüyordu. Zamanlayıcının tepesinden bir kum damlası düşmeye başladı ve

siyah saçlarından kum saatinin dibine düştü. "İşte ilk ipucunuz," dedi yorumcu ve elimde küçük bir parşömen belirdi.

'Bunu yapamazsın!' Dedim parşömeni görmezden gelip tanrılara dönerek. Başarısız olursam ona ne olacak?

'Ne düşünüyorsun? Kumda boğulsan nefes alabilir miydin?' Zeus tembel tembel cevap verdi. Boğazımdan safra yükseldi ve başım hafifçe yüzdü. Hayır, bu adil değildi.

"Bu Denemelerin benim için tehlikeli olması gerekiyordu, hiç tanışmadığım insanlar için değil!" diye bağırdım. 'Bırak onu!' Etrafımda nefes sesleri duydum ve Athena ayağa kalktı. Onu ilk gördüğüm zamankiyle aynı görünüyordu.

'Persephone, Olympus'un yolları senin için yeni ama onları değiştiremezsin. Bu adamı kurtarmanın tek yolu testi tamamlamaktır. Zaman kaybediyorsun.'

ona boşaldım.

'O haklı. Siktir git," dedi Skop kafamın içinde.

Poseidon birdenbire, "Küçük evcil hayvanınız bu Yargılamada size yardımcı olamaz," dedi ve Skop acıyla acıyla inledi.

'Onu yalnız bırakın!' Bağırdım.

Dionysos öfkeyle, "Evet, bırakın," dedi. Küçük bir şimşekle Skop gözden kayboldu ve Dionysos'un yanında yeniden belirdi ve içimi küçük bir rahatlama kapladı. şarap tanrısı ona bakardı.

Ama şimdi tek başımaydım ve bir adam hayatı boyunca bana güveniyordu.

YİRMİ

Ellerim titriyordu, bardağımı yanımda uçan küçük satire verdim, sonra birdenbire ortaya çıkan parşömeni açtım. Üzerinde iki satır yazılıydı.

*Mavi tüy ile süslenmiş ve beyaz dantel ile kaplanmıştı
Bu, birinin gerçek yüzünü gizlemenin muhteşem bir yolu.*

İki kez okudum. Bir maskeli balo maskesinden bahsediyor olmalıydı, değil mi? Bu yüzden açıklamaya uyan birini bulmam gerekiyordu. Mavi tüy ve beyaz dantel. Odaya baktım. Herkes bana bakıyordu. Yüksek bir öksürük duydum ve Hedone'un bana sivri bir bakış attığını gördüm. *Hostes olarak görevlerinizi yerine getirmelisiniz, aksi takdirde test geçersiz sayılacaktır.* Yorumcuların sözleri aklımda çınladı ve herkes geldiğinde ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım.

'Bir saat içinde yemek için oturacağız!' Bana öğretilenleri hatırlayınca muzaffer bir şekilde dedim. 'Müzik başlasın!'

Bir arpın melodik sesi boşluğu doldurdu ve şaşkınlıkla döndüm. Tahtlar kürsüden kaybolmuştu ve şimdi gümüş saçlı güzel bir kadın, kendisinin iki katı büyüklüğünde bir arptan

narin melodiyi çalıyordu. Ama mavi tüylü ve beyaz dantelli bir maskesi yoktu, bu yüzden dikkatimi ondan çektim. Gözlerim kum saatindeki baygın adama çevrildi, kum ayaklarının altında birikmeye başladı ve Hedone'ye doğru yola koyuldum.

"İyi akşamlar Persephone," dedi resmen, yanına geldiğimde.

'İyi akşamlar' diye yanıtladım.

"Tanrılar gelmeden herkesi kabul edebildiniz mi?"

'Hayır, yarısı bile değil. Ama şimdi diğer misafirlerimin etrafından dolaşmak üzereyim," dedim, insanlar etrafımda toplanmaya başlayınca. Döndüm, gülümseme hala dudaklarımda sabitlenmişti. Kalp atışımı yavaşlatmaya çalışarak maskelerini taradım. Mavi tüy yok. *Kahretsin* . Acele etmeden önce isimlerinin bir kulağından diğer kulağından çıkmasına izin vererek katılımları için teşekkür ederek sırayla her birine elimi uzattım. Birkaç mavi tüy tespit etmeyi başardım ama maskelerin hiçbirinde beyaz dantel yoktu. Kadınsı bir maske gibi geldi, bu yüzden kadınlara daha fazla yaklaşmaya başladım. Skop burada gerçekten yardımcı olabilirdi, ben üzülerek geçtim.

Henüz konuşmadığım kabarık pembe elbiseli bir bayan gördüğümde, çıplak tenimde tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Yavaşça arkamı döndüm, zaten sıcaklığın düşmesine neyin sebep olduğunu biliyordum.

"Hades," dedim, dumanlı formuyla yüz yüze geldiğimde.

"Persephone," diye yanıtladı, gümüş gözleri dönerek. Mantıklı düşüncelerim dağıldı.

'Bak...' Zorunlu iltifatı bitirmek için bir kelime bulmaya çalışırken dudağımı ısırarak sustum.

'Dumanlı mı?' o teklif etti. Bu beklenmedik yorum karşısında ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

'Evet. Dumanlı. Omuzlarımdan biraz gevşediğini hissettim.

'Bu, tüm Olympus'a yayınlanmasaydı, dumanın birazını kaybetmeye razı olurdum.'

Sesinde buz yoktu.

'Neden neye benzediğini görmelerine izin vermiyorsun?'

'Yeraltı Dünyasının Kralı özellikle popüler değil. Bir canavar bekliyorlar, ben de onlara bir canavar veriyorum.' Döner omuzları omuz silkti.

'Ama... Sen gerçekten bir canavar değil misin?' diye tereddütle sordum. *Umarım* . Hades cevap vermeden önce durakladı.

'Ben onların bana inandıkları canavarım.'

Bir yanı sıra ona inanmak istemiyordu ama ilk tanıştığımız zamanın, çılgınlıkların, yanan bedenlerin ve kanın hatırası zihnimde süzüldü. O ölümlerin efendisiydi. Elbette canavar paketin bir parçası olarak geldi. Yani, bu tanrılar masum insanların hayatlarını eğlence için tehlikeye atıyor, diye düşündüm, uzaktaki duvara dayalı korkunç kum saatindeki adama bakarken. Çiftler, sanki süslemelerin bir parçasıymış gibi, önündeki arp müziğiyle dans etmeye başlamışlardı. Ben titredim.

"Ben... herkesi selamlamam gerekiyor," dedim. Hades'e mavi tüylü ve beyaz dantelli bir maske görüp görmediğini sormak istedim ama bunun beni diskalifiye edeceğinden ve zavallı adamın kaderini belirleyeceğinden oldukça emindim.

"Elbette," dedi başını hafifçe eğerek. 'Sen-' diye bocaladı. 'İnanılmaz görünüyorsun.'

'Ah. Teşekkür ederim' dedim, onun sözleriyle içime yayılan mutluluk dalgasını durduramayarak. *Tamamen uygunsuz mutluluk*, diye azarladım kendimi. *Cidden, önceliklerinizi doğru belirleyin!* Pembe elbiseli bayanı arayarak çabalayarak ondan uzaklaştım. Onu fark ettim ama kendimi tanıttığımda parlak mavi gözlerinin etrafına uyumlu pembe bir maske taktığını görebiliyordum.

"Merhaba," dedi bir kadın sesi, kısa dreadlock'ları olan bronz tenli güzel bir adam elimi tuttu. Theseus'a kibarca başımı salladım ve sese döndüm. Kırmızı maske. Kahretsın.

'İyi akşamlar' diyerek ona gülümsedim. Dar, kırmızı bir elbise giyyordu, mürekkep siyahı saçları vardı ve güzeldi. 'Bu gece katıldığınız için teşekkür ederim. Elbisen çok güzel' dedim.

"Eh, katılmak gibi bir seçeneğim yoktu," dedi gülümsemesi yanaklarına ulaşmadan önce durdu. "Ben Minthe."

'Ah!' Minthe, Queen of the Underworld'ün şu anki öncüsünde olduğu gibi mi? Ne diye davet edilmişti?

'Görünüşe göre ortaya çıkmam için iyi bir form. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu öğrenmek istedim," dedi yüzünde bir alayla bana yukarıdan aşağıya bakarak. Tüm zorba alarmlarım kafamda aynı anda çaldı. İçgüdü omuzlarımın kasılmasına ve gözlerimin yere düşmesine neden oldu. Yine de onlar yaparken, parıldayan altın sandaletlerime ve eteğimin sıvı benzeri hareketine bir bakış attım. Harika görünüyordum, hatırladım. Ve bu benim lanet partimdi. Minthe sıkılmış bir sesle, "Beklediğim gibi, neden bu kadar önemli olduğunu gerçekten anlamıyorum," dedi.

Çenemi yavaşça kaldırdım ve omuzlarımı geri zorladım. Sevmeye başladığım satir tam doğru zamanda belirdi ve tepsisinden bir fincan tabağı yukarı kaydırđım.

Aynen, dedim basitçe, sonra bardaktan uzun bir yudum aldım. "Akşamın tadını çıkar," dedim soğukkanlılıkla, sonra yüz ifadesi kaşlarını çatarken ondan uzaklaştım. Hecate'in bana beşlik çıkmasını ya da en azından Skop'un Minthe'ye kaba bir şey demesini umutsuzca diledim, ama hissettiğim gurur dalgası şimdilik yeterliydi. Onu baştan sona tanıyordum. Ve sinmek yerine kendimi tutmuştum. Bunu yapabilirdim.

Sonunda mavi tüylü ve beyaz dantelli maskeli kadını gördüğümde, on dakika daha geçmişti ve kum baygın adamın uyluklarına kadar gelmişti. Görünüşe göre Selene denilen minyon

esmeri selamlayarak, maskesini yakından inceledim. Maskesinin sol tarafından kıvrılan zengin mavi bir tüy neredeyse bir ayak yüksekliğindeydi ve karmaşık beyaz dantel kenarlık maskenin kendisini çevreliyordu. Çok güzeldi, ama bir sarsıntıyla, onu bulduğuma göre ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. *Sadece ona sor! Ondan bir sonraki ipucunu iste!* Ama ya bu uygunsuz sayılırsa ve ben diskalifiye edilsem? Başka birinin hayatı tehlikedeyken böyle riskler alamazdım. Bir sonraki adımda ne yapacağıma dair bir fikir bulmaya çalışırken, narin parmağındaki devasa süt beyazı mücevheri işaret ederek otomatik pilota, "Bu harika bir yüzük," dedim.

'Neden, teşekkür ederim,' bana ışınladı. "Bu bir ay taşı."

'Ne güzel' diye yanıtladım. Sözleri bir ipucu muydu?

'İşte, neden denemiyorsun?' Yüzüğü çıkardı ve yüzündeki hafif yoğun ifadeyi fark ettiğimde ona parmağıma asla sığmayacağını söylemeye başladım.

"Teşekkür ederim," dedim onun yerine ve elimi uzattım. Küçük bir pufla, yüzük avucuma koyduğu anda başka bir parşömene dönüştü.

Rica ederim, dedi bana, sonra yakışıklı partneriyle konuşmak için arkasını döndü. Parşömeni aceleyle açtım.

Düzenli şekillerle dolu bir odada öne çıkmak

Bu alışılmadık gemi üzümünden yapılmış olanı tutacak

Üzümden yapılan şarap demek olmalı, diye düşündüm. Ve bir kap bir kadeh veya bardak olurdu. Yani alışılmadık şekilli bir şarap kadehi mi arıyordum? İçgüdüsel olarak Dionysos'un uzun boylu kadınlarla çevrili olduğu yere baktım, siyah pullu gömleği meşale ışığını yakalıyordu. Düğmesini bile yaptırmamıştı ve

dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamadım. Skop ayaklarının dibindeydi ve benim durduğum yerden dümdüz güzel bir orman perisinin eteğine baktığı anlaşıyordu. Gözlerimi devirdim, sonra ellerini taradım. Bütün gözlükleri bana normal görünüyordu.

Ellerindeki bardaklara bakarken gülümseyerek ve belli belirsiz isimlerini hatırlamaya çalışarak konukların arasında rahat bir şekilde gezindim. Bu akşama kadar tuhaf şekilli bir bardak gördüğümü hatırlamıyordum. Kum saatine gergin bir bakışla, çok düşündüm. En çok şarap kadehlerini nerede bulabilirim? Mutfaklar mı?

Hizmet eden satirlerin ve perilerin tam olarak nereden görünüp kaybolduklarını anlamam birkaç dakikamı aldı, ama izlerken odanın duvarlarından birinin tabanında parıldayan yıldızlar olmadığını, aksine bir gölge kütlesi olduğunu fark ettim. bu herhangi bir ayrıntıyı gizledi. Yavaşça yaklaştım ve büyülendim, yaklaştıkça daha az görebiliyordum.

"Işık ve gölgeyle bir yolum var," dedi ipeksi, pürüzsüz bir ses ve çok uzun boylu bir adam karanlığın içinden çıktı. En az sekiz fit boyundaydı ama inanılmayacak kadar inceydi. Oniks derisi vardı, kel bir kafası vardı ve uzun siyah bir cübbe giyiyordu.

"Siyah rengi iyi giydiğini görüyorum," dedim kibarca. Başını bana doğru eğdi.

'Yardımcı olabilir miyim?' O sordu.

'Oh, ben, ee, servis personelinin kontrol etmek istedim.'

'Nedenmiş?' Başını bana doğru eğdi, koyu renk gözleri inceliyordu. Onu açıkça sinir bozucu buldum.

"İyi bir ev sahibesi her şeyin üstünde olduğunu bilmek ister," diye gülümsedim. 'Adından zevk aldığımı sanmıyorum?'

Ben Erebus'um, dedi.

"Persephone," dedim elimi uzatarak. Almadı, ben de garip bir şekilde geri çektim.

"Erebus," diye tekrarlardım beynimi harap ederek. "Olimpos'ta yeniyim, bu yüzden yanılıyorsam beni bağışlayın ama, karanlığın tanrısı siz misiniz?"

"Ve gölgeler, evet," dedi.

'Yeraltında mı yaşıyorsun?'

'Yaparım. Hades benim ustam.'

"Yani bu yarışmayı hevesle takip ediyor olmalısın," diye gülümsedim.

'Olympus'un tamamı bu yarışmayı hevesle takip ediyor. Eğlenceye açlar.' Sesi kuru ve alaycıydı ve bu bende ondan uzaklaşmak istememe neden oluyordu.

'Pekala, binip personel ile kontrol etmeliyim. Tanıştığım memnun oldum' dedim.

"Gölgeleri geçmek için izne ihtiyacın olacak."

'Ah. Ve bana bu izni kim verecek?' Sıkıca sordum, cevabı bilerek ve içimde artan bir rahatsızlık hissi.

Bana ürkütücü bir gülümseme gönderdi.

'Bu ben olurdum.'

Arkamda kumda boğulan bir adam vardı ve bu salak oyun mu oynamak istedi? Yüzüme en sevecen gülümsememi yerleştirdim.

'Gölgeleri geçebilir miyim lütfen? Ziyafet planlarını ve şarap stokunu kontrol etmek istiyorum.'

"Ama tabii ki yapabilirsin," diye önümdeki boşluğu işaret etti.

Minnettarlığımı kazandın, diye yalan söyledim ve karanlığa adım attım.

YİRMİ BİR

Gözlerimi kırıştırdım, ılık balo salonunun nazik ortamından ve gölgelerin zifiri karanlığından sonra parlıyordu. Tıpkı benim dünyamda mutfakların bir işlevi olduğu gibi, uzun paslanmaz çelik tezgahlar kase ve tabaklarla kaplıydı ve baktığım her yerde hareketlilik vardı. Beyaz önlükler giyen periler ve insanlar, yiyecekleri kaşıkla tabaklara dolduruyor, tezgâhlar ve odanın arka tarafındaki büyük bir kil fırınlar dizisi arasında bir ileri bir geri koşuşturuyor, çınlama ve daha fazla gevezelik sesleri arasında birbirlerine bağıyorlardı. Derin bir nefes aldım ve sosisli sandviç kokusu hoşuma gitti. Sağıma baktım ve sunucular tepsilerini yeniden doldurmadan önce, daha fazla perinin onları farklı içeceklerle hızla doldurduğu sıra sıra farklı bardaklar gördüm. Onlara doğru yürüdüm, topuklarım karo zeminde tıkırdıyordu.

"Özür dilerim," dedim ve hitap ettiğim pembe tenli su perisi bir şişe doldururken başını kaldırıp ciyaktı. "Seni korkutmak istemedim," dedim çabucak, tezgahın üzerine mavi ve gazlı bir şey dökerken.

Neye ihtiyacınız var leydim? dedi, gözümünden kaçarak ve dökülenleri çabucak silerek.

"Garip bir soru, korkarım ama garip şekilli şarap kadehleriniz var mı?" Gözleri gözlerime kaydı ve başını eğdi.

'Aslında evet. Yaklaşık yarım saat önce buraya getirildi. Bize ait olmadığı için buradaki birine ait olduğunu düşündük.'

'Görebilir miyim lütfen?'

"Elbette leydim." Aceleyle bir dizi uzun metal dolabın arkasına gitti ve bir dakikadan kısa bir süre sonra *kare bir* şarap kadehiyle geri döndü. Taban, gövde ve fincanın hepsi mükemmel dik açılara sahipti.

"Ne tuhaf," dedim ondan alarak. Bir pufla gözden kaybolunca ağzı açık kaldı, yerini küçük bir parşömen parşömeni aldı. Rahatlama ve heyecan içimi ürpertti. *İki aşağı, iki kaldı* . "Yardımanın için teşekkürler," su perisine sııttım.

Rica ederim, leydim, dedi gergin bir şekilde, arkamı dönüp girdiğim gölgeler duvarına doğru hızla koşarken. Hızla okumaya devam ederken tomarı açtım.

*Bu haftanın en çok istenen şeyi
Topa ulaşmanın başka yolu yok*

Topa ulaşmanın başka yolu yok mu? Gölgelerin arasından geçtim ve kısa bir an için balo salonunun yumuşak, ısıltılı ışığı ve müziğe karışan ve sallanan şaşırtıcı giyimli konuklarla ne kadar güzel görüldüğünü fark etmemem imkansızdı. Dikkatimi tekrar parşömene vermeye zorladım. Sadece bu hafta en çok istenen şey? İnsanlar bu hafta baloya gidebilecekleri anlamına gelen ne isterdi? Cevap hemen bana geldi. *Bir davet* . Bu olmak zorunda. Odayı Hedone için taradım ve sonunda onu ve Morpheus'un Hecate ile konuştuğunu gördüğümde kalbim küçük bir sıçrayış yaptı. Arkadaşım, cildine boyanmış gibi görünen beyaz deri bir kedi kıyafeti içinde nakavt görünüyordu ve yüksek atkuyruğundan neon pembesi fırladı. Seksenlerden fırlamış gibi görünüyordu. Onlara doğru acele ettim.

'Persi!' diye bağırdı ona ulaştığımda ve yanağıma bir öpücük vermek için öne eğildi. Buna izin verildi mi? Hedone bunu anlatmamıştı. Boğucu tanrıçaya baktım ve bana güven verici bir gülümseme gönderdi. 'Lanet gibi seksi görünüyorsun!' diye bağırdı Hecate, beni bir kol mesafesinde tutarak ve beni baştan aşağı süzerek. ona ışınlardım.

"Seni gördüğüme sevindim Hecate," dedim resmen. Hecate gözlerini devirdi.

'Aman tanrım, burada tamamen düzgün olmalısın. Benden ziyade sen.' Söylemek istediğim şey, ' Masum bir adamı kahrolası bir kum saatine koydular ve aptal bir oyunu kazanamazsam onu öldürürler, sizin derdiniz ne arkadaşlar ' demek yerine biraz omuz silktim. .

"Beni uyardın." Gülümsedim. Bir sonraki sorumu dikkatli bir şekilde söylemek zorunda kaldım. Doğrudan soru sorma kuralını çiğnemek istemedim, bu yüzden ihtiyacım olanı istemek için zaten saçma sapan bir sebep bulmuştum. Hedone, balo davetiyelerini hiç görmedim ve ilk akşam yemeğinin ne zaman olduğunu söylediklerini bir kez daha kontrol etmek istiyorum. Üzerinde bir tane yok, değil mi?"

Hedone bana özür dilercesine gülümsedi ve onun dar siyah elbisesine baktı. Onu o lanet kum saati kadar kıvrımlı gösteriyordu.

Bu elbisenin içinde davetiye koyacak yer yok, dedi, boğuk sesi bir şekilde vurgulanmıştı. 'Üzgünüm.' Tam kalbim atmaya başlarken Morpheus konuştu.

Bende bir tane var, dedi ve lacivert yemek ceketinin iç cebine uzandı. Benim dünyamda kıyafet giyen bir avuç insandan biriydi. Kazdıkça kaşlarını çattı ve umutla nefesimi tuttum. Aha!' dedi sonunda ve bana siyah bir kart parçası uzattı.

'Teşekkür ederim!' Dedim ve altın kabartmalı kelimeleri okuyamadan davetiye bir pufla kayboldu, yerine dördüncü bir parşömen geldi. Hecate bana kaşlarını kaldırdı ve ona hızlıca gülümsedim. 'Yemekte görüşürüz!' Dedim ve kağıdı açarak onlardan uzaklaştım. Kalbim artık daha hızlı atmaya başlamıştı. Üç ipucu gerideydim ve bu sonuncusu henüz en kolayıydı. Kum saatindeki adama baktım. Kum kalçalarını geçmişti ve hızla göğsüne yaklaşıyordu. Parşömene tekrar baktım, odağımı keskinleştiren bir adrenalin dalgası.

*Sakin ve melodik, ruhları canlandırıyor
Apollo ve Hermes dünyaya bu hediye verdi*

Dudaklarımdan kaçan inlemeye engel olamıyordum. Son üç ipucu oldukça açıktı ama bu... Sakin ve melodik bir müzik öneriyordu. kürsüye baktım. Arpçıya çok sayıda müzisyen eşlik etmişti ve görebildiğim enstrümanların yarısının adını bile koyamıyordum. *Kahretsin* . Apollo ya da Hermes ile konuşmam gerekecekti.

Hedone'un Apollon'un Zeus kadar kalitesiz olduğundan bahsettiğini ve tanrılarla tanıştırıldığımda Hermes'in bana söylediği samimi sözleri hatırlayınca, kimi aramam gerektiği açıktı. Kızıl saçlı tanrıyı arayarak kalabalığı taradım. Hades dışındaki tüm Olimposlular göze çarpıyordu - hepsi hafifçe parlıyordu ve hepsi tamamen yaltaklanan maskeli insanlarla çevriliydi. Sonuç olarak, Hermes'i fark etmesi uzun sürmedi. Gülümsedim ve başımla etrafındaki varlıklara doğru ilerledim,

yanlışıyla on kollu çok kılı bir şeye sürtündüğümde alarmımı göstermemeye çalıştım.

'Persephone! Harika parti," Sonunda önüne geldiğimde Hermes bana ışınladı. Kısa kesilmiş saçları ve sakalı loş ışıpta parıldıyordu ve özenli maskesi sarı tüylü, kırmızının aynı parlak tonuydu. Siyah, geleneksel bir toga giyiyordu, tıpkı Zeus'un göğsünün çoğunu gösterdiği gibi. derin bir şekilde eğildim.

"Size misafirim demekten onur duyarım," dedim saygıyla. Gözlerini etrafta gezdirdi ve hala bize yakın olan insanlara baktı ve aniden odanın gevezeliği kesildi. Sanki kulak tıkacı takıyordum.

"Sen ve ben bir zamanlar arkadaştık. Bunu hatırlamadığını biliyorum ama unutmayacağım," dedi Hermes, sesi kristal berraklığında, yüzü açık ve neşeliydi. Konuşmasını bitirir bitirmez balo salonundaki ses geri geldi, yaylı çalgılar gevezelik boyunca yumuşak, rahat bir melodi yayıyordu. Hermes'e gülümsedim.

"Sana bir tanrı olarak ne tür şeylere hükmettiğini sormayı umuyordum," dedim. Sorularımın ne kadar doğrudan olduğu konusunda çok dikkatli olmam gerekiyordu. Müzik aletleri hakkında bir şey sorabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden konuşmayı onlara uydurmak zorunda kalacaktım. Gözlerimi devirmemeye çalışarak, bu benim parti konuşma gücümün bir testi olacak, diye düşündüm. Lanet olası kendini beğenmiş pislik tanrıları.

"Ateş et," dedi Hermes ve bir maşrapadan uzun bir yudum aldı.

"Eh, haberci tanrı olduğunu ve Hades için bazen ruh toplamak için çalıştığını biliyorum," dedim klasik çalışmalarımın hatırladıklarımı aktararak. "Ve şaka yapmakla ünlü olduğunu biliyorum." Hermes kıkırdadı.

'Eminim öyleyim. Senin şu küçük kobaloi arkadaşın, benim kendi kalbimin peşinden giden bir peri."

'Bildiğim kadarıyla henüz bana şaka yapmadı' dedim.

"Hayır, izin verdiğini sanmıyorum. Ama oldukça renkli bir geçmiş var," dedi Hermes, gözleri yaramazlıkla parlayarak.

"Peki, başka neyin tanrısısın?" Diye sordum.

Hırsızlar ve servet, dedi bana kaşlarını sallayarak. "Senin Hades'in tüm yeraltı minerallerine ve değerli taşlarına erişimi var, bu yüzden teknik olarak benden daha zengin. Ama kim ara sıra küçük bir soygunu sevmez ki?"

Senin Hades'in tabirini görmezden gelmeye çalışarak ona kaşlarımı kaldırdım .

"Yeraltı dünyasının kralından mı çalacaksın?" Hermes bir kahkaha patlattı.

'Ben herkesten çalarım canım kızım! Aslında, Zeus'un Apollo'dan çalıp paçayı kurtarmamdan çok etkilendiği için Olimposlu yapıldım!'

Apollon mu? İçimde bir heyecan kabarırken yüzümü kayıtsız kalmaya zorladım. Hermes ondan bir enstrüman mı çaldı?

'Ne çaldın?' diye sordum hızlıca.

"Ödül sığırı," diye içini çekti Hermes, özlemle uzaklara bakarak. Hayal kırıklığı üzerime çökerken omuzlarımin indiğini hissettim. 'Hey gidi günler.'

'Ah.'

'Çok kızdı. Onu sadece müzik sevgisine hitap ederek kazandım.'

'Müzik?' Dikkatim tekrar tanrıya kaydı.

'Evet. Liri icat ettim ve ona çaldım. O kadar çok sevdi ki, enstrüman karşılığında beni affetti.'

Lir, diye nefes aldım. Bu o olmalı. Müzisyenlerden birinin elindeki liri tanımaya çalışarak kürsüye döndüm. Sahneye çıkmanın ve ellerimi bir tanesine sokmanın ince bir yolunu nasıl bulacaktım? Orada birinin olup olmadığından bile emin değildim.

'Evet. Kaplumbağa kabuğu ve koyun bağırsağından yaptım. Oradakilerden hiçbirinin bundan çok etkileneceğini sanmıyorum," diye güldü Hermes, bakışlarını takip ederek. Gülüşü aniden kesildi ve gözleri büyürken ona baktım. 'Bu bana harika bir fikir verdi. Bunu izle," diye sıırttı. Ellerinin üzerindeki hava parıldadı ve üzerine yapışkan kırmızı ip bağlanmış büyük, boş bir kaplumbağa kabuğu birdenbire ortaya çıktı. Kokuyu duyunca yüzümü buruşturdum ve geriye doğru bir adım attım. "Koyun bağırsakları," dedi gözleri dans ederek.

"Sen ne..." diye ona sormaya başladım, ama elinin başka bir hareketiyle yok oldu, yerini güzelce oyulmuş ahşap bir lir aldı. Bir havlama ve sarsıcı bir ses geldi ve dikkatim sahneye kaydı. Müzisyenlerin arasında duran bir kadın, kaplumbağa kabuğu lirini uzatıyor, parmak uçlarındaki kırmızıya tiksinti ve şaşkınlıkla bakıyordu. 'Sen- onları değiştirdin!' Hermes, taklit etmekten kendimi alamadığım bulaşıcı bir kıkırdamayla gülmeye başladı. 'Bu iğrenç! Ve tamamen haksız!' sıçtım.

"Kesinlikle öyle," diye yanıtladı Hermes ve içkisini yudumladı. 'Ama aynı zamanda son derece eğlenceli buluyorum. Bunlardan yenisine ihtiyacım var," dedi boş bardağını kaldırarak. 'Bunu halletmen için seni bırakabilir miyim? İyi bir ev sahibesinin görevlerinden biri de diğer tanrıların fesatlarını gidermektir.' Göz kırparak liri bana uzattı.

'E-evet!' Dedim, elinden kapmamak için elimden geleni yaparak. Dokunduğum anda, bir puf, yerinde küçük bir metal küre ile kayboldu.

'Aha!' havladı Hermes. 'Yardım ettiğim için çok mutluyum! Kısaydı, ama bir zevkti Persephone," diye gülümsedi ve yanımdan geçti.

YİRMİ İKİ

Küçük metal topu ellerimde çevirdim, içimi umut ve beklenti doldurdu. Dürüst olmak gerekirse, kumda boğulan bilinçsiz bir adam olmasaydı, test aslında oldukça eğlenceli olurdu. Kürenin etrafına oyulmuş üç basit halka vardı, ama bunun dışında bana hiçbir ipucu vermedi. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

, ipuçlarının kum saatinin kilidini açacak bir anahtara yol açacağını söyledi. Kum saatine baktım. Kum adamın omuzlarının üzerinden düşüyordu. Küre daha önce gördüğüm herhangi bir anahtara benzemiyordu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Burası olabildiğince tuhaftı.

Hızla kum saatine doğru yürüdüm, benimle konuşmak için adım atan insanlardan özür diledim.

"Özür dilerim, vaktim olmayacak," dedim kibarca, tekrar tekrar, koridoru geçmem için geçen sürenin iki katına çıkmasına neden oldum. Lanet olası aptalca davranışlar. Sonunda kum saatine ulaştım. Odaya bir sessizlik çöktü ve omzumun üzerinden geriye baktığımda sınırlarım sızladı. Herkes beni izliyordu, şimdi nereye gittiğimi anlamışlardı. Tüm ipuçlarını çözdüğümü ve anahtarı aldığımı biliyorlardı. Bunu doğal olarak yapmamın bir yolu yoktu, ama bu kesinlikle beni diskalifiye etmez mi? Yorumcu kum saatini açmam gerektiğini söylemişti. Durdum, nefesimi tuttum, gür sesinin beni azarlamasını bekledim, ama balo salonunda yalnızca arp sesleri duyuldu. Çömeldim,

rahatlamam kısa sürdü. Kum saatinin çerçevesi, ortasında geniş bir levha bulunan kalın taban da dahil olmak üzere, pirinç gibi görünen bir malzemeden yapılmıştır. Plakada iki yuvarlak delik ve her birinin altında kısa bir yazıt vardı.

Masum ve suçlu .

kaşlarımı çattım. Bu ne anlama geliyordu? İçerideki adamdan mı bahsediyordu? Ayağa kalktım, camdan adamın uyuyan yüzüne baktım. Gözlerinin çevresinde derin kırışıklıklar vardı ama yaşından kırışıklık olamayacak kadar gençti. Düzenli ve kısa kum rengi saçları vardı. Suçlu mu yoksa suçsuz mu olduğunu nasıl bilebilirdim? Ve neyden? Sinirli bir şekilde tısladım ve derin bir nefes aldım. Bir yerlerde bir ipucu olmalı. Bu gıcık tanrılar bile bir bulmacayı çözülemez yapmaz.

Elimi bardağa koyup tekrar baktım. Boynuna bir şey taktığını anladım. Deri bir bant üzerindeydi ve küçük ve metaldi. Bir çeşit çekicilik. Tüy gibi mi görünüyordu? Gözlerimi kıstım, kum adamın boğazını ve kolyeyi örtmeye başladığında hafif çarpık camdan ayrıntıları görmeye çalıştım. *Bu bir hançerdi*, sonunda anladım . Neden boynunda bir hançer büyüğü olsun ki? Bunun Olympus'ta bir anlamı var mıydı? çenemi sıktım. Bir yabancı olarak, bir kez daha dezavantajlı durumdaydım. *Düşün, Persephone*. Hançerler genellikle masumiyetle ilişkilendirilmez. Cevap bu kadar siyah beyaz olabilir mi?

Bir yabancıyı herhangi bir şeyden suçlu görme düşüncesi beni rahatsız etti. Bana aptal oyunlarını oynattıran bu Olymposlu pislikler dışında. Derin bir nefes aldım. Bunca zaman kum saatindeki adamı masum bir görgü tanığı olarak düşünmüştüm, eğlence olsun diye. Ama ya tanrılar o kadar acımasız olmasaydı? Ya gerçekten hak eden birini seçmişlerse? Herhangi birinin kumda boğulmayı hak ettiğine ikna olduğumdan değil.

Hızlı bir hareketle, kendimi vazgeçirmeden önce küçük küremi 'suçlu' deliğe düşürdüm. Metal bir yuvarlanma sesi ve ardından bir tıklama duyuldu. Kum saatini izlerken kalbim

sıkışarak geri çekildim. Önce yavaşça, sonra daha hızlı, kum diğer yöne doğru hareket etmeye başladı, geldiği küçük boşluğu, olması gerekenden daha hızlı geri püskürttü.

"Tebrikler, Persephone!" Yorumcunun sesi tüylerimi diken diken etti. Az önce hüküm giymiş bir katilin hayatını kurtardın!

'Ne?' Sadece on metre arkamda duran sarışın adama bakmak için arkamı döndüm.

"Titan Kardeşliği'nin bir parçası olan bu adam, muhteşem Theseus tarafından adalete teslim edilmeden önce elliden fazla kişiyi öldürdü," diye parladı ve daha önce tanıştığım muhteşem adamı korkuyla işaret etti. Salonda bir alkış koptu ve Theseus başını salladı ve kadehini kaldırarak herkese gülümsedi. "Şölen için kısa bir ara vereceğiz, ardından ikinci testiniz başlayacak. Eğlence!"

Herkes heyecanla konuşarak ortaklarına dönerken Hecate, kadehini kaldırarak yanıma geldi.

Güzel, Persy, dedi bana ulaşırken.

'O hüküm giymiş bir katil mi?' ona boşaldım.

Evet, diye omuz silkti. 'Sorun ne?'

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. Tam olarak ne söylemek istediğimden emin değildim, sadece bunların bir şekilde gerçekten yanlış olduğuydu.

"Bizim dünyamızda suçlularla böyle baş etmiyoruz," dedim sonunda.

"Pekala, bu seni rahatsız ediyorsa, Yeraltı Dünyası'nın bazı karanlık bölgelerini ziyaret etmekten seni vazgeçiririm," dedi tek kaşını kaldırarak. "Olimpiyatçılar, suçluları renkli cezalandırmalarıyla tanınırlar." Bir nefes verdim ve servis yapan satiri aradım. O gazlı şaraba biraz daha ihtiyacım vardı.

Leydim, dedi küçük bir ses, birden bir tepsi belirdi.

"Teşekkür ederim." dedim ve bardağı yukarı kaldırdım. "İçmek istediğimizi nereden biliyorlar?"

'Bu onların işi ve bunda iyiler. Bu arada, ilk testi hızlı bitirdin. Yargıçlar etkilenmeli.'

"Hmm," dedim içkimden uzun bir yudum alırken. Alkol için tanrılara şükredin. Hızla içiyor olsam da, üç testi de sürdürecektik kadar ayık olmazdım.

Hekate'nin omzunun üzerinden, kırmızı masa örtüleriyle süslü, her biri sekiz kişilik bir takım yuvarlak masaların görüldüğünü gördüm. Büyük siyah tabakları ve kaseleri çevreleyen gümüş eşyaların sayısını gördüğümde, ziyafet görgü kurallarından geçtiğim için rahatladım. Yüksek bir gong sesi duyuldu ve insanlar masalara doğru ilerlemeye başladılar.

Nerede oturacaklarını nasıl bildiklerini anlamaya çalışarak başımı iki yana salladığımda Hecate, "Üst masa," dedi. 'Üst masadasın.' Odanın ortasındaki dikdörtgen şeklinde bir masayı işaret etti.

'Nerede oturuyorsun?' Ona sordum.

"Seninle," bana sırtıttı. "Patronun en sevdiği çalışanı olmanın avantajları."

"Bunun için tanrılara şükür," diye nefes aldım. Yakınlarda tanıdık bir yüz olması kesinlikle güvenimi artıracaktı.

"Aferin, tanrılar dedin!" Hecate bir sırıtışla bardağını benimkine doğru tokuşturdu. 'İlerleme kaydediyoruz.'

'Tanrılardan bahsetmişken... En üst masada bizimle mi oturacaksınız?'

'Hayır, biz aşağı halkla birlikte yemezler. Tanrılarla ziyafet vermek, bir vatandaşa verilebilecek en yüksek saygı göstergesidir.'

"Bir tanrıyla öğle yemeğine ne dersin?" Zeus'un dağının tepesindeki çöreklerimi düşünerek çabucak sordum. Bana saygı göstermesinin hiçbir yolu yoktu, değil mi? Hecate, muhtemelen yüzümdeki şaşkın ifadeye güldü.

"Endişelenme, hafif bir ferahlık için pantolonunun içine girmeye çalışan bir tanrı aynı değildir. Hepsiyle böyle bir şölen yapmaktan bahsediyorum.'

'Peki nerede yemek yiyorlar?' Masamıza doğru ilerlerken sordum.

'Kim bilir? Yoksa umursar mı? bir sandalyeyi işaret ederek omuz silkti. Oniks renkli tabakta güzel bir şekilde yazılı bir isim kartı gördüm. *Persephone* . Hecate masanın diğer tarafına geçti ve oturdu ama bana öğretildiği gibi ayakta kaldım. Tüm masa misafirlerimi selamlamam gerekiyordu.

Bir adam elime uzanarak, "Persephone, tanıştığımıza memnun oldum," dedi. Dudaklarım aralandı ve parmaklarım onunkilere dokunduğunda yüzüme bir sıcaklık hücum ettiğini hissettim. O *muhteşemdi* . Ve Morpheus gibi gizemli bir şekilde iyi görünmek ya da Zeus gibi yakışıklı bir çocuk değil, donuk, ağızdan salyalar akan, baş döndürücü muhteşem. Bir futbolcu gibi yapılıydı, geniş omuzlarını vurgulayan beyaz bir gömleği ve gözümü amansızca kalçalarına çeken alçak pantolonu vardı. Dikkatimi, tozlu sarı saçlarının kulaklarının etrafında kıvrıldığı ve gözlerinin mavi parladığı yüzüne çektim.

"H-merhaba," diye kekeledim. 'Geldiğiniz için teşekkür ederim.'

"Bunu dünya için kaçırmazdım," diye parladı ve yemin ederim dizlerim titriyordu. Dolgun dudakları büyüleyiciydi. Bir sandalyeye doğru ilerlemeye başladı ama onu durdurdum.

"Adını anlayamadım," dedim hızlıca.

'Ah, üzgünüm, sana söylememe izin yok.' Bana özür dileyen bir gülümseme gönderdi.

'Neden?'

Omuz silkti.

"Oyunlardan nefret et, oyuncularından değil," dedi göz kırparak. Onunla olan ilk büyüüm kayboldu ve bir hırıltıyı

bastırdım. Şimdi o piçler neyin peşindeydi? Bu testin bir parçası mıydı?

Birer birer insanlar elimi öperek ya da kibarca reverans yaparak yanıma geldiler ve hiçbiri bana isimlerini söylemedi. Tanıdığım beş kişiden sadece biri mavi tüylü ve beyaz dantelli maske takan kadındı. Adını araştırdım ama o akşam o kadar çok tanıtım olmuştu ki hatırlayamadım.

'Şölen başlasın!' bir ses çaldı ve aniden tüm tabaklarda rengarenk bir meyve belirdi. Sandalyeme oturdum, mevcut dizilimden doğru çatalı aldım ve bir nefes aldım. Gardımı bir anlığına indirmeyecektim - burada kesinlikle bir şeyler oluyordu.

YİRMİÜÇ

"Yani," dedim elimden geldiğince neşeyle. 'Nerelisin?' Sağ tarafımda oturan kadına döndüm. Balodaki herkes gibi güzeldi, omuzlarına düşen sıkı gümüş lüleleri ve dolgun yanaklarında çilleri vardı.

"Leo," bana gülümsedi. Aslan. Orası Zeus'un krallığıydı.

'Sen bir tanrıça mısın?' Diye sordum.

'Buradaki herkes bir tanrı. Senin dışında.' Konuşan kadına baktım. Kendisine dik dik bakan Hekate'nin yanında oturuyordu. Maskesi siyah ve kırmızıydı, kalın çizgiler renkleri bölüyordu ve aklıma Meksikalı güreş maskeleri geldi. Kafasında dağ gibi bir yığın siyah kıvrıkcık saç vardı ve iri göğüslerini vurgulamak için mükemmel oturan bir korsesi olan bir balo elbisesi giyiyordu. Onlara bakmamak için ciddi bir çaba sarf etti.

'Sen neyin tanrıçasısın?' Zoraki bir gülümsemeyle sordum.

"Bunu sana söyleyemem," diye omuz silkti ve bir somon parçasına sapladı. Meyve kursuna geçmiştik. 'Bu nedir? Senin boktan dünyandan mı?

Gözlerimin seğirdiğini hissettim ama yüzümdeki gülümseme devam etti.

'Bu somon füme. Ve evet, ölümlü dünyada oldukça popüler.'

'Eh, tadı bok gibi' dedi.

Burnumdan yavaşça nefes aldım ve masada henüz bir şey söylememiş olan diğer adama döndüm. O, baloda gördüğüm en

alçakgönüllü insandı. Normal bir bedendeydi, göğsünü çok fazla göstermeyen geleneksel tarzda bir toga giyyordu, kısa kesilmiş kahverengi saçları ve tüy veya süsleme içermeyen basit bir gümüş maskesi vardı. Unutulmaz bir yüze kayıtsız bir ifade takındı.

'Merhaba. Nerelisin?' Ona sordum. Yemeğinden bana baktı ve ateş içimde canlandı. Alevler görüş alanımı yalarken, önce uzak, sonra daha yüksek bir sesle çığlıklar kafatasıma girdi. Sonra, başladıkları gibi hızla geri çekildi, beni  atal bıçak takımında beyaz parmak boğumlu bir tutu la bıraktı ve az önce bana ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu. 'özür dilerim, bunu tekrar edebilir misin?' dedim göz kırparak, nabzım hızlanıyordu. Hades az önce bir yerlerde birine mi kızmı tı? O burada olmasa bile bu beni neden etkilesin ki?

"Ben senin henüz haberin olmadığın bir yerden geliyorum," dedi adam, ifadesi hala nötr ama kahverengi gözleri ciddi anlamda başka dünyaya ait bir şeyle dönüyordu. *Karanlık* bir şey . Acaba buna o mu sebep olmuştu?

Ah, dedim, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Büyük memeli kadın gözlerini devirerek, "Tanrım, çok dramatik konu uyorsun," dedi. Adam ona hafifçe gülümsedi ve somonunu yemeye devam etti. Abartılı bir i  çekti. "Seninle aynı seviyeye geleceğim Persephone, biraz hayal kırıklığına uğradım."

Bunu duyduğuma üzüldüm, dedim di lerimi sıkmamaya çalışarak. 'Ak amınızı nasıl iyile tirebilirim?'

"Eh, Oceanus'un burada olacağını ummu tum. Önümüzdeki hafta büyük bir toplantı var ve söylentilere göre her şeyin merkezinde o var. İçeriden bilgi almak istedim.' Maskesinin ardındaki gözleri kehribar rengine parlıyordu ve onlara baktıkça ona daha çok sinirleniyordum.

Oceanus'un da burada olmasını isterdim, ama korkarım Titanları kontrol edemiyorum.

Eh, bununla oldukça arkadaş canlısı görünüyorsun, dedi başparmağını Hecate'ye doğru sallayarak.

'Bir dakika ne?' Ağzındaki yemeğini yutup omuz silerken Hecate'e baktım. 'Sen bir Titan mısın?'

Büyük memeli kadın homurdandı.

"O, bu odadaki en güçlü varlıklardan biri, elbette öyle."

'Neden bana söylemedin?' Ona sordum. Neden önemli olduğundan emin değildim ama bir şekilde önemliydi. Mirasından bahsetmek için hiçbir nedeni olmamasına rağmen ihanete uğramış hissettim. Ama Titanların hepsinin bir işkence çukurunda olması gerekiyordu, değil mi?

'Hiç sormadın mı? Neden fark eder?'

"Ah Hekate, insan dünyasındaki acınası ölümlüler bile Titanların kaybedenler olduğunu bilir," dedi koca göğüsler. Ona dik dik baktım ama Hecate öksürdü ve bana baktı.

'Titanların soyundan geliyorum, evet. Hades birçok Titan'a iş verir. Başka bir şeye geçelim mi? Annen nasıl?' Tabağında yeni beliren sosisli sandviçe gülen güzel adama döndü.

'Bu ne?' bana bakarak sordu.

"Bu bir sosisli sandviç," dedim, dudaklarına bakar bakmaz yüzüm kızardı.

'Sarı şey ne?'

'Hardal.' Bıçağını aldı ve içimden küçük bir kakhaha kaçtı.

'Hayır, böyle' dedim ve kendi sosislimi aldım. İlahi bir tadı vardı ve içimi bir memleket özlemi sardı. *Yakında evde olacaktım.* Masanın etrafındaki herkes kendi sosisli sandviçlerini aldı ve yemeye başladı, grubun içinde minnet dolu mırıltılar yankılanıyordu.

Ateşli adam aniden Hecate'ye dönerek, "Annem çok teşekkürler," dedi. "Bu geceyi dört gözle bekliyordu. Sanırım daha sonra planladığı bir şey var.'

'Senin annen kim?' Diye sordum.

Ah, güzel Persephone, o kadar kötü görünüyor ki hiçbir sorunuza cevap veremiyorum, dedi ve bana bakarken midemde bir şey çırpındı. "Sanırım onun bir Olympian olduğunu söylemek aldatmak sayılmaz," dedi ve bana tekrar göz kırptı. *Göz kırpan adamlar senin tipin değil. Göz kırpan erkekler senin tipin değil*. Kafamın içindeki ilahiye sarıldım ve ona bir teşekkür anlamında başımı salladım.

'Yani, New York'ta mı yaşadınız?' dedi daha önce tanıştığım mavi maskeli bayan.

'Evet, biliyor musun?' diye heyecanla sordum. İlk defa biri bana evden bir şeyden bahsetmişti.

'Evet çok iyi. Geceleri canlanan bir diyar.' New York'un kendi krallığı olması fikri hoşuma gitti ve ona sıcak bir şekilde gülümsedim.

"Pekala, Hades Denemelerini kazanırsan, ay ışığıyla aydınlanan şehirleri görmeye veda edebilirsin," dedi koca göğüsler. "Aslında güneş ışığına veda öpücüğü de verebilirsiniz."

Bu kadın neden bu kadar baş belasıydı? Bahse girerim Hedone'un beni uyardığı kişilerden biriydi, bu daha sonra evli bir adamla gizlice kaçmak olur, diye düşündüm. Onu koruyor olsaydım lanetlenirdim.

Gong aniden geldi, beni düşüncelerimden ayırdı ve yorumcunun sesi çabucak onu takip etti.

'İyi akşamlar Olimpos! Umarım konuklar yemeklerinin tadını çıkarıyordur? Kısa bir aramız olduğu için tatlılarını beklemek zorunda kalacaklar... Persephone'nin ikinci testi!' İlkinin yanında, içinde hâlâ bilinçsiz bir katil bulunan yeni bir kum saati parıldadı. İçini görmeye çalışarak yeni cama baktım. İlkinden çok daha küçüktü ve boş görünüyordu, ta ki bir parıltıyla alt yarıda bir kadın görünene kadar. Dizlerinin üzerindeydi, başı bir yana sallanıyordu, böylece bir yığın siyah saç göğsünün üzerine dökülüyordu. Bağırsaklarım daraldı ve toptan almaya başladığım her türlü zevk elimden kayıp gitti, yerini bu oyunlardan yeni bir

tiksinti aldı. Bu insanların ne kadar boktan olduğunu unutmak çok kolaydı ve ben rahatlamaya başlamıştım. O bir hataydı.

"Gördüğünüz gibi, bu daha küçük bir kum saati ve kum çok daha hızlı düşecek. Bu test için fazla zamanın yok, Persephone.' Bana ışınlandı, sonra ortadan kayboldu, hemen yanımda küçük bir ışık parlaması ile yeniden belirdi. Bana altın bir küre uzatırken sinirlerimin yüzüme yansımalarını engellemeye çalıştım. 'Bu testi tamamlamak ve o kadının hayatını kurtarmak için bu anahtarı ayırmalı ve doğru parçayı masanızdaki doğru misafirle eşleştirmelisiniz. Hiç soru sormayabilirsiniz. Hazır mısınız?'

'Eee-' dedim ama daha sözümü bitirmeden sözümü kesti.

'Güzel, başlayalım!'

İçgüdüsel olarak kum saatine baktım ve nefesim kesildi, kumun ne kadar hızlı düştüğünü görünce içimde bir panik yükseldi. Ortadaki delik öncekinden daha büyüktü ve kum saatinin tabanı zaten tamamen kaplanmıştı. Kum kadının kafasına ulaşmadan önce beş dakikadan fazla vaktim olacağını düşünmemiştim. Masaya döndüm, küreyi yüzüme doğru kaldırdım. Topu incelerken oda tamamen sessizdi. Üzerinde hiçbir şey yoktu, hiçbir işaret, yazı veya desen yoktu. Bununla ne yapmam gerekiyordu? Sonuncusunun içine oyulmuş üç yüzük vardı. Son küredeki halkaları hayal ederek her iki tarafını da ellerimle kavradım ve büküm. Rahatlamam için bir tıkırtı oldu ve hareket hissettim, sonra her şey ellerimde parçalanırken metalle uğraştım. Önümdeki masaya iki parça düştü, bir çınlamayla tabağıma çarptı ve yüzümün kızardığını hissettim. *Umrunda değilmiş gibi davran* , diye düşündüm, Hecate'nin sert tavrını yönlendirmeye çalışarak. *Olympus'un geri kalanının senin sakar olduğunu düşünmesi önemli değil; önemli olan bu kadının hayatını kurtarman.*

Tüm parçaları masanın üzerine koydum, onları elimde çevirdim ve ipucu aradım. Bana, küre boşluğunun merkezi olan bir Paskalya yumurtasını kırmayı hatırlattı. Masamda beş tane

bilinmeyen misafirim olduğu için mantıklı olan beş parça vardı, artı Hekate. Kim olduğunu bildiğim için bu testin bir parçası olmadığını varsayıyordum.

"Ah," diye mırıldandım, balo salonunda daha fazla ışık olmasını dileyerek, kabuğun kırık parçalarından birini yüzüme kaldırırken. İçi boyanmış, küçücük ve narin, bir hilal ayı seçebiliyordum. Bakışlarımı sessiz masadaki misafirlerime çevirerek bir sonraki parçayı aldım ve içinden bir ok geçen küçücük bir kalp bulana kadar yakından baktım. Diğer üç parçayı olabildiğince çabuk kontrol ettim, küçük bir kafatası, çatlak bir kase ve çeşmeye benzeyen bir şey buldum. *Hadi Persephone, çalış.* Beş sembol ve beş misafir. Hiçbiri bana adlarını ya da tanrılarının ne olduğunu söylemeyecekti. Konuklar sembollerle *eşleşmelidir* . Döndüm ve kum saatine baktım. Kum zaten kadının belindeydi. *Yoğunlaşmak!*

Benim dünyamda kalp ve ok aşk tanrısının simgesi idi. Yunanca adını hatırlayamadım ama şehvet tanrısı ve Afrodit'in oğlu olduğunu biliyordum. Muhteşem bir adam olması gerektiğine dair hiçbir şüphe yoktu, çünkü bu, Olympian annesi hakkındaki konuşmayı ve onun bana pis şeyler yaptığını düşünmeden onunla konuşamadığımı açıklardı. Üzerinde kalp olan parçayı aldım ve masanın üzerinden ona uzattım. Alırken bana sırtı ve artık onu göremememe rağmen yorumcunun sesi odanın her tarafında cınladı.

'Doğru! Eros, arzu ve seks tanrısı!'

Bunun için tanrılara şükürler olsun, diye düşündüm ama biraz rahatladım. Tek kolay buydu. *Tamam, sırada ne var?* Kafatası... Gözlerim sıradan adama kaydı. Bakışları ateşi görmemi ve çığlıkları duymamı sağlayan sade adam. Kendime kararımı ikinci kez tahmin etme zamanı vermeden, kafatası parçasını ona uzattım. Alırken dudakları zar zor hareket etti ve yorumcunun sesi bir kez daha gürledi.

'Doğru! Thanatos, ölüm tanrısı!'

İçimden bir ürperti geçti. Lanet olası ölüm tanrısının yanında yemek yiyordum ve bilinmiyor mu? Faydasız düşünceyi bir kenara ittim ve bir parça daha aldım. Ay. Üç kadına baktım ve o akşam erken saatlerde bir konuşmanın anısı kafamda canlandı. Yüzüğünü hayranlıkla izlediğimde mavi maskeli kadın , *"Bu bir ay taşı, " demişti.*

'Selen!' Adını hatırlayınca yüksek sesle bağırdım. New York'u geceleri canlandığı için sevdiğini söyledi. Elbette bu onu ay tanrıçası mı yoksa gece mi yapardı? Derin bir nefes alarak, üzerinde ay olan küre parçasını ona uzattım. Bana kocaman bir gülümseme verdi ve bu sefer yorumcu konuşurken içimi biraz olsun rahatlatmasına izin verdim.

'Doğru! Selene, ay tanrıçası!'

Kum saatine baktım. Kum, kadının göğsünü yeni kapatmaya başlamıştı. Sadece birkaç dakikam daha vardı, emindim. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı ve son iki parçayı elime aldığımda adrenalin içimin titrediğini hissettiriyordu. Kırık bir kase ve bir çeşme. Leo'lu genç ve güzel kadınla aptal saçlı koca göğüslü pisliğin arasına baktım ve dudagımı ısırdım. Her iki sembolün de ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kase kırılmıştı... Kırık şeylerin bir tanrıçası var mıydı? Ve çeşme... Deniz ya da su tanrıçası olamaz, o kesinlikle Poseidon'du? Ünlü çeşmeleri düşünmeye çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi. Kırık kase ne anlama gelebilir? Sadece karıştırılan şeyleri temsil edebilir mi? Hangi durumda kesinlikle sefil baş belası olmak zorundaydı? *Bunu yanlış anlarsan, bir kadın ölür.* gözlerimi kapattım. Artık çok terliyordum. Doğru cevabın ne olduğunu bilmiyordum.

YİRMİ DÖRT

İçgüdülerinle hareket et, Persephone.

Güzel genç kadın kesinlikle kırık bir şeyle eşleşmedi. Ama kesinlikle bir şekilde kırılmış olarak görebildiğim kaba, aşındırıcı kadın. Derin bir nefes alarak gözlerimi açtım ve kırık kase parçasını büyük göğüslere uzattım. Alırken yüzündeki kaş çatma beni rahatlamış bir şekilde sarkıtmama neden oldu. Eğer kaşlarını çatıyorsa, o zaman haklıydım. Döndüm ve son parçayı diğer bayana verdim ve sırtıttı.

'Doğru! Anlaşmazlık tanrıçası Eris ve gençlik tanrıçası Hebe!'

Tanrıların her biri sırayla kendi parçalarını uzattı ve onların soluk bir mor parıldamalarını, sonra sahiplerine uzanmış ellerini bırakıp masanın ortasına doğru süzölmelerini izledim. Küçük bir ışık patlamasıyla yeniden birleştiler ama bu sefer altın kürenin etrafına üç halka oyulmuş. Ayağa kalktım ve öne doğru uzandım, havada asılı duran anahtarı aldım ve kum saatine doğru aceleyle koştum. Kum kadının omuzlarına ulaşmıştı ve çenesinden sadece birkaç santim ötedeydi. Kum saatine ulaşır ulaşmaz çömeldim, anahtarı sokacak deliği arayarak daha fazla yazı bekledim. Ama hiçbirisi yoktu. Yüzümü buruşturup küreyi koyacak yer aradım.

'Anahtarı nereye koyacağım?' Yüksek sesle sordum, ayağa kalkıp umutsuzca kum saatinin çerçevesini tararken içimi panik kapladı. Delik, yazıt, hiçbir şey yoktu. Sessizlik sorumla karşılaştı ve gözlerim kadının yüzüne kaydı. Kum çenesini geçiyordu ve saniyeler içinde ağzını kapatacaktı. 'Nereye gidiyor?' Bağırdım, midem o kadar çok kasıldı ki elimi metalin üzerinde gezdirmeye başladığımda ağrıdı. Parmak uçlarım kum saatinin üst kısmına ulaştığında sıcak hissettiler ve daha dikkatli hissederek çılgınca hareketlerimi durdurdum. Sadece tepeye ulaşabildim ve orada ne olduğunu görmemin hiçbir yolu yoktu, ama metalin kenarına oyulmuş bir kanal hissedebildiğimden emindim. Kum alt dudağını kaplarken kadının yüzüne son kez bakıp uzandım ve anahtarı kum saatinin üstüne ittim. Metalin metale çarpma sesini duyduğumda nefesimi tuttum, emin olun bu topun yuvarlanma sesiydi. Sonra bir tıkırtı sesi geldi ve zamanlayıcıdaki kum bir anda yukarı doğru fırlamaya başladı. Bir an için kadının kumun ters yönde hareket etmesinden boğulacağını sandım ama ben bir şey yapamadan kum saatinin alt yarısı berraktı. Göğsünü izlerken kalbim boğazıma yapışmış gibi hissettim, sonunda hareket ettiğini gördüğümde rahatlatma dizlerimi güçsüz hissettirdi. Nefes alıyordu.

Odayı bir alkış sesi doldurdu ve Hekate'nin yüksek sesle bağırıldığını duydum. Bu insanların nesi vardı? Yumruklarımı iki yanıma sıkarak duygularımı dizginlemeye çalıştım. Bir kişi neredeyse ölüyordu ve tenis falan izliyormuş gibi alkışlıyorlar mıydı? Buradaki tek arkadaşım Hecate bile bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu kavrayamamış gibiydi. *Artık başka bir dünyadasın. Sadece devam et ve eve git.*

Yüzüme sabitlediğim gülümsemenin daha çok bir yüz buruşturma gibi görüldüğünü bilerek döndüm, ama daha iyi bir şey aklıma gelmedi.

"Bu saçmalık," dedim sıkılı dişlerimin arasından, gülümseyen dudaklarımı güçlkle oynatarak ama kelimeleri yüksek sesle söylemem gerekiyordu. Biraz daha iyi hissettim.

'O olduğunu biliyorum. Ama iyi iş çıkarıyorsun,' dedi kafamda bir ses ve gülümsemem soldu.

'Hades mi?' Sözü göndermek için dumanlı formunun görüntüsünü kullanarak düşünceyi ona yansıttım.

'Evet.'

'Neredesin?' İnsanlar kocaman donmuş yoğurt kaselerine tıkıyorlardı ve artık hiçbirisi bana bakmıyordu.

'Seyretme.'

'Geri geliyor musun?'

'Evet.'

"Sen... diğer Denemelerde bana yardım ettin."

'Evet. Tatlımı ye.'

Uzun bir nefes verdim ve yavaşça masaya doğru yürüdüm.

Eros, "İyi iş çıkardın Persephone," diye parladı.

"Teşekkür ederim," dedim dalgın dalgın.

"Oooh, birileri bu düzenden memnun değil," dedi Eris, maskesinin ardında gözleri parıldayarak. "Sorun ne, mükemmel Persephone?"

"Cidden Eris, rahat bırak," dedi Hecate, ağzına yoğurt kaşıkla doldururken gözlerini devirerek. 'Persy, bu şeyler harika, neden Amerikan yemeklerini özlediğini anlayabiliyorum.'

Şimdi Hebe olduğunu bildiğim kadın, "Çok lezzetli," dedi. Anlaşmazlık tanrıçasını kasten görmezden gelerek ona döndüm.

"Acaba bana söyleyebilir misin Hebe, çeşme seni nasıl temsil ediyor?" Ona kibarca sordum.

Ah, bu gençlik pınarı, dedi neşeyle. 'Belki biraz belirsiz, ama halletmene sevindim.'

"Teşekkür ederim," dedim ve hevesizce kaşığımı yoğurduma daldırdım. İştahım kaybolmuştu. 'Yapmadım, gerçekten. Kırık olanın sen olmadığını biliyordum. Toplu bir nefes alımı oldu ve doğrudan Eris'e baktım. İfadesi karanlıktı, dudakları bir hırlamayla kıvrıldı ve bakışlarında zehir vardı.

Bir hafta önce böyle bir bakış beni çok korkuturdu. Bir hafta önce, söylediklerim için yaltaklanıp özür dilerdim. Kahretsin, bir hafta önce, bunu söylemezdim.

Ama işim bitmişti.

Başkalarını eğlendirmek için çarpık bir kukla olarak kullanılmaktan kızgın, korkmuş ve bıkmıştım ve şu anda sinirimi bozabileceğim tek kişi masanın karşısındaki zorbaydı. Ben de gidecektim.

Haklısın, kırıldım, dedi Eris, sesi neredeyse mırıldanmıştı. 'Ne kadar kırıldığımı bilemezsin. Ve başkalarını kırmaktan ne kadar zevk aldığımı.'

Bir fikrim var, dedim ona. 'Senin gibi bir sürü insanla tanıştım. Kahretsin, buraya geldiğimden beri birkaç kişiyle tanıştım.

Ah, saf küçük Persy. Korkarım yanıyorsun. Henüz benim kadar boktan biriyle tanışmadın. Bir istisna dışında, onunla evlenmek için yarışuyorsunuz. Peki bu seni ne yapar?'

Savunmasızlık içimde bir anda ateşlendi. Hades bir zorba değildi. Oldukça korkutucu olabilir ama onun, Minthe, Erebus veya Zeus gibi değildi. Onun olmadığını *biliyordum* . Cevap vermek için ağzımı açtım ama sağduyu tam zamanında devreye girdi. Balonun hostesiydim. Ve Eris, zalim görüldüğü kadar zekiydi. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum ve kendi partimde olay çıkarmam için beni tuzağa düşürmesine izin vermeyecektim. Onun kazanmasına izin vermeyecektim.

"Bu beni lanet olası bir gizem yapıyor," ona gülümsedim ve ayağa kalkıp sandalyemi geri ittim. Bütün oda bana döndü ve Eris başka bir şey söyleyemeden bardağımı kaldırdım.

'Dans zamanı!' Yüksek sesle duyurdum ve bu sefer iki kişinin hayatını kurtardığım zamanki acıklı alkışlar yerine gerçek bir tezahürat aldım. Havaya ihtiyacım vardı ama bu aptal yeraltının gidecek, nefes alacak hiçbir yeri yoktu. Klostrofobi üzerime baskı yapmaya başladı ve akşamın başında netleşen kurallar kafamda yankılandı. ' *Topu bırakamazsınız.* ' Bütün bu çılgın delillerle burada sıkışıp kaldım. Kalbim göğsümde çırpınmaya başladı, nefesim çok sığıdı. *Sakin ol, çıldırma,* diye kendime talimat verdim, gözlerim odanın içinde dolaştı. Bir yerlerde saklanabileceğim sessiz bir köşe olmalı. Uzaktaki duvara, kum saatlerinin karşısındaki duvara doğru yürüdüm, ter omurgamdan aşağı akmaya başlarken yanından geçtiğim herkese gülümsedim, kaygım daha da arttı. Sütunların birbirine daha yakın görüldüğü bir alan bulunca durdum ve bir an için kimseyi göremedim. En yakındaki sütunun soğuk mermerine minnetle yaslandım, uzun, yavaş bir nefes aldım. Muhtemelen biri gelmeden önce sadece birkaç dakikam vardı, ama ne bulursam alırdım. İşlerimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı, hepsi bu.

Bir sürü iyi giyimli katille yeraltında mahsur kaldığım gerçeği hakkında fazla düşünmeseydim, o zaman iyiydim. Ama ayrılamayacağım bilgisi kafamı doldurmaya çalıştığım herhangi bir olumlu düşünceye yol açar açmaz, oda tekrar etrafımı sarıyor gibiydi. Evde olsaydım ve çevrem bunalmış olsaydı, herkesin yapacağı şeyi yapardım - dışarı çıkarım. Biraz hava al. Hava. Kafamı boşaltmak için sadece birkaç soğuk hava nefesi. Ama bu kadar basit bir şey bile ulaşılamazdı.

Aptal, aptal yer, diye yüksek sesle tısladım. 'Nasıl olur da hiçbir yerin dışarısı olmaz?'

"Sana söyledim, dışarısı var. Sen onun dışındaydın."

Hades sesi beni sıçrattı ve bir an için kafamda olduğunu sandım ama sonra önümde karanlık bir duman dalgalandı.

'Evet, lanet olası görünmez bir köprüde! Ne tür bir pislik bunlardan birini icat eder? Ve dışarısı boktan, büyüyen hiçbir şey yok, hatta bir esinti bile yok!' O tam olarak gerçekleşmeden önce kelimeleri havladım, onu doğru dürüst göremediğimde daha cesur hissettim.

"Bir esintiye ihtiyacımız yok," diye yanıtladı Hades sonunda, duman dalgalanmayı kesip insansı formu tamamlarken ses tonuna bir savunmacı dokunuşla. Sesinde cılız bir ses yoktu.

"Pekala," diye mırıldandım, gözlerimi yere indirip öfkeyle yere bakarak. Titreşen bir vuruş başlamıştı, melodik orkestranın yerini kendi dünyamı çok daha fazla anımsatan bir müzik aldı.

'Üzgünsün?' Hades sonunda bana sordu.

'Evet. Evet, üzgünüm.'

'Niye ya? İyi yapıyorsun.' Sıcak yaşlar arkamı yakmaya başladığında, dumanı gözlerinde arayarak yukarı baktım. Hayal kırıklığı onlara neden oluyordu ve ben vücuduma lanet ettim. Gözyaşları bana yardımcı olmaz, sadece daha zayıf görünmeme neden olur.

'O kim?' diye sordum, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

'Kim?'

ona boşaldım.

'Kim? Sence kim? Eğlence için neredeyse öldürdüğünüz kadın!'

Döndü, kum saatine doğru baktı.

Bilmiyorum, dedi sonunda. Ağzım açık kaldı, midem bulandı.

'Bilmiyor musun? Ölseydi umursar mıydın?'

'Numara. Onu tanımıyorum.'

Başımı iki yana salladım, bu yerin benden kaçmasına karşı tahammülüm son noktaydı.

'Sizin derdiniz ne millet? Nasıl bu kadar kendini beğenmiş, bu kadar duygusuz, bu kadar.... canı olabiliyorsun?'

Duman titredi ve bir gümüş parıltısı gördüm. Konuştuğunda, buzlar geri geldi ve yılanların görüntüleri kafamın içine döküldü, cildim süründü.

"Yeraltının Kralıyla konuşuyorsun. Ölülerin efendisi. Kadim ve her şeye gücü yeten ve hayal bile edemeyeceğin işlere tanık olan.' Dumanlı form büyüdüğüce istemeden sütuna doğru büzüldüm. 'Benim yaşadıklarımı yaşasaydın, tanrı kardeşlerimin birbirlerine yaptıklarını, çevrelerindekiyle yaptıklarını görseydin... Sen farklı düşünürdün.'

ona baktım. Diğer tanrıları mı suçluyordu?

"Yani onlar kadar barbar değil misin?" Fısıldadım.

"Ah evet, Persephone. Evet benim. Aslında, çoğundan daha kötüyüm.' Eris'in sözleri kafamda belirdi. "Henüz benim kadar boktan biriyle tanışmadın. Bir istisna dışında, onunla evlenmek için yarışıyorsunuz."

'Niye ya? Sen... ölümün tadını çıkarıyor musun?' Kelimeleri güçlükle ağzımdan çıkardım. Cevabı duymak istemediğimi biliyordum. Hades o kadar hızlı parladı ki beynim onu zar zor algıladı.

'Bu rolü hiç istemedim. Ama o benim. Ve ben onu yerine getireceğim.' Bu ne anlama geliyordu?

'Bu bir cevap değil.' Uzun bir duraksama oldu ve yemin ederim, müzikten atılan kalbimi duymuş olmalı.

Hayır, dedi sonunda, sesi sakinleşti ve öfkesi azaldı. 'Ölümünden zevk almıyorum. Ama benim dünyam. Olmak zorunda olduğum kişi buydu. Bu konuda sizin kadar duyarlı olsaydım, gerçekten de çok fakir bir kral olurdum.'

Kaşlarımı çatarak sütuna hafifçe yaslandım.

"Siz insanlar..." diye tekrarlardım. "Ama daha önce insan değildim." Klostrofobi beni tekrar bastırdı, içimde inşa ettiğim kendi benliğimin bir parçasından ayrılma hissi. Ölüme senin kadar kayıtsız kalamam. Ben olamazdım. Sesimin yalvaran

tonunu duyabiliyordum ve o anda neyden bu kadar korktuğumu, ondan ve bu dünyadan bile daha çok korktuğum şeyi anladım.

Ya bir zamanlar bu insanlar gibi olsaydım?

Ben buralıyım, bu adam bir zamanlar benim kocamdı. İnsanların acı çekmesinde hiç eğlence buldum mu? Hades'in yüzüne bakarken midem bulandı ve gözümünden tek bir sıcak yaş süzülerek yanağımdan aşağı süzüldü.

Aniden, durduğu yerden duman çıktı ve sonradan anladım ki siyah, puslu bir balonun içindeydim. Hızla etrafıma baktım, artık ne müziği ne de başka bir şeyi duyabildiğimin ve bizi çevreleyen kalın duman bariyerinin ötesini göremediğimin farkındaydım.

'Ne-' diye başladım ama Hades'i görünce sözlerim uçup gitti. *O oydu* . Gerçek o, dumanın altında. Yüzüne, dönen gümüş rengi gözlerine bakarken nefesim kesildi ve çaresizlik içimi doldurdu. *Ev. Evdeydi. O benimdi.*

Kafamı iki yana salladım ve beynimde dolaşan kelimeleri temizlemeye çalıştım.

"Hiç zalim olmadın Persephone. Sen adil ve naziktin ve ben..." diye sözünü kesti, güzel yüzünden umutsuz bir hüznün dökülüyordu. Kendime engel olamadan ona doğru bir adım attım ve elini yanağıma kaldırdı. Başparmağını tenimde çok yavaş bir şekilde gezdirdi ve tek gözyaşımı sildi. Dokunuşuyla vücuduma elektrik çarptı. Dokunuşu sıcaktı ve nedense soğuk olmasını bekliyordum. İçimdeki hayal kırıklığı yine kabardı. Çok az şey biliyordum ve daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bu yerden nefret ediyorum," diye fısıldadım ve irkildi. 'Lütfen, lütfen bunun bir zamanlar benim evim olduğunu anlamamı sağla. Çünkü öyle olduğunu biliyorum. olduğunu biliyorum.

'Her zaman böyle değildi. Sen gelmeden önceydi ve yine sen gittikten sonraydı. Ama sen buradayken..." Gözleri benimkilere takıldı. "Hiçbirinin var olamayacağını düşündüğüm bir yere ışık

ve hayat getirdin." Boğuk bir sesle konuştu ve sözleri Olympus'a geldiğimden beri oluşturduğum tüm zihinsel zırhı parçaladı.

Beni sevdi. Bunu yüzünde görebiliyor, kırık sesinde duyabiliyor, heyecan verici dokunuşunda hissedebiliyordum. Bunca zaman, New York'ta tek başıma geçirdiğim o yıllar ve bir yerlerde biri beni bu kadar çok sevdi. Ve hiç bilmiyordum.

YİRMİ BEŞ

Hades'e baktım, aklım dönüyordu. O bir tanrıydı. Yeraltı dünyasının kralı, ölülerin efendisi ve az önce yanağımdan bir gözyaşı sildi.

"Işık ve hayat," diye tekrarlardım, midem kelebeklerle dolmuş gibi hissediyordum. 'İstedğin şeyler burada mı, burada mı?'

'İlk başta değil. Ben sadece seni istedim. Arzu, sözleriyle içimi parçaladı ve gözlerinin yeni bir şeyle parladığını gördüm. Lanet olası Afrodite, diye mırıldandı. Ona kaşlarımı kaldırdım ve o iç geçirdi. 'Onun müziği, onun gücü. Bunu her zaman balolarda yapar ve duman ancak bu kadarını dışarıda tutabilir. O güçlü.

Aşk güçlüdür, diye mırıldandım. Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

'Görmek? Bu onun gücü. İkimizi de... yumuşatıyor.'

'Yumuşak?' Onu tanımlamak için kullanacağım son kelime buydu. Daha önce giydiği kıyafetlerin aynısını giyiyordu, kot pantolon ve boynu açık siyah bir gömlek. Teni parlıyordu ve ona dokunmayı dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

'Evet. Yumuşak ve... tutkulu. Yaptığı şey bu. Başımı eğdim, gömleğini gergin göğsünün üzerine kaldırdığı görüntüsünü netleştirmeye çalıştım.

'Ne yaparsın ? '

Bu büyük bir soru.

"Diğerlerime cevap vermeyeceksin."

'Adil değil. Şimdi bir sürü cevap verdim.'

Ateş ve odun dumanı kokuyordu.

Kamp ateşi gibi kokuyorsun, dedim ona.

'Sevdin mi?'

'Evet.' Ona biraz daha yaklaştım, müziğin alçak ritmi şimdi içime süzülüyor, kalçalarım kendiliğinden sallanmaya başlıyordu. 'Vücudumun kontrolünün bende olmamasından hoşlanmıyorum ama.'

"Afrodit'in gücü sana zaten istemediğin hiçbir şeyi yaptırmaz," dedi sessizce. yüzüne baktım. Gözleri şimdi açlıktan canlıydı, derin, parlak ve nefes kesici. Yavaşça uzandım ve çenesine dokundum. Tüm vücudumda bir heyecan nabzı attı, tüm kaslarımı sıktı ve içimde lezzetli bir şekilde ısı birikmesine neden oldu. Onu istiyordum. Hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok. Düzensiz bir nefes aldı, sonra eli yüzümdeydi ve kendine doğru kaldırdı. Dudaklarımız birleşti ve çekirdeğimde bir ateş patladı. Dili dudaklarımın arasında kıvrılırken zevk beni yuttu ve fiziksel olarak acı çektiğim kadar güçlü arzu beni tamamen ele geçirdi. Ellerimi saçlarına ittim, onu kendime çektim, onu tatmak için can atıyordum. Ona olabildiğince yaklaşmak için parmak uçlarımın üzerinde duruyordum ve vücudumu onunkine sıkıca bastırıyordum. Kolu sırtımı sardı ve sonra beni kaldırdı, dudakları benimkilerden ayrıldı ve aç bir şekilde çenemi, boğazımı öptü. Bacaklarımı beline sıkıca sararken başımı geriye attım, dokunuşunun verdiği zevk beni titretti. Uyluklarımın arasına ihtiyaç dalgaları çarpıyordu ve parmaklarımı saçlarına dolarken doğru düşünemiyordum, dudakları boynumdan yukarı doğru hareket ediyordu.

Seni özledim, diye mırıldandı tenime doğru. Tanrım, seni özledim. Bir yanımda onun beni ilk kez öpmediği gerçeğine

söverken bile içimden küçük bir inilti kaçtı ama bunu daha önce yaptığımı hiç hatırlamıyordum.

"Sana ihtiyacım var," dedim nefes nefese. Ve bu doğrudu. O anda onu içimde hissetmek, vücudunu benimkiyle kaynaştırmak, bu vahşi arzuya bir kurtuluş bulmak için dünyada her şeyi yapardım.

Aniden geri çekildi, gözleri benimkilerle buluşurken biraz vahşiydi.

Ama sen beni sevmiyorsun. yüzüne baktım. Ona karşı hissettiğim arzu, şimdiye kadar yaşadığım herhangi bir duygu kadar derindi, ama aşk? Hayır. Onu sevmiyordum. Onu zar zor tanıyordum. Ve bildiğim şey çelişkili ve kafa karıştırıcıydı. Açıkça çok uzun bir duraklama bırakmıştım, ifadesi sertleşti ve beni belinden kaldırdı, dengesiz bir şekilde sandaletlerime geri oturttu. İçimden bir karışıklık geçti. 'Elbette istemiyorsun. Sen evlendiğim kadın değilsin. Sen yeni birisin.'

Gözlerimi kırıştırdım, ona verdiğim fiziksel tepki, sözlerini düzgün bir şekilde çözmeyi imkansız hale getirdi.

"Ben Persephone," dedim kalın bir sesle.

'Bunu kendimize yapmamalıyız. Burada kalamazsın ve bu aptallık olur.'

'Ne?' İçime bir yumruk yemiş gibi hissediyordum, içime öfkeyi tırmandıran içi boş bir kayıp ve reddedilme duygusu, nabzımı hala hızlandıran tutkuyla besleniyordu. "Seni sevmediğim için mi bana kızgınsın? Yeni tanıştığım bir adam mı? Etrafı ölümle çevrili bir adam mı?"

Dudakları aralandı ve gümüşü gözlerinde simsiyah bir şey parladı. Fark ettiğimi fark etmeden geriye doğru bir adım attım, sıcaklık düşerken kollarımdaki tüyler diken diken oldu. *Bilerek korktuğumda soğuktur, demişti bana.*

İşte bu yüzden kalamazsın küçük insan, diye tısladı. Ve aslında bir sürüngenmiş gibi tısladı demek istiyorum.

Etrafımızdaki karanlık duman aniden dalgalandı ve ona doğru koştu, partinin müziği ve sesi bana fiziksel bir çekiç gibi çarptı.

'Hade!' diye bağırdım ama çok geçti. O ortadan kaybolmuştu.

Harcanmamış arzu ve gerilim içimi parçaladı ve Hekate bana doğru sendelerken, boğazımdan sürünerek çıkmaya çalışan çığlığı güçlkle bastırdım.

"O duman balonunu biliyorum," diye geveledi. "Sen ve Hades anladınız oooooon." Yüzünde aptal bir sırıtişla bana kaşlarını kaldırdı.

'Sarhoş musun?'

'Evet.'

Hades'in kalıcı tadını, içimde dalgalanan küçük heyecan nabızlarını ve onları takip eden öfke ve korku dalgalarını dağıtmaya çalışarak ellerimi yüzümü ovuşturdum.

"Hecate, bana daha önce ne olduğunu anlat. Neden ayrıldım? Tanrılar neden tüm anılarımı aldı?'

'Persy, lütfen-' diye başladı ama ben ona bağırdım.

'Hecate, ben çok ciddiym, artık bıktım!'

Yüzü somurttu ve bir elini beline koydu.

"O zaman âşık çocukla işler iyi gitmedi," dedi sonunda. Dişlerimi gıcırdattım, öfke bedenimin hissettiklerimi barındıracak kadar büyük olmadığını hissetmeme neden oldu. Patlamaya hazırdım.

'Söylemek. Ben. Ne. Olmuş.' Kelimeleri birer birer tükürdüm ve Hecate yüzünü buruşturdu.

'Peki. Ama eğer Hades..." sözleri gong'un sesiyle aniden kesildi.

'Numara! Hayır hayır hayır!' Ama yorumcunun sesi öfkemi bastırdı.

'Üçüncü ve son test için herkes hazır mı? Bu gerçekten iyi bir tane, sana söz veriyorum! güzel bayan nerede Haydi Persephone'ye!'

Gözlerimi kapattım, umutsuzca kalp atışımı yavaşlatmaya, sakinleşmeye çalıştım. Bir test daha. Sadece bir tane daha. Bunu yapmak zorundaydım, yoksa zavallı bir piç kumda boğulurdu. Ama ondan sonra, biri bana bilmem gerekeni söyleyene kadar pes etmedim.

Yavaşça ve sakince odanın ortasına yürüdüm, hissettiklerimin tam tersini görmeye çalıştım. İlk ikisinin yanında yeni bir kum saati belirdi. İlki kadar büyüktü ve şu anda boştu. diye baktım. *İşte bu yüzden onu sevemezsin* , diye hatırlattım kendime. İnsanların ölmesi umurunda değil. *Yine de onu becermek istiyorsun* , aksine benim aksim devreye girdi. Aptal, lanet olası kötü çocuk çekiciliği. Ama içten içe bunun bundan çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Hayatımda daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim.

'Peki, hazır mısın?' yorumcu sordu bana, kum saatinin yanında nerede durduğunu. ona kafa salladım. Olmasam da bir zerre önemi yoktu. "Üçüncü testiniz için..." diye başladı, ama şiddetli bir çarpışma onu boğdu ve herkes dikkatini sesin kaynağına çevirdi. Erebus'un daha önce koruduğu karanlıktan turuncu bir ateş parlaması ve uzaktan bir çığlık geldi. *Mutfak ateşi* ilk içgüdümdü ama sonra tanrılar ve sihir dünyasında olduğumuzu hatırladım. Mutfak yangınları bu kadar rahatsızlığa neden olmaz, değil mi? Bir ateş daha parladı, sonra gölgelerden bir kuş fırladı ve nefesi kesilen tek kişi ben değildim.

Kanat açıklığı devasaydı, kolayca benimkinin üç katıydı ama en çok dikkat çeken şey bu değildi. Bütün yaratık yanıyordu. Hiç kuş değilmiş, anka kuşuymuş, anladım. Kanatlarının güçlü bir vuruşuyla, en yakınındaki tüm masa örtüleri alev aldı ve en yakınında duran insanlar yoldan çekildi. Beyaz bir parlama oldu ve odanın ortasında aniden Hades'in dumanı belirdi, bir kol

yukarıda tutuldu. Anka kuşu kanatlarının ortasında dondu ve kalbim boğazıma sıçradı.

'Bunun anlamı ne?' Hades soğuk, tıslayan sesiyle kükredi. 'Bu, üzerinde anlaştığımız Yargılama değildi!' Beyaz bir parıltı daha oldu ve Zeus yanında belirdi, gözleri mor şimşekler çakarak canlıydı.

'Ah ama bu çok, çok daha iyi! Görünüşe göre bir geçit kırıcın var, ağabey. Karışmanı yasaklıyorum," diye alay etti. Sıcaklık düştü.

Kendi bölgeme izinsiz girenlerle muhatap olmamı mı yasaklıyorsunuz? Kim olduğunu sanıyorsun?' Hades tısladı.

"Ben senin kralınım," diye yanıtladı Zeus, Hades'in üzerine yükselecek kadar hızla büyüyerek. 'Kum saatini doldurun! Persephone'nin yeni sınavı, misafirlerini bu haşereden kurtarmaktır!'

'Ne?!' diye bağırdım ve kum saatinde küçücük bir şekil görmeye başladım. Yemin ederim, figürü tanıdığımda kalbim bir an için atmayı bıraktı.

Üsküp oldu.

YİRMİ ALTI

"Bekle, bununla savaşmamı bekleyemezsin, ben insanım!" diye bağırdım, iki tanrıya geri dönerken anka kuşu hala arkalarında havada donmuştu.

'Sen ölümsüz bir kraliçe olmak için yarışan bir insansın. Sana söyleneni yapacaksın," dedi Zeus, gözleri kısılmış ve güzel dudaklarında alaycı bir tavırla.

'Kardeş, bu çok uzak!' Hades'in sözleri onlarda çaresizlik duygusu uyandırdı ve yüzünü ona dönerken Zeus'un gülümsemesi bir an için kayboldu.

"Fazla ileri giden sensin, Hades," dedi sessizce ve iki tanrı arasındaki gerilim, birbirine kilitlenmiş bakışlarında zehir artarken içimi korku sardı. Zeus geri adım atmayacaktı. Skop boğulmadan önce bir anka kuşunu öldürmem gerekecekti. Kobaloi'nin ölmesi düşüncesiyle boğazım tıkanmış gibiydi, gözlerimin arkasında yine ısı yanıyordu. Benim yüzümden ölecekti çünkü onun tüyünü ben seçtim. Bu adil değildi, yanlış bir şey yapmamıştı. Onun işi insanları güldürmektir, Allah aşkına, arkadaşım olduğu için neden cezalandırılırsın ki?

"Üzgünüm," diye umutsuzca düşündüm, beni duyamayacağını ama ona söylemesi gerektiğini biliyordum. "Üzgünüm, Üsküp."

'Henüz özür dileme, beni buradan çıkar!' çaresiz sesi yanıtladı.

'Üsküp! Sen baygın değil misin?' Çıplak gnome formunda derin bir uykudaymış gibi tüm dünyayı aradığı kum saatine bakmak için döndüm.

"Bir sprite'ı tamamen yok etmek çok zor. Vücudum işe yaramaz, ama benimki gibi bir beyni uzun süre kullanamazsınız." Meydan okuyan sözlerini duyunca kalbim şişti ve kararlılık korkumla savaşımaya başladı. Parlak bir ışık tekrar dönmeme neden oldu ve Hera, Hades ile Zeus'un arasında, tavus kuşu tüyüyle muhteşem ve büyüleyiciydi.

Yeter, dedi, sesi melodik ve yatıştırıcıydı. Olympus izliyor ve onlara eğlence sözü verdik. İyi şanslar Persephone," dedi ve sonra üçü ortadan kayboldu. Parlak ışıktaki gözlerimi kırıştırdım, sonra anka kuşu Hades'in büyüünden kurtulup devasa kanatları bana doğru çırparken üzerime bir ısı dalgası çarptı.

'Hadi hadi hadi!' Skop'un sesi beni harekete geçirdi, sistemime yayılan adrenalin atışları midemi bulandırdı ama bacaklarıma sahip olduğumu bilmediğim bir hız ekledi. Hades'le geçirdiğim andan itibaren birikmiş tüm gerginlik kaslarıma dökülüyor gibiydi ve kuştan olabildiğince uzağa koşarken sahne alanına doğru koşarken kendimi güçlü hissettim. Gıcırtilı bir ciyıklama attı ve ardından kanatlarını daha sert çırparak odanın mağaramsı tavanına doğru yükseldi. Ne yapıyordu? Onunla o kadar uzaktaki birkaç saniyemi, herhangi bir zayıflık belirtisi arayarak onu incelemek için harcadım. Parlak sarı çengelli gagası ve aynı renkteki gözleri ile vahşi görünüyordu. Vücudunun büyük kısmı kıpkırmızıydı ve tüylü kanatlarından yuvarlanan alevler turuncu bir gölgeyi neredeyse beyaz bir uca kadar yakıyordu. Havada doğruldu, yüzü bana dönüktü, devasa kuyruk tüyleri aşağıyı gösteriyordu ve alevler onlardan yere doğru dans ediyordu. İnsanlar balo salonuna dağılmıştı, çoğu farklı renkte parlıyordu ve ben onların kendi güçlerini kullandıklarını, gerekirse kendilerini savunmaya hazır olduklarını varsaydım. Yine de

hiçbiri bana yardım edemezdi. Ve gücüm yoktu. Yavaşça eteğimi kenara çektim, *Faesforos'u uyluğumdaki* kılıftan çıkardım. Elimde iyi hissettirdi, ama yanan devasa kuşa doğru tuttuğumda pozitifliğim bir dalış yaptı. Böyle bir silahı nasıl kullanacaktım ki? Beynimin küçücük bir kısmı, görmezden gelmeye çalıştığım düşünceyi dile getirerek, boru hattına ulaştı. *Öldürmek için fazla güzel*. Akılsız bir iskelet bir şeydi, ama bu? Acayip muhteşemdi. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda sadece havada asılı duruyor, bana bakıyor ve bana hiçbir zarar vermiyordu. Neden öldüreyim?

"Merhaba," diye seslendim, aptal hissetmemeye çalışarak. Odada bir yerde bir kahkaha duydum. Büyük ihtimalle şu koca memeli cadı Eris. Anka kuşu kanatlarını çırpı. 'Lütfen gider misin?' diye sordum elimden geldiğince kibarca. Bu sefer daha yüksek bir kahkaha duydum ve bu bir erkek sesiydi. Ankanın gözleri aniden siyaha döndü ve odadan bir ses gürledi.

"Bunca yıldan sonra buraya geri dönebileceğini ve sorun olmayacağını mı düşünüyorsun? Affedileceğini mi?"

Tenim etrafımda büzüşüyormuş gibi hissettim, buz gibi korku içimden süzülüyordu. Bu kişi benim için buradaydı. Ve benim bilmediğim bir şey biliyorlardı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye bağırdım. 'Olimpos'a ilk kez geliyorum.'

'Yalanlar! Yaptığın şey yüzünden Tartarus'ta çürümeyi hak ediyorsun!'

'Neden bahsettiğini bilmiyorum!' Sesimdeki korkuyu saklayamıyordum. Korkum karşımdaki canavardan ya da sesin sahibinden değil, söylediği sözlerdendi. *Ne yapmıştım?*

Bir öfke havlaması oldu ve tekrar konuştuğunda ses inanamayan bir tıslamaydı.

"Söylediklerin doğruysa, suçların için seni cezalandırmak yerine tanrılar, geçmişini unutman için Lethe nehrinden içmene izin mi veriyor? Adaletsizlik rakipsiz!' Son cümle o kadar

gürültülüydü ki istemsizce ellerimi kulaklarıma kapattım. Anka kuşu başka bir delici çığlık attı, sonra bana doğru atıldı.

'Anka kuşunu kontrol edeni bulup onu öldürmelisin, kuşu durduramazsın!' Koşmaya başladığımda Skop'un sesi kafamda yankılandı.

'Benimle konuşamazsın, diskalifiye olurum ve seni öldürürler!' Ona çılgınca söyledim. Cevap gelmedi ve mide bulandırıcı bir an için bunu yapıp yapmadıklarını merak ettim. Arkamı dönerken savruldu, anka kuşu arkamdan kükrüyordu ve sırtımda yakıcı bir sıcaklık hissettim. Kum saatine doğru koştum, yaklaştıkça en büyük korkularım doğrulandı. Kum o kadar hızlı düşüyordu ki, ben ona ulaşmadan Skop ölecekti. Bir çığlık atarak *Faesforos'u tutan kolu geri çektim* ve hançeri kum saatinin ince cam ortasına, iki yarının birleştiği boyuna fırlattım. Camın üzerindeki metalin sesini kıymık bir çarpma izledi ve içimi bir rahatlama kapladı. Umduğum gibi, yapının en zayıf kısmına çarpmıştım ve kum şimdi kırık kum saatinden yere fışkırıyordu. Skop içeride yığılmış halde kaldı ama kafasında kum yoktu. Nefes alabiliyordu. Ona ulaştığımda eğildim, kılıcımı kırık cam parçalarının arasından almaya yetecek kadar durdum, sonra sağa döndüm. Şimdi kum saatini kırarak tanrıların benimle nasıl başa çıkacağı konusunda endişelenemezdim, bununla daha sonra yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bir başka ısı patlaması bana kuşun hemen arkamda olduğunu söyledi ve koşarken umutsuzca odayı taradım. Skop birinin kuşu kontrol ettiğini söyledi, ama kim? Burada yaklaşık seksen kişi vardı. Eris, Minthe veya Erebus olabilir mi? Hepsi benden hoşlanmadıklarını açıkça belirtmişlerdi. Ama o ses... O kadar bastırılmamış bir nefret ve öfkeyle doluydu ki - hiçbirisi bütün akşam benimle etkileşime girip sonra böyle havaya uçamazdı, kesinlikle.

Gözlerim, odadaki zayıf ışık yayan insanlara çekildi ve birkaçı vardı, ben odadan geçerken hepsi aceleyle yolumdan çekildi,

eteğim uçuştı ve anka kuşu kuyruğumdaydı. Etrafında derin kırmızı bir enerji çatırdayarak ışık saçan Eris'in yanından koştum. Bu onun işi olmasa bile bundan zevk alıyordu. Hâlâ onu bıraktığım odanın arkasında duran Hecate'nin yanından geçtim. İçinden mor bir alev yayılıyordu, gözleri süt beyazıydı. O ne yapıyordu?

'Gölgeler. O gölgelerde.' Ses zayıftı ama Skop'undu.

'Nereden biliyorsunuz?' Dedim rotamı değiştirerek ve daha önce ziyaret ettiğim mutfaklara yönelerek. Cevap yoktu. Yaklaştıkça karanlıkta sarı kıvılcımlar görebiliyordum ve hançer kolumu tekrar kaldırdım. Ama yavaşlamış olmalıyım çünkü ağrı bileğimi deldi ve yukarı bakarken neredeyse *Faesforos'u düşürüyordum*. Anka kuşu keskin pençelerini koluma sarmıştı ve ayaklarımdan çekilirken nefesim ciğerlerimi terk etti. Pençeleri çıkarmak için diğer elimle uzanmaya çalıştım ama kuş yana kıvrıldı ve diğer tarafa fırlatıldım. Daha yükseğe çıkıyorduk ve ben gölgelere baktım. Sarı kıvılcımlar giderek parlıyordu ve bir figürün ortaya çıktığını fark ettim. Bir erkekti ve gözlerindeki cinayet dışında tamamen sıradan görünüyordu. Etrafındaki güç ateş, enerji ya da elektrik olabilirdi, emin değildim ama teninde parıltıydı, anka kuşunun üzerindeki alevler gibi ondan sıçradı ve dans etti.

"Ölme zamanı, Persephone."

Serbest olan kolumu yukarı kaldırdım, hançeri hareketsiz elimden diğerine geçirdim ve kuşların devasa pençesine elimden geldiğince sert bir şekilde sapladım. Tepki vermedi. Hızlı düşünerek bacaklarımı altına aldım ve kendimi daha yükseğe fırlatmak için sert bir tekme atmaya çalıştım. İşe yaradı ve siyah pençenin üzerindeki ateşli bacağı kesmem için bana fazladan birkaç santim verdi. Bir ciyaklamayla, şey kolumu serbest bıraktı.

Kahretsin, düşmeye başladığımda aklımdan geçen tek şey buydu, bir masaya çarpma kadar defalarca tekrar etti. Tahta ağırlığının altında parçalanıp katlandı ve bir anlığına masa

örtüsü beni içine çekti ve hiçbir şey göremedim. Verdiğim nefes için nefes nefese yuvarlandım ve kuş beni yerden sadece bir buçuk metre yukarı kaldırdığı için sessizce teşekkür ettim. Ayağa kalktığımda etrafımda bir sıcaklık yükseldi ve hala bacaklarıma dolanmış olan masa örtüsünün alevler içinde olduğunu gördüğümde vücudumu bir panik sardı. Faesforos'u malzemeye *sapladım* ve çabucak parçalara ayırdım, tökezleyerek ondan uzaklaştım ve yolumu bulmaya çalıştım. Oradaydı. Sarı büyüye sahip adam, yavaşça bana doğru yürüyor.

'Neden benimle kendin yüzleşmiyorsun?' Seslendim, sözlerim nefes nefese kalmış pantolonların arasından geliyordu.

Benim korkak olduğumu mu ima ediyorsun? Yaptığın zulümlerin sonucundan kaçan sen mi?' Fury sözlerini yuvarladı ve etrafındaki sarı enerji daha da dans etti, ama kuş olduğu yerde kaldı.

"Yaptığımı bilmediğim bir şeyin bedelini ödeyemem," dedim ağırlığımı vererek ve hançerimi kavrayarak. Bana ve tüm dünyaya, bu korkunç şeyin ne olduğunu söyleyebileceği korkusu, benim onu konuşturma ve anka kuşunu uzak tutma ihtiyacımla savaştı.

Sen bir katilsin, diye tısladı. Sözleri bana bir balyoz gibi çarptı. Hayır, bunun doğru olmasına imkan yoktu. Nasıl olabilir? Bırak bir insanı öldürmeyi, bir böceğe ya da bitkiye zarar veremezdim. *Sen evlendiğin kadın değilsin. Sen yeni birisin.* Hades'in sözleri inkarımı yarıp geçti ve boğazımdan safra yükseldi. Lütfen, lütfen, hayır. Bu doğru olamazdı.

"Sana inanmıyorum," diye boğuldum ve adam bana dişlerini gösterdi.

'Onu benden aldın. Sevdığım her şeyi benden aldın.' Acı, keder ve delilik gözlerini doldurdu ve suçlamasının doğru olup olmadığına inandığından hiç şüphem yoktu.

"Özür dilerim," dedim yanıma gelirken. 'Eğer doğruysa, üzgünüm.'

'Pişman olmak için çok geç! Onu geri getiremezsen, ölmelisin!'

Etrafından sarı enerji fışkırdı ve ıstırap beni tüketti. Kaslarımı parçalayan, dayanamayacağım kadar şiddetli spazmlara neden olan bitmeyen bir elektrik şoku gibiydi. Ama ben daha ayağa kalkamadan kolu dışarı fırladı ve ben sarsılıp çılgılık atarken beni boğazımdan yakalayarak tuttu. 'Bundan daha kötüsünü hak ediyorsun.' Dişlerinin arasından havayı emdiğini, beni kendisine yaklaştırdığını, sonra üzerime tükürdüğünü, tükürüğünün yanağımdan aşağı kaydığını zar zor fark ettim. Kör edici acı sayesinde sadece bir düşünceyi işleyebildim. *Durdur*. İçimdeki diğer her şey kapanıyordu ama hayatta kalma içgüdüm pes etmeyi reddediyordu. Kolum santim santim yükseliyordu. Adamın gözleri çileden alev alev yanarken ve artık göremeyecek kadar ağrı yoğunlaşırken, *Faesforos'u* kaburgalarına gömdüm.

YİRMİ YEDİ

Beni hırıltılı bir çığlıkla yere bıraktı ve ben de güçlükle fark ettiğim sert bir çatırtıyla dizlerime çarptım. Karnım kabarmaya başlayınca ellerimin üzerine düştüm. Acıdan mı yoksa bir adamı bıçakladığım gerçeğinden mi hasta olduğumu bilmiyordum, başım çok hızlı dönüyordu. Öğürme arasında havayı yutmaya çalıştım, ağrı azaldı ama görüşüm hala bulanıktı. *Katil* . Bana katil demişti. Olamazdım ve henüz... Onu öldürmeye çalıştım. *Seni  ld recekti!* Kafamdaki mantıklı ses suçluluk ve korkuyu bastırmaya çalıştı ama başaramadı. Kendimle yaşayamadım, başkasının olmamasının sebebi ben olduğumu bilerek her gün nefes alamadım. *Lütfen, lütfen ölmesine izin verme* , diye dua ettim başımı yavaşça ona çevirerek. Sırtındaydı, bir tarafının altında koyu kırmızı kan birikiyordu. Gözlerimden yaşlar s z l rken ona doğru ilerledim.

' zg n m,  zg n m,  zg n m.' Kelimeler ağzımdan döküldü, ağzımı dolduran asit gibi tadı. diye bağırdı ve ben sustum. Sonra hareket etti, yaralanmamış tarafına yuvarlandı. *O hayattaydı.* Tanrılara şükür, hayattaydı. Topuklarımın  zerine oturdum ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. 'Ne yaptım?' diye bağırdım. 'Söyle bana, senden kimi aldım?'

Karım, dedi, sesi boğuk çıkmıştı. Karımı  ld rd n.

Bir ışık o kadar parlak bir şekilde parladı ki, acı yine başımı yaktı ve bir an için bayılacağımdan emindim. Limitime ulaşmıştım.

'Numara!' Bir kadın sesi bağırdı ve gözlerimdeki yaşları ve bulanıklığı temizlemeye çalışarak öfkeyle kırptırdım. Yavaş yavaş oda yeniden odak noktasına geldi.

Athena önümüzde, dumanlı Hades ve Hekate'nin önünde duruyordu. Mor enerji Hecate'den yuvarlandı ve Hades normal boyutunun üç katıydı ve dumanı titreşiyor gibiydi.

"Yargılanmak zorundasın, Persephone. Duruşma bitti," dedi Athena, sesi acımı gideren bir merhem gibi, zihnimi sakinleştirdi. Üç yargıç nazikçe parıldayarak önümde belirdi.

'Ama ona ne olacak? Ona yardım etmelisin!' Çaresizce mermerin üzerinde kanayan adamı işaret ettim. Hades'in dumanı titredi ve Athena bana gülümsedi ve elini adama doğru salladı. 'Onun hükmü de gelecek, ama şu an için güvende.'

'Bekle, bu ne anlama geliyor?' Ona sordum, ama yorumcunun sesi odanın içinde gürledi.

'Eh, bu gece gerçekten tedavi gördük millet, kim düşünebilirdi ki?' Sanki karşılık olarak anka kuşu kanatlarını çırparak herkesin üzerinde yükseldi. İşlem görmüş? Bu bok şovu bir tedavi olarak mı görüldü? Şimdi yargıçların Persephone'nin bu geceki tartışmalı eylemleri hakkında ne düşündüğünü görelim. Radamantus?'

"İki jeton," tombul yargıç bana gülümsedi.

'Aeakus?'

"Sıfır jeton," dedi Aeacus, mavi teni odadaki yumuşak meşale ışığını yansıtırken.

'Mino'lar mı?' Bilge adamın bana verdiği delici bakış tamamen üzerimdeydi. İçimi parçalayan o uğuldayan duyguyu dizginlemek için elimden gelenin en iyisini yaparak ona karşılık verdim.

Kuralları çiğnedin Persephone. Arkadaşını kurtardın.'

Bu onun hatası değil, lütfen onu cezalandırma, diye fısıldadım.

'Yapmayacağız. Sadakat gösterdin. Ve bu misafirperverlikten daha değerlidir.' Bana bir saniye daha baktıktan sonra konuştu.

'İki jeton.'

Önümde bir kutu belirdi, kapağı açıldı. Tohum sandığıydı ve içinde iki nar tanesi daha vardı. Onlara baktım, sonra tekrar yargıçlara baktım. Bunların önemli olmadığını nasıl göremezlerdi? Az önce beni karısını öldürmekle suçlayan bir adamı bıçaklamıştım ve bu manyaklar nar taneleri mi dağıtıyordu?

"Hafızamı bana geri ver," dedim, sesim beklediğimden daha yüksek ve netti.

Minos bana hafifçe gülümsedi ve üç yargıç da gözden kayboldu.

'İşte bu millet! Hades Denemelerinin Birinci Turunun sonu ve Persephone sadece hala hayatta olmakla kalmıyor, aynı zamanda mevcut liderin ilk turun sonunda yaptığından daha fazla jetona sahip. Kim tahmin edebilirdi ki! İkinci Tur için yeni bir diyarı ziyaret edeceğiz ve buna bayılacağınızı biliyorum!' Yorumcu gözden kayboldu ve Athena öne çıktı.

Hades, davetsiz misafirinle ilgilenebilirsin.

'Bekle-' demeye başladım, ama aniden sıcaklık düştü ve Hades'in yolundaki diğer her şeyle birlikte dizlerimin üzerinde odanın diğer tarafına savrulдум.

Dönen duman yaralı adama doğru hareket ederken saf bir korku beni sardı. Aklımın bir köşesinde çığlıklar yükselmeye başladı ve artık tanıdık gelen kan kokusu burun deliklerimi doldurarak zaten boş olan midemi bulandırdı.

'Durmak!' Bu kelimeyi ağlamaya çalıştım ama hiçbir şeş çıkmadı. Balo salonunun duvarına yapıştırmıştım ve Hades

kanayan adama ulaştığında gözlerimden yaşlar döküldü. Bir tıslamayla dumanlı kollarını havaya kaldırdı ve adam yarasından kan fışkırarak havaya uçtu. Tenim o kadar soğuktu ki zorlukla hissedebiliyordum ve odadaki herkesin küçüldüğünü, ellerinden geldiğince duvarlara eridiğini belli belirsiz fark ettim. Hekate hariç herkes.

'Hades-' diye seslendi ama Yeraltı Dünyasının Kralı kükredi ve adam çığlık attı.

"Benim diyarıma girip onu öldürmeye cüret mi ediyorsun?" Sesi o kadar çok güç, o kadar çok korku, o kadar çok tehlike taşıyordu ki uzuvlarım çöktü. Onu benden almaya cüret mi ediyorsun? Adam havada süzölürken inledi ve kafamdaki çığlıklar arttıkça ve alevler görüşümü engellemeye başladıda siyah noktalar gözlerimin önünde dans etti.

"Lütfen," dedim ama kelime bir ses çıkarmadı. Bir çatırtı sesi duyuldu ve adam acı içinde çığlık atarken dünya yüzdü. Kolları ve bacakları tamamen gerginleşti, sonra gövdesinden uzaklaşmaya başladı. Mide bulantısı üzerimde yuvarlandı, ardından hızla baş dönmesi o kadar yoğun bir şekilde başımı bir yana salladı.

"Hades, dur!" Bu Hecate'nin sesiydi ama onu artık göremiyordum. Sadece neredeyse öldüreceğim adamı görebildim ve ateş ettim.

Adamın boğuk sesi, "Ölmeyi hak ediyor," diye gakladı ve odadan bir siyahlık fışkırdı. Ağır çekimde, adamın vücudunun patlamasını, başı ve uzuvlarının havada uçuşmasını, Hades'in çok katı biçimine kan fışkırmasını izledim. Ama o akşam üzerime attığım Hades değildi. Bu... bu yaşadığım sürece kabuslarıma musallat olacak bir şeydi. Karşımdaki canavarın iri ve iri, oniks, ruhsuz gözleri vardı ve ben bakarken, mavi ışık dalgaları zırhla kaplı devasa vücudundan yuvarlandı ve yerde ceset olarak katılaştı. Yanan cesetler. Çığlık atan cesetler.

nefes alamıyordum. *Nefes almayı hak etmedim.* Hiç bilmediğim bir korku beni ölümüne eziyordu ve bunu hak etmişim. Ölmek zorundaydım.

"Pekala, seni burada görmeyi umuyordum."

Bahçeye bakarken gözlerimi kırptırdım, Atlas çeşmesi önümde hoş bir şekilde akıyor ve kuş sesleri soğuk tenimi ısıtıyordu.

'Buraya sadece uyurken geldiğimi sanıyordum?' diye sordum nazikçe. Bu yerde ılımlılıktan başka bir şey olmak imkansızdı.

"Bilinçaltı da önemli, canım." Başımı eğdim, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımı tomurcuklanan genç bir çiğdemde gezdirdim. 'Hades'in öfkesinin seni öldürmesine çok zaman yok, Persephone. Hayatta kalmanın tek bir yolu var.'

"O adamın karısını ben mi öldürdüm?" diye sordum sese.

"Tohumları ye, Persephone."

Vücudumdan şimşek gibi bir sarsıntı geçti ve bir sarsıntıyla gözlerimi açtım. Kan, ateş ve cesetlerle çevrili balo salonuna geri dönmüştüm. O kadar yüksek sesle çığlık attım ki, kendi düşüncelerim zihnimi boğdu ve acıyan gözlerimden görebildiğim tek şey ölümdü.

'Persephone!' bir ses bağırdı. Hades, onu öldüreceksin!

Etrafımdaki cesetlere bakmak zorunda kalmamak için gözlerimi zorla kapattım. Ben bir katil miydim? Düşüncelerimi düzenleyemiyordum, felçli korkumdan hiçbir şeye anlam veremiyordum.

Tohumları yiyin.

Tohumları yemek bunu durdurur mu? Akan gözlerimi bir çatırtıyla açtım ve kaygan kanda kayarak küçük tahta kutuyu devirirken geri teperek zemini aradım.

Tohumları yiyin.

Kutuyu kaptım, parmaklarım uyuşmuş ve titriyordu çünkü çığlık o kadar yüksekti ki kafam patlayacak sandım. Kapağı bir çırpıda açarak bir nar çekirdeği aldım ve beceriksizce elimi dudaklarıma götürdüm.

Tohumları yiyin.

Keskinlik öğürmememe neden oldu ama gözlerimi kapattım ve burnumdan derin bir nefes aldım, metalik kan kokusu neredeyse tekrar öğürmememe neden oldu. Bir çabayla minik tohumu yuttum.

Korku anında azaldı, soğuk zemine yığılırken vücudum tamamen gevşedi. Çığlık azaldı, yerini Hekate'nin yüksek ve tiz sesi aldı.

Hades, onu öldürdün, dur! Durmak zorundasın.'

İnanılmaz huzurlu bir sakinlik içime yayıldı ve tüm yorgun kaslarımın gevşediğini hissettim. Bu oydu. Bu sondu. Ve şaşırtıcı bir şekilde düşündüğümünden daha rahattı.

Midemde bir şeyler çırpındı. Sonra göğsüme kadar uçtu. Kalbim buna karşılık verirken vücudumun sarsıldığını hissettim. Bir kere. İki defa. Üçüncü kez. Sonra ışık, yeşil ve canlı görüş alanımı doldurdu ve inanılmaz bir şey damarlarımdan akarak, zayıflayan vücudumun her yerine nabız gibi enerji gönderiyordu. Zengin, güçlü ve şiddetli bir şey. Aynı anda hem yabancı hem de tanıdık bir şey.

Güçtü. Gücümü geri almıştım.

<<<<>>>>

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır